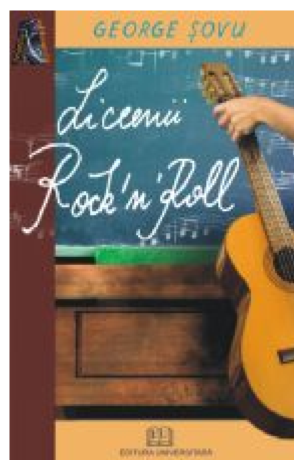

GEORGE ŞOVU
Liceenii
Rock'n'Roll
EDITURA UNIVERSITARĂ

GEORGE ŞOVU

Seria Liceenii #5

Liceenii rock'n roll

— Roman —

Colecţia BIBLIOTECA BLEU

EDITURA IACOBI

1

Sunetul telefonului o făcu să tresară. Dana întinde mâna spre receptor, dar se opreşte, rămânând în aşteptare, ca o silabă nerostită, dintr-un drum ce trebuie, totuşi, să curgă.

La capătul firului, Mihai, cu receptorul la ureche, simte, dintr-o dată, că cineva i-a secerat picioarele. Ar vrea să se aşeze, dar n-are pe ce. „Vasăzică nici acum nu răspunde!" ... Priveşte încordat prin geamul cabinei. Bâjbâie în ceața prin cure se desenează parcă urme învălmăşite...

Deodată devine foarte atent: pe trotuar, cu geanta pe umăr, Dana îşi face loc, grăbită, printre pietoni. Microbuzul, în care se află şi Mihai, o depăşeşte. Fata întoarce capul. Nu e Dana!...

Băiatul oftează, în timp ce privirea îi este atrasă, din nou, de prezența Danei, acum îmbrăcată într-o rochiță cu flori... Se opreşte lângă o tonetă şi cumpără o înghețată. Din spate, colegul lor, Şerban, se apropie şi o prinde de mână. Pornesc împreună...

Contrariat, Mihai se uită în stânga lui. De pe bancheta microbuzului, Şerban priveşte şi el gânditor, prin fereastră. Tinerii de pe trotuar vor să traverseze. Maşina se opreşte brusc la stop. Mihai se lămureşte încă o dată că nu e Danii...

— Ce să-i faci? Seamănă... dar nu răsare! exclamă Ionică, prietenul şi colegul său, care îi urmărise reacțiile...

— Vezi-ți mai bine de toba ta! îi răspunde Mihai, îmbufnat.

Radu, al patrulea băiat aflat în maşină, izbucneşte în râs...

Porniseră cu toții, din fața liceului, cu câteva minute în urmă, spre *concurs*.

Socrate, fostul lor diriginte, în primele două clase de liceu, ajuns acum director, le strigase, de pe treptele de la intrare:

„Băieți, «Excelsior»!”

„Mai sus de premiul întâi nu se poate, dom’ director!” răspunsese Ionică.

„Ba se poate! adăugase Socrate, zâmbind.

„*Ex-cel-si-or*!” silabisise Ionică, citind cuvântul de pe „fața” instrumentului la care el „cânta”. Era şi deviza formației muzicale a liceului, pe care o alcătuiau cei patru: Mihai şi Radu – chitarişti, Şerban – la orgă electronică, iar Ionică – la baterie. Cel mai bun era, fără îndoială, Mihai. De aceea fusese învestit şi cu răspunderea de dirijor. Iar, printr-un concurs de împrejurări, devenise şi solist vocal al orchestrei...

Maşina o coteşte la stânga pe Bulevardul 1848...

E primăvară! Ionică rulează grăbit geamul din apropiere. Băieții inspiră lacomi aerul proaspăt al dimineții, îmbibat parcă de parfumul florilor... şi al speranțelor...

*

Mihai n-ar putea să spună când a schimbat şoferul *drumul*. Maşina – mult mai mare şi încărcată cu câteva zeci de tineri, între care se află şi ei, membrii orchestrei – urcă, gâfâind, panta dintre două dealuri, din grădinile cărora zâmbesc mere pe jumătate roşii...

Geta, prietena lui Ionică şi solista formației, fredonează, împreună cu Dana, o melodie veselă, de excursie. Lângă ele, Ionică pisează aerul cu ciocanele imaginare ale tobei sale. În răstimpuri, băieții şi fetele, cu lumini de suflete sprințare pe față, îngână refrenul cântecului...

— Domnule profesor, se adresează o fată conducătorului de excursie, aflat pe scaunul din dreapta şoferului, tot nu ne dezvăluiţi unde mergem?

— Mergem, Mihaela, nu e de ajuns? răspunde, enigmatic, profesorul. În orice caz, fii sigură, şoferul cunoaşte drumul!...

„Îl cunoaşte? Cum îl cunoaşte?!... se întreabă, neliniştit, Mihai. *Drumul e în noi! Adevăratul drum*!... Dar cum să-l găseşti şi să ţi-l aşterni sub paşi?!...”

... Maşina parcă a obosit dintr-o dată. Şoferul reduce viteza tot mai mult, până ce opreşte... În faţa unei şcoli...

— Ţi-am spus că o să-ţi arătăm ceva ce n-ai mai văzut până acum.

— Ce anume? întreabă Dana, curioasă.

— „Rodul pământului”! O plantă autohtonă, dar rarisimă, care se numeşte „rodul pământului”...

Ionică o luase înainte, intrând pe poarta şcolii din satul natal, al lui şi al lui Mihai, localitate ce făcea parte din itinerarul excursiei lor de vis, din vara aceea, după examenul de intrare în clasa a XI-a. Alerga acum pe o alee ce străbătea o pădure în miniatură. Mihai, ţinând-o de mână pe Dana, o îndeamnă să alerge şi ei... Se opresc în faţa unei tufe, asupra căreia Mihai se apleacă şi îi ridică frunzele adunate în aşa fel, încât parcă ar constitui un acoperiş. Dedesubt, ascunsă în umbră şi la umezeală, se poate vedea o plantă micuţă, cu totul şi cu totul originală ca înfăţişare: dintre câteva frunze, ca de lăptucă, se iveşte o tulpină groasă, înaltă cam de zece-doisprezece centimetri, pe suprafaţa căreia sunt crescute, în miniatură, una lângă alta, pe zone precis delimitate, boabe asemănătoare cu cele de grâu, de porumb, de struguri...

— Iată „rodul pământului”! exclamă Ionică.

— Nemaipomenit! spune Dana, îngenunchind şi privindu-l mai de-aproape... Deşi e atât de mică – adaugă ea planta

aceasta, care este, cred, o ciudățenie a naturii, pare să aibă îndrăzneala şi ambiția de a aduna în fructul ei principalei roade ale pământului. Cu siguranță că pentru asta se şi numeşte aşa!

— Exact, confirmă Mihai.

— Şi-acum, priveşte „pădurea”! o îndeamnă Ionică pe Dana, cu un gest de parcă i-ar fi oferit un palat din basme.

— Este opera profesorului nostru de ştiințele naturii, Ion Lăzăroiu, se grăbeşte Mihai să adauge. Ne-a fost şi director. Când am plecat la liceu, acum doi ani, a ieşit la pensie. Dar zilnic îl poți întâlni pe-aici. Cred că şi azi...

Dana se uită mirată... Ca şi „rodul pământului”, imaginea cu care se întâlnea era neobişnuită, rară: de jur împrejur, arbori, arbuşti, pomi şi flori, plante fel de fel... Se întâlneau, în acelaşi peisaj: bradul, pinul, molidul, cedrul şi zada, mesteacănul, nucul, mărul şi ulmul, teiul, prunul şi liliacul, dar şi magnolia şi tuia, gutuiul japonez şi măslinul, *Mimosa pudica* şi ferigile uriaşe...

— Extraordinar! îşi exprimă fata încântarea. De unde, cum şi cine le-a adus, le-a plantat, le-a aclimatizat aici? mai întreabă ea.

— Nu ți-am spus? Profesorul nostru, împreună cu elevii săi – pe doi dintre ei având cinstea să-i priveşti chiar aici, la ei acasă..., răspunde Ionică, umflându-şi „penele”.

— A fost o muncă formidabilă – continuă Mihai –, îți dai seama, ceea ce vezi e rezultatul unei vieți... Semințele – unele dintre ele – i-au fost trimise dascălului prin poştă, în urma solicitărilor pe care el le-a adresat grădinilor botanice din țară şi din străinătate... Altele i-au fost aduse de foşti elevi ai şcolii, din drumurile lor prin lume. Important este – subliniază cu mândrie băiatul – că nimic n-a fost pus la întâmplare. Dimpotrivă – totul e rânduit după criterii ştiințifice, potrivit unei ingenioase scheme care a tins să

respecte şi să ilustreze pe viu (în mic, desigur) o parte din întreaga istorie a evoluției plantelor pe Terra...

*

... Când au ajuns în spatele şcolii, la marginea „pădurii” şi a grădinii, rămăseseră doar ei doi. De aici încolo, începea pădurea cea adevărată, aflată în vecinătatea satului...

— Vezi, acesta este pârâul despre care ți-am vorbit *pe drum...*

Dana se apropie de firul de apă, ce se strecoară bombănind uşor printre brazii drepți ca lumina celor mai sigure aspirații. Îşi udă degetele în apa rece şi limpede. Apoi, adunând în căuşul palmei câțiva stropi, îşi răcoreşte ochii încălziți de-atâtea zvâcniri ale sufletului...

— Când eram copii – elevi în clasele primare, mărturiseşte Mihai – ne construiam bărci din filele sau copertele caietelor. Le puneam pe apă şi ne luam după ele, la vale, până ce pârâiaşul ajunge lângă un pod – imediat după grădina şcolii – şi se varsă în râul ce înconjoară, ca o panglică vie, satul. Era ca un fel de concurs... al speranțelor. De drumul fiecărei bărcuțe ne legam o speranță, ce urma, în credința noastră, să se îndeplinească sau nu, după cum „nava” ajungea sau nu cu bine la liman... Îmi amintesc că, de cele mai multe ori, „corăbiile” mele... se înecau pe drum!... Mama era învățătoare aici. I-am fost elev. Când am trecut în clasa a V-a – aşa cum ți-am spus – ne-a părăsit pentru totdeauna... De-atunci, n-am mai pus nici o bărcuță pe apă. Ultima, care se „scufundase” înainte de a ajunge la țintă, purta cu ea dorința mea cea mai fierbinte, ca mama să mă vadă student. Ținea aşa de mult la acest lucru, despre care de pe atunci îmi vorbea... Cu puțin timp înainte de a închide ochii, mi-a spus: „Să înveți, Mihai!... Singura zestre care nu se pierde este învățătura!”...

— Da, mi-amintesc de această *obsesie* a ta. M-a impresionat mult când ți-am ascultat mărturisirea. Ca şi acum...

*

Peste câteva clipe, Dana îl vede construind la repezeală o bărcuță şi, scriind un bilețel, pe care îl aşază în ea, le dă drugul, împreună, pe apă. Fata aleargă şi prinde mesajul:

Să sărim în luntrea mică,
Îngânați de glas de ape
Şi să scap din mână cârma
Şi lopețile să-mi scape

... citeşte ea doar pentru auzul propriului suflet, în care cuvintele *poetului nepereche* se leagănă cald, pe aripi de vis. Notează, la rându-i, câteva cuvinte, pe care le încredințează aceluiaşi *drum*, veşnic, în curgerea sa, ca şi dorința de fericire a celor ce şi-au spălat ori îşi spală chipurile în oglinzile sale.

Este rândul lui Mihai să culeagă tremurătoarea lumină a mesajului, şoaptă de şoaptă, speranță de speranță:

Să plutim cuprinşi de farmec
Sub lumina blândei lune,
Vântu-n trestii lin foşnească,
Unduioasa apă sune!...

— Haideți, „puişorilor”, că ceilalți au ajuns deja la fermă – li se adresează Ionică, sosit, în grabă, în apropierea lor –, hai, fuguța, fuguța! repetă el îndemnul...

*

În sala cantinei, băieţii şi fetele mâncau pe-ntrecute brânză şi smântână cu mămăliguţă caldă, atunci pregătită de nişte femei harnice...

„Nea Matei” – cum îi spunea toată lumea din sat bunicului lui Mihai – îi purtase pe la ferma de vite, unde-au putut vedea mai ales viţeii, care nu se aflau încă la păscut, pe la saivanele oilor, plecate şi ele acum, cu ciobanii, la păşune, şi, în sfârşit, la crescătoria de porci, unde cu toţii „se îndrăgostiseră” de *Gigica* – o purcică nostimă şi blândă, care, plimbându-se fără nici o teamă printre oaspeţi, se lăsa mângâiată şi primea, din multele mâini ce se întindeau spre botişorul ei, bomboane pe care le ronţăia, manifestându-şi plăcerea şi bucuria prin grohăituri scurte şi subţiri, delicate, de parcă ar fi fost un gungurit de copil. Adrian avusese iniţiativa primei bomboane. Când a văzut c-o mănâncă, a strigat:

— Fraţilor, ia priviţi!... Şi mâinile au început să caute febril prin buzunare şi-apoi să ofere Gigicăi „delicatesele” gata pregătite pentru ronţăit.

— Ia priviţi, ia priviţi! strigau, în continuare, copiii, făcând haz.

— Mănâncă orice – le-a spus bunicul lui Mihai, aflat de faţă. Dar nu-i daţi prea multe, că s-ar putea să i se facă rău.

Gigica fusese însă „vitează”, mâncase tot şi' se simţea bine – dovadă că acum se împleticea printre picioarele mesenilor, preocupaţi „să dea gata” mormanele de brânză proaspătă şi castroanele pline cu smântână, aşezate, cu dărnicie, în faţa lor.

— Nu vă săturaţi cu ce aveţi dinainte, că vă mai dăm şi altele, a spus, la un moment dat, o femeie.

— Ce ne mai daţi? a întrebat careva.

— Ba una, ba alta!... a răspuns gazda, râzând...

După „una”, după „alta”, însemnând sărmăluțe, şi friptură, şi... te miri ce-o mai fi fost, ospățul s-a încheiat cu câte o ulcică pântecoasă, din lut ars şi smălțuit, plină cu lapte bătut... Au băut cu poftă nebună, făcând, totodată, mare haz de „mustățile” albe ce le creşteau – atât băieților, cât şi fetelor – până la urechi. Acelaşi miracol l-a suportat şi Gigica, pentru că şi ea şi-a vârât botişorul într-o ulcică asemănătoare, hălpăind, cu mare plăcere, laptele oferit de careva dintre nebunaticii oaspeți...

2

Toată vara care a urmat, Mihai a revăzut-o pe Dana, de sute şi sute de ori poate, mai ales pe malul pârâului ce murmura la hotarul grădinii şcolii din sat sau pe prispa casei părinteşti, căznindu-se să cânte la cavalul lui „nea Matei”.

— Ce e acesta? a întrebat, când l-a zărit.

— Un „fluier altoit”! i-a răspuns Mihai, râzând.

— V-ați „ajuns” de tot, dacă ați început să „altoiți” şi fluiere!

— Poate că *începutul* s-a făcut cu ele! Tradiția lor în sat e... de când se ştiu oamenii de pe-aici!

— Şi, totuşi, cum se numeşte?

— Caval! Pe acesta l-a făcut bunicul... Nu vreau să-l laud, dar el cântă, poate, cel mai frumos dintre toți cei pe care i-am văzut ținând acest soi de fluier la buze. Interpretarea doinelor mai ales este specialitatea lui, cavalul fiind în stare să scoată nişte sunete duioase, calde, prelungi, de parcă ar lăsa în urma lui un râu de suflet...

Dana îl asculta, curioasă.

— Ştii şi tu să cânți?

— Întrucâtva! După moartea mamei am învățat... Când cânta bunicul, ea îl asculta cu mare plăcere... N-am înțeles prea bine la ce se gândea, dar, odată, mi-a spus că sunetele acelea, pe care le auzea atunci, o ajută, parcă, să se regăsească... Observând că o privesc lung, a încercat să-mi explice: „Ştii – zicea –, trecând prin viață, pierzi în fiecare clipă câte ceva din tine... Ascultând cântecul acesta simplu, ca o linie dreaptă, dar duios cum numai glasul de mamă poate fi, parcă ți se limpezeşte, dintr-o dată, drumul trecerii prin ani şi simți cum, din spate, poteca aceea tăiată de ființa ta prinde să vină din urmă, adunând din jur ori de cine ştie unde, în cortegiu, tot ceea ce s-a desprins din tine şi s-a petrecut fără speranța de a mai fi regăsit!”

— Vreau să te aud cântând! l-a rugat fata.

— Mai bine să-l asculți pe bunicu'; uite-l că intră pe poartă! i-a răspuns Mihai...

3

Microbuzul se opreşte în fața unei clădiri maiestuoase, pe frontispiciul căreia se află scris, cu litere groase, prinse pe o pancartă, „SUCCES!”. E un club renumit, al unei mari întreprinderi industriale.

— Alo, stimabile, gata cu visarea! Trecem la realitate! Am ajuns! se aude glasul lui Ionică.

Mihai priveşte însă, în continuare, absent, prin fereastră. Îi era greu să părăsească *vara lor de vis*! Trecuse, de-atunci, iată, aproape un an şi jumătate... Şi câte nu se întâmplaseră... *Raiul şi iadul* le fuseseră, pe rând, stăpâni peste viață. În ultimul timp, mai ales... iadul!

După câteva clipe, realizând că maşina s-a oprit şi observând zarva din fața clubului, se întoarce spre ceilalți, îndemnându-i:

— Repede! Jos! Hai, să nu întârziem cumva!
— Uite-l că „s-a trezit”! Şi voi, care ziceaţi că...
— Ionică, mă doare capul şi aşa... Pune mâna pe tobă şi dă-i drumul! îl apostrofează şeful formaţiei.

*

Camera în care s-au instalat se află în apropierea scenei. Concursul a început deja. În faţa juriului şi a sălii pline cu spectatori – elevi, profesori, părinţi – evoluează acum formaţia de care se tem cel mai mult colegii lui Mihai şi pe care au avut-o în vedere tot timpul, în cele aproape şase luni consacrate pregătirii pentru ziua aceasta.

Strecurat în culise, Ionică îşi priveşte rivalii cu o disperare crescândă. Îşi pune mâinile în cap şi aleargă în sala în care Mihai, Şerban şi Radu îşi pregătesc instrumentele.

— E prăpăd! exclamă el, repezindu-se spre un difuzor aliat pe perete! Ascultaţi! îi îndeamnă, învârtind butonul. V-am spus că nu e de glumă! Sunt tari, dom’le!...

în cameră se revarsă o melodie inspirată, cu un ritm îndrăcit. Execuţie – aproape ireproşabilă!...

Faţa lui Mihai se întunecă. Şerban şi Radu schimbă priviri îngrijorate...

Melodia aceasta îi torturase aproape o jumătate de an!...

4

... O adusese Ionică într-o zi, în toamna trecută. Tocmai MC hotărâseră să înceapă repetiţiile, în vederea „Festivalului primăverii”. Erau acum în clasa a XII-a. An de mari încordări, cu bacalaureat şi examen pentru facultate... În

plus, Socrate îi părăsise. Ajungând director („Ce i-o fi trebuit?” se întrebase Ionică. „Parcă i-a trebuit lui neapărat?” i-a răspuns Dana. „L-au obligat! Au fost *alegeri*, n-ați auzit?!”), ei, foștii lui elevi, fuseseră „vărsați” – cum se exprimase Ionică – la Isoscel încă din anul școlar trecut.

„Nu fiți triști! le-ar fi spus Socrate. Vom fi mereu împreună. În orice caz – le declarase el, ca pe scenă – și în acest ultim an de liceu ochiul meu va pluti de-a pururi peste capetele voastre! Și, ca să vă convingeți, iată, vă fac o propunere, pe care aș dori să o luați ca pe o plăcută sarcină: formația voastră de muzică rock – formația liceului, de fapt – este deja cunoscută și dincolo de lumea școlii. Ați făcut o treabă foarte bună în anii trecuți înființând-o și muncind atâta pentru afirmarea ei. În anul acesta, la *concurs*, vreau să-mi aduceți *premiul întâi*! E clar?... Eu țin foarte mult la «Excelsior»-ul vostru! Și să nu-mi spuneți că voi țineți mai puțin... la el, ca și la mine!”

„Se poate, dom’ director?!...” intervenise Ionică, ducându-și mâna spre inimă...

„Se poate, din păcate, *se poate* și așa ceva! i-a retezat-o Socrate. Dar eu doresc *să se poată* ceea ce v-am rugat!”

Mihai simțise un fior cutremurându-i coloana: dorința lui Socrate nu era o sarcină prea ușoară. Iar el, ca „șef” al formației, avea, așadar, răspunderea cea mare... De aceea se hotărâse să înceapă repetițiile nu la mult timp după debutul anului școlar.

„Să fie timp” – își spusese, fiindcă aveau atâtea de pus la punct.

... Experiența lui în domeniul concursurilor era zero: nu știa *ce* și *cum*. Un lucru era sigur: ca să câștigi, trebuie să fii nu bun, ci *foarte bun*! Dacă vor înțelege cu toții așa ceva, cine știe...

*

În ziua aceea, se aflau în sala de festivităţi a liceului... Mihai era nervos: voia să înceapă, dar Ionică nu era de găsit. Dispăruse de la internat cu vreo două ore în urmă, spunând că va fi la timp la repetiţie. Iată că trecuseră însă peste treizeci de minute, de când se adunaseră cu toţii aici, iar el – nici vorbă să vină.

— Unde umblă zbanghiul ăsta, măi fraţilor? Geta, tu nu ştii de urma lui? întreabă Mihai, a nu ştiu câta oară.

— De unde să ştiu: nu e colegul vostru? răspunde ea aproape ofensată, continuând să facă vocalize.

— O fi la ora de haltere, face muşchi pentru tobă! glumeşte Şerban, subliniindu-şi ironia cu câteva note groase, la orga electronică...

În timpul acesta, Adrian îşi acordează chitara...

— Repetăm fără baterie! hotărăşte Mihai... Geta, fii atentă să nu te mai împiedici în bemolul acela!

— Că-ţi zdreleşti nasul! adaugă Şerban, zâmbind.

— „Nimic durabil nu se poate face fără sacrificii!” citează Geta, emfatic, fără să ştie precis din cine... Izbucneşte apoi în râsul ei caracteristic.

— Dar nici fără exigenţă! o pune la punct Mihai...

Se vede cât de colo că e supărat. „Ăstora le arde de glumă, iar mie îmi arde cămaşa în spate”, se gândeşte. Şi, energic, comandă:

— Un’, doi, trei, şi!...

Formaţia – cu două chitare (Mihai şi Adrian), cu orgă electronică (la care cânta Şerban) şi cu interpretă vocală (Geta) – lipsită, aşadar, de aportul *bateriei* atacă o melodie plăcută, dar fără strălucire... După nici un minut însă, Ionică apare ca o vijelie, strigând:

— Stop! Stop!...

Mihai face semn de oprire. Apoi se întoarce către colegul lor, care se apropie, cu jucată nonşalanţă, de scenă...

— La ce oră trebuia să-ncepem repetiția, dom' Ionică? îl întreabă el crunt.

— Repetăm degeaba! răspunde Ionică enigmatic. Şi, scoțând din servietă un casetofon, îl aşază pe scenă. Apasă pe un buton... Din aparat, înaintează spre ei, îi înconjoară, îi prinde de suflet o splendidă melodie de dragoste, executată destul de bine de o altă orchestră.

— Ce e asta? întreabă, intrigat, Mihai, după câteva minute de ascultare.

— Concurența!

— Ce concurență?

— Liceul „Eminescu"... rivalii noştri numărul unu!

— Şi cum a ajuns la tine caseta?

— Aflat!... Filat!... Înregistrat!... Iar acum – ascultat! arată Ionică spre casetofon.

— Adică... furat! subliniază Mihai. Cum ți-ai permis, mă?

— Schimb de experiență! motivează Ionică. Adică tu îți închipui că ei nu ne spionează?! Să fii sănătos! Numai că nu prea au ce asculta de la noi! Uite – şi deschide, din nou, casetofonul –, asta melodie! Ne pulverizează la concurs! Adio premiul I!...

În aceste clipe au amuțit cu toții... Ascultă cu alt interes, în timp ce, pe fețele lor, se-aşterne, treptat, îngrijorarea... Un moment de tăcere grea urmează sfârşitul melodiei.

— Am încurcat-o! e de părere Adrian.

— Nu-i nimic, ne salvează Dana – subliniază, ironic, Şerban, arătând spre colega lor, care tocmai atunci intra pe uşa sălii de festivități.

Mihai îl fulgeră cu privirea. Ar fi vrut să-i şi spună ceva, dar fata, ajungând lângă scenă, li se adresează tuturor:

— M-am întâlnit adineauri cu Socrate – spune ea...

— Şi precis că *domnul director* ți-a dat, încă o dată, în grijă sufletele noastre! intervine Şerban.

— Mi-a zis că vă scoate de la inimă, dacă...

— ... nu ieşim primii! Ştim, ştim! conchide interpretul la. orgă electronică.

Văzându-i pleoştiţi pe ceilalţi, Dana îi cercetează cu mirare:

— Dar ce-i cu „veselia” asta pe voi? Parcă v-ar fi potcovit Isoscel pe fiecare cu câte un trei...

— Ne bucurăm pentru succesele colegilor noştri de la „Eminescu” – răspunde Ionică, apăsând, spre convingere, încă o dată, pe butonul de pornire al casetofonului...

— Melodia e frumoasă şi băieţii cântă bine! afirmă Dana, după ce ascultă şi ea înregistrarea. Dar asta nu înseamnă că... O să ne descurcăm noi! îi încurajează ea.

5

Părăsind scena, după ce „au dat o raită” – de aproape două ore – prin tot repertoriul lor, în speranţa că doar-doar vor găsi ceva care să-i satisfacă, băieţii şi fetele păşesc tăcuţi spre ieşire. Rămas ultimul, Ionică încuie uşa sălii de festivităţi.

— Aşadar, puişorilor, acum să vă văd eu cum ajungeţi la „cheia” succesului! spune el, arătând cheia din mână...

Vrea, desigur, să-i scoată din starea de apăsare în care se află cu toţii. Şerban, înţelegând, se prinde în joc. Mimează concentrarea, oprindu-se şi ducând arătătorul spre tâmplă:

— ... Învăţând la...

— ... matematică! adaugă Geta, cu acelaşi ton de „seriozitate”.

Deodată, însă, răzbate, venind dinspre capătul culoarului, ecoul unor paşi...

Ionică ciuleşte urechile:

— Sst! exclamă el, şoptit.

Se opresc ca la comandă. Zgomotul unor tocuri de pantofi înțeapă strident liniştea...

Fața lui Ionică devine rotundă. În ochi i-a apărut o lumină jucăuşă:

— Ghici ghicitoarea mea! spune el, aşteptând curios răspunsul.

Băieții şi fetele încep să silabisească în cor:

— *I-sos*...

Dar, chiar în clipa aceea, de după colț, apare profesoara du matematică.

— Bună ziua, doamnă profesoară – continuă ei, ca şi cum ar fi spus, fără nici o întrerupere, silaba următoare de la cuvântul început.

— Ce e cu voi, puişorilor, de unde veniți aşa, ca de la nuntă? întreabă dăscălița, privind spre chitarele lui Mihai şi Adrian.

— Repetiție, doamnă dirigintă! răspunde Mihai.

— Ce repetiție? Pentru ce?

— „Festivalul primăverii”!... Cum, n-ați auzit? Trebuie să luăm premiul I, precizează Ionică, plin de importanță. Concursul bate la uşă! mai adaugă el, cu aceeaşi morgă.

Isoscel *bate* şi ea, de câteva ori, a surprindere, din pleoapele ochilor. Apoi, revenindu-şi, croieşte scurt argumentul:

— Şi bacalaureatul „bate la uşă”, puişor.

— Da, dar uşa aceea e mai îndepărtată şi, ca să zic aşa, pentru tot anul acesta, e de fiecare zi, pe când cealaltă e una deosebită: dacă n-o deschizi bine o dată, a doua oară nu mai ai ce căuta în fața ei...

— Ia uitați-vă, ce filozof a devenit *dânsul*! zice Isoscel zâmbind. Şi dacă şi *aceea*, „de fiecare zi”, devine „deosebită”, cum a mai fost o dată?!... Ce spui, domnu’ Ionică?

— Aşa ceva nu se va mai întâmpla, doamnă profesoară! Doar v-am dovedit că...

— Ce mi-ai dovedit, ce mi-ai dovedit? se repede Isoscel, Nu cumva ți-au crescut cornițe? Şi, apropiindu-se de Ionică, dă să-i caute parcă sub păr presupusele excrescențe...
— Cornițe de matematician! şopteşte Şerban către Geta.
— De obraznic! răspunde profesoara, care l-a auzit. Şi-o să vi le tai la toți! De mâine, puişorilor, zdrăngănelile – numai o dată pe săptămână! S-a înțeles? Şi, în nici un caz, în dauna matematicii.
— Doamnă profesoară, noi..., vrea să intervină Dana.
— Nici o „doamnă profesoară”! Tu, care eşti şefa clasei, în loc să-i ciufuleşti, că sar peste cal, le dai apă la moară?!
— De „apă” n-am prea avea noi nevoie! meditează, cam păgubaş, bateristul.
— Ionică, băiatule, ora viitoare, care nu e mai departe decât mâine, te ascult! declară Isoscel. Şi pe voi, la fel! Arată ea spre ceilalți. Să nu ziceți că nu v-am anunțat!... Şi să mai spună cineva că nu sunt cumsecade şi *democrată*! adăugă profesoara, zâmbind cu ironie, în timp ce, întorcându-se şi plecând, reia ciocănitul ritmic şi ințepat al tocurilor „cui”, izbite de dalele coridorului...

6

Parcul din apropierea liceului, în care au intrat toți şase, îi ajută parcă să-şi limpezească gândurile, să ia o decizie. Ionică loveşte, cu necaz, într-o pietricică de pe aleea pe care trec în grup.
— Cum îi zice, mă,... era o expresie aşa... *sus*... *sur*..., ceva cu cordul, cu inima...
— „*Sursum corda*”! exclamă Mihai... Ai uitat latineasca de tot!
— Exact: „*sursum corda*”! Sus inimile, fraților! spune ol, vrând să-i încurajeze. Până la urmă o scoatem noi la vopsea!

Mihai se opreşte:

— Nu există decât două soluții – precizează: ori ne dăm bătuți de la început, ori găsim o melodie trăsnet! „Tertium non datur”! adaugă profesoral, făcându-i cu ochiul Danei. Cum ziceai că se traduce, Ionică?

— Ha, ha, ha! râde, mânzeşte, prietenul lui Mihai, credeai că mă prinzi... P-asta o ştiu şi eu: „A treia nu se poate”! traduce el, înfoindu-se.

— Aşa că – la treabă! hotărăşte „şeful”. Căutăm cu toții, trebuie să găsim melodia!

— Deci: plimbare de voie! Geta, ai un cavaler! sare Ionică, oferindu-şi brațul.

— Mulțumesc! eu merg pe dincolo – spune fata, arătând altă alee, spre care se şi îndreaptă, salutându-şi colegii.

O clipă Ionică rămâne descumpănit. Gestul – desigur, pe Jumătate, în glumă făcut – era asemănător cu altele care îl surprinseseră pe băiat, în toamna aceasta. După vacanța de vară, Geta, întoarsă la şcoală, arăta şi se purta de parcă nu-şi amintea nimic despre prietenia lor din anii trecuți.

„Cred că nu m-a luat niciodată în serios!” i-a spus el, într-o zi, lui Mihai, cu o tristețe sinceră în glas.

„Pe tine e şi foarte greu să te ia cineva aşa cum ziseşi!”...

„Ori şi-a găsit pe altcineva!” exprimă Ionică alt gând ce i se ivise aşa, pe neaşteptate, fulgerându-i ființa cu o lumină de bisturiu...

Acum găseşte însă pe loc soluția:

— Atunci avem acelaşi drum! spune şi se repede în urma ei, începând să-i cânte, dintr-o cunoscută romanță: *Te-aştept pe-acelaşi drum de altădat', /Ca tu să înțelegi că n-am uitat!...*

Geta se-ntoarce brusc spre el:

— Ce să *uiți*, măi, ce să *uiți*!... „Amorul” tău n-are amintiri!

— Păi, da, că el se consumă la prezentul... veşnic! glumeşte Ionică.

*

În timp ce se îndreaptă spre ieşirea din parc, Şerban întoarce capul, cu discreție, spre o bancă, de pe altă alee, pe care Dana şi Mihai tocmai... se sărută.

— Tot mai oftezi după ea? îl întreabă Adrian, care păşea alături de el.

— Aiurea! Ce-a fost – a trecut! răspunde Şerban, simulând indiferența. Şi, dacă vrei să ştii, nu mi-a plăcut niciodată!

— Nu te cred – vine replica chitaristului –, dar, în raport cu... galaxia „Andromeda”, n-are nici o importanță!

*

— Şi cum o să găsim melodia, Mihai? întreabă Dana.

— O găsim noi, o asigură el.

Trec acum prin dreptul debarcaderului, apropiindu-se de un bătrân fotograf, care-şi invită clienții, repetând aproape ca un automat:

— O fotografie la minut! Poftiți, poftiți! Durează toată viața!... Toată viața! O fotografie la minut! Poftiți!...

Dana şi Mihai se opresc în acelaşi timp: se privesc în ochi, apoi se îndreaptă spre vechiul aparat de fotografiat, cu trepied.

Mihai ia scaunul bătrânului, îl potriveşte în fața obiectivului şi se aşază. Dana, înțelegându-i intenția, vine lângă el şi-i pune mâna pe umăr, alcătuind astfel o imagine tradițională, în genul fotografiilor din bâlciurile de altădată.

Bătrânul îi priveşte. Îi place jocul, dar le face o propunere, zâmbind:

— N-ar fi mai bine să stea domnişoara pe scaun?

— Nu, nu! răspunde Dana, mimând seriozitatea. Femeia a fost, dintotdeauna, protectoarea bărbatului! mai adaugă, apăsând pe umărul lui Mihai.

Cei doi pufnesc în râs, în timp ce bătrânul îndepărtează, cu un gest graţios, capacul obiectivului... Scoate apoi, la repezeală, filmul şi-l pune în cutia cu revelator.

— Acuşica sunt gata, îi asigură.

— E doar „la minut”, nu? remarcă Mihai.

— Bineînţeles! Bineînţeles!... Iată-le, poftiţi! mai spune el, înmânând fiecăruia câte o fotografie... Poftiţi!... Durează toată viaţa!...

Dana şi Mihai îşi cercetează, uşor emoţionaţi, chipurile.

— Ce-ar fi să le schimbăm între noi? o întreabă, amuzat, băiatul.

— De acord! răspunde fata şi-i întinde fotografia ei, primind-o, în acelaşi timp, pe aceea din mâna lui Mihai. Dar asta înseamnă că ne-am făcut câte *un dar*. Mulţumesc! mai spune – şi-l sărută pe obraz.

— Şi eu! răspunde băiatul, întorcându-i sărutul. O prinde apoi pe după umeri, îndepărtându-se bucuroşi pe alee.

— Ce minune e tinereţea! şopteşte bătrânul, privind în urma lor cu nostalgie...

*

Când au ajuns în faţa blocului, Dana i-a spus aproape în şoaptă lui Mihai, în timp ce-l privea însă în luminile ochilor:

— Nu urci până la mine?!...

— Şi-ai tăi... ce-or să zică? a răspuns băiatul, uşor surprins.

— Nimic: mama e-n tură şi tata în delegație! a precizat ea, luându-l de braț...

*

După vreo jumătate de oră, în fața tablei de şah, Mihai mută, absent, o piesă.

— De ce nu eşti atent? îl întreabă Dana, mutând şi ea şi adăugând: Mat!

Băiatul zâmbeşte stânjenit.

— Mă gândeam la... fotograf – răspunde el, la întâmplare.

— Oare „durează toată viața”? rosteşte Dana, ca pentru sine, şi, ridicându-se, vine lângă Mihai. Băiatul se ridică, de asemenea.

— Sărută-mă, Mihai! i se adresează fata, lipindu-se de el şi îmbrățişându-l cu patimă...

... Se dezbrăcaseră – unul pe celălalt – cu o simțire înfometată şi nouă, pe care n-o mai cunoscuseră până atunci. Şi, când s-au văzut goi, i-a cuprins o înfiorare de oarecare spaimă. Mai ales fata a tresărit, trezindu-se din freamătul unor clipe bezmetice.

Mihai a strâns-o lângă el, într-un gest ca de ocrotire. Apoi, luând-o în brațe, ca pe-o comoară, a aşezat-o cu grijă şi pietate pe canapeaua de-alături. S-a întins şi el lângă fată şi a început s-o sărute, pornind de la ochii acum închişi într-o dulce aşteptare, continuând cu obrajii învăpăiați, cu buzele ce vibrau ca aripile unor doruri care-i împăienjeniseră, din când în când, ceasuri din nopți cu zborul înalt, dincolo de hotare ştiute, coborând pe gâtul cu armonii de catifea şi oprindu-se, deocamdată, la mugurii calzi şi speriați ai sânilor, care primeau, cu sfială, botezul unui alt început de viață...

Când băiatul s-a încumetat să pună stăpânire pe ființa ei, Dana a țipat scurt şi l-a strâns tare, tare, lângă ea, ca pe cel mai de preț zâmbet din faldurile destinului.

Îndurerata fericire ce a urmat şi-a desenat, literă cu literă, paragraful numărul unu din zvâcnirea clipelor ce vor deveni, în curând, amintire...

7

De-a doua zi, căutarea melodiei „trăsnet” – cum o numise Mihai – a devenit o preocupare febrilă, o obsesie...

Iată-l, de pildă, pe Şerban, care, de-abia sosit de la şcoală, nici nu are răbdare să mai mănânce. Scoate din geantă o casetă video, o introduce în aparat şi, aşezându-se pe un fotoliu, începe să urmărească o cunoscută cântăreață de muzică uşoară. Melodiile interpretate se succed ca-ntr-un film. Şerban notează, din când în când, câte ceva pe carnețel, fără să pară însă mulțumit.

Într-o cameră de-alături, se aude țârâitul telefonului. Răspunde doctorul, tatăl lui Şerban, care nu sosise nici el de prea mult timp.

— Bine, vin imediat! spune în grabă şi, după câteva minute, apare pregătit de plecare.

— Salve, tată! spune băiatul. Ce e cu tine, iar pleci?

— S-a ivit o operație urgentă! Dacă soseşte mamă-ta, îi explici tu!... Vezi că ți-am adus o casetă, e pe birou. Dar alta să nu-mi mai ceri!

— Ştiu, ştiu: *Electronica*!... Nu vezi, o pun pe muzică! Şl-n formație nu cânt la orgă... electronică?

Doctorul se-ntoarce, ia caseta şi-o bagă în buzunar.

— Asta... pentru că eşti *spiritual*! îi spune, în timp ce iese pe uşă.

Şerban opreşte aparatul. Abia acum simte că-i este foame. O porneşte către bucătărie...

*

Acasă la Geta însă căutările continuă. Fata ascultă acum o melodie ritmată. O murmură în acelaşi timp cu interpreta, mişcându-se cu graţie, de parcă s-ar afla pe scena unei săli pline cu spectatori.

Din dormitor, mama o aude, bineînţeles. E un pachet de nervi. Se poate observa după mişcările cu care se machiază, în faţa oglinzii. Se grăbeşte să ajungă la teatru. În seara aceasta are spectacol. E actriţă. Ca de obicei, în asemenea momente, este „asistată” de tatăl fetei, arhitect, care primeşte, în felul acesta, de la autoritara lui soţie, ultimele „instrucţiuni” pentru ziua respectivă, pentru zilele următoare sau chiar pentru întregul lor viitor comun.

Aşezat pe un fotoliu, într-un colţ al încăperii, desenează ceva, liniştit.

— Trebuie să-i scoatem neapărat gărgăunii! decide, ferm, actriţa. Nu are în cap decât muzică. De când cu formaţia asta a lor, a-nnebunit de tot!...

— Dar desenează, dragă, în fiecare zi... Se pregăteşte... Ce-ai vrea?

— Să stai serios de vorbă cu ea! Asta! Că eu nu sunt bărbat în casă! Şi nu se face actriţă, ci arhitectă!

— Păi, poate vrea, totuşi, să se facă ceea ce eşti tu! Nu vezi, cântă! De ce n-o iei sub oblăduirea ta?!

— Nu te mai obosi de pomană: lucrurile sunt stabilite de la început şi pentru totdeauna!... Vii să mă iei la nouă! Vezi să nu întârzii!... Şi, cu această ultimă precizare, iese din dormitor. Trecând pe lângă camera fetei, de unde acum răzbate şi mai tare muzica, se opreşte, face o grimasă de nemulţumire, ar vrea să intre dar... se răzgândeşte.

Părăseşte apartamentul, lăsând în urmă umbra unui gest de lehamite...

Geta înlocuieşte o casetă cu alta. Ascultă două-trei acorduri, după care, nemulțumită, derulează rapid. Apasă din nou pe buton... În clipa în care pe uşă apare arhitectul. Fata opreşte casetofonul.

— Pun pariu că mama iar ți-a dat sarcina să stai de vorbă „serios” cu fiica dumitale – îi spune ea.

— Pariu nu pun, că pierd! Dar să ştii că mama are dreptate. Poate că exagerează întrucâtva..., însă...

— Bine, tată, dar am făcut tot ce mi-ai dat. Priveşte! îl îndeamnă, arătându-i o serie de caiete şi de planşe.

— Da, dar examenul la *Arhitectură* nu e o joacă... Şi, uite, timpul trece!

— Timpul! Mai am aproape un an până atunci! De-abia Hm început clasa a XII-a!

— Şi mai e ceva: mama este bolnavă, este mereu tot mai nervoasă, trebuie s-o menajăm!

— Şi cu ce-o deranjează faptul că eu sunt într-o formație de muzică rock?!

— O deranjează! Zice că-ți pierzi vremea!...

— Uf! oftează Geta, apăsând pe clapa de pornire a casetofonului.

*

Cam în acelaşi timp, într-o cabină, la Radio, Mihai îşi scotea căştile de la urechi. Ascultase, timp de vreo două ore, zeci de melodii. Venise aici fiindcă îl cunoştea pe unul dintre operatori. Era de la el din sat.

— Ei, ai ales, eşti mulțumit? îl întreabă acesta.

— Ar fi ceva..., răspunde băiatul, fără prea mare convingere.

— Uite, pe astea nu le am la îndemână – îi spune operatorul, arătându-i o listă. Mai vino... mâine, poimâine... când ai tu timp... Apropo, taică-tău ce mai face?

— Cum îl ştii, cu trenurile! răspunde Mihai.

— Şi bunicul, nea Matei?

— Cu orătăniile lui!

— Te-a învăţat şi pe tine să cânţi la caval?

— Ehe, eu ştiu de când eram mic. După moartea mamei am învăţat...

— Tu, cu muzica, pe el l-ai moştenit! Ştii, îl am înregistrat undeva, de când am fost acum câţiva ani, în sat. Când mai vii, îţi dau banda, s-o asculţi... Te mai aştept!

— îţi mulţumesc, nene Tudore!

— Salut! Şi succes! Poate o să te înregistrez şi pe tine, cine ştie?... Dacă ai să câştigi concursul!

— Păi, atunci trebuie să mă ţin de promisiune!

— Ţine-te!...

8

Intrând în camera lor, de la internat, Mihai rămâne surprins: Ionică, în vârful patului, înconjurat de mai multe cărţi, toceşte de zor. Din când în când, închide ochii şi repetă, numărând pe degete oasele principale ale capului, într-o bolboroseală monotonă.

— Ce faci, mă? îl întreabă Mihai, apropiindu-se de el.

— Mă relaxez! răspunde Ionică, transpus, continuându-şi bolboroseala, ca şi cum ar fi în transă.

Mihai îi dă un ghiont:

— Deşteptarea!

Ionică sare ca ars...

— Ascultă – spune el şi, dintr-o suflare, înşiră un potop de numiri de oase... Le-am dat gata şi pe astea! exclamă satisfăcut.

— Eu te-am lăsat să-nveți la Isoscel, că acolo e buba cu tine, deşi văd că ai avansat oarecum... ştii să numeri pe degete...

— Mihai, eu chiar vreau să mă fac profesor de sport şi fără anatomie, degeaba! Aşa că trebuie s-o iau foarte în serios!

— Da, dar fără matematică, n-o să termini nici liceul!

— „Puişorule”, află că la „mate” sunt tobă!

— O să vedem noi mâine, când o să-ți pună Isoscel un trei răsunător.

— Facem pariu că nu-mi pune?

— Facem!

— Pe ce?

— Pe zece înghețate!

— Bate palma!

*

E noapte, e târziu... Ionică doarme, sforăind uşor. În răstimpuri mai bolboroseşte denumiri de oase...

În patul de-alături, Mihai, cu mâinile sub cap, priveşte prin întuneric... Caută o *lumină*, după care să meargă...

Vizavi de el, în cel de-al treilea pat al camerei, Adrian a adormit cu veioza aprinsă. Ca şi în anii trecuți, stau toți trei la un loc... Cartea din care a citit i-a căzut pe piept. Mihai NC ridică, îi ia cartea şi stinge veioza. Se aşază din nou în pat, continuând să privească în gol. În liniştea nopții, nu se aude decât torsul, ca de motan, al lui Ionică. Deodată, sforăitul încetează...

— „Sursum corda”, puişor! strigă acesta.

Mihai începe să râdă, crezând că prietenul lui vorbeşte fn somn.

— Şi nu te mai zgâi atâta, că faci găuri în tavan! adaugă Ionică.

— Mă, tu vezi şi prin somn?

Viitorul profesor de educaţie fizică se-ntoarce însă pe partea cealaltă şi începe să „toarcă” din nou.

9

A doua zi, într-o pauză, înainte de ora de matematică, se aflau pe coridor.

— E clar, ne trebuie ceva nou! spune Mihai.

— Nou, nou, dar de unde? întreabă Dana.

Ionică ciuleşte urechea şi pare să aibă o idee... Iată însă că de ei se apropie Socrate, care trece grăbit pe culoar.

— Bună ziua! spun elevii aproape în cor.

— Ce faceţi, mânjilor? Cum merge treaba? se adresează el celor din *formaţie*.

— Suntem cam la ananghie, răspunde Mihai.

Directorul îl mângâie uşor pe obraz:

— Ce spui? Zilele astea trec pe la voi! Stăm de vorbă! adaugă şi se îndepărtează.

— „Şase”! anunţă cineva. Vine!

Elevii intră grăbiţi în clasă, ocupându-şi locurile în bănci.

Uşa se deschide şi în cadrul ei apare Isoscel, care se adresează cuiva, rămas pe coridor:

— Pofteşte, drăguţă!

Clasa toată ridică ochii, privind la băiatul înalt, subţire, agreabil la înfăţişare, care intră în clasă.

Ionică îi face un semn cu cotul lui Mihai, spunându-i:

— Fii atent! „Nu prea ştie, dar are stofă!”...

Mihai zâmbeşte, amintindu-şi o replică binecunoscută a profesoarei lor de matematică.

— El o să fie colegul vostru – spune Isoscel, arătând spre băiat. A venit cu părinții, din provincie. Se numeşte... Cum ziceai că te cheamă?

— Munteanu Radu! răspunde elevul.

— Să-i urăm „Bun venit”! Aş vrea să se simtă bine în colectivul nostru! mai spune profesoara.

Băiatul se înclină, mulțumind respectuos. Elevii aplaudă, cântărindu-l din ochi pe nou-venit.

— La matematică... l-am testat eu – reia Isoscel: *Nu prea ştie, dar are stofa*! Aşa că, să sperăm că o să fie bine!

„Formula” de apreciere stârneşte rumoare printre elevi, în timp ce Ionică se bate, triumfător, cu pumnul în piept.

— Acum urmează capitolul „profesie” – spune, de data aceasta, Mihai.

— Desigur, *viața pe cont propriu*! întăreşte fotbalistul.

Într-adevăr, de la catedră, profesoara, după ce îşi ridici ochelarii pe frunte, îl întreabă pe Radu, care nu fusese încă poftit să ia loc undeva, în bancă:

— Ia spune, puişor, tu ce vrei să te faci?

— Marinar! Căpitan de cursă lungă! răspunde băiatul serios.

Isoscel clipeşte des din ochi, pe fondul unor zâmbete ce au luminat chipul tuturor fetelor din clasă.

— Ia te uită unde se află Magellan – şi noi să nu ştim deloc! exclamă Ionică. Ce ne-am fi făcut fără această *mişcare* din provincie spre Capitală?!

Cuvintele lui au fost şoptite însă doar pentru urechile lui Mihai.

— Bravo! Frumos! Îmi place! aprobă diriginta, revenindu-şi din surpriză. În clasă avem fel de fel de profesii – continuă ea, adresându-se lui Radu, pe care vrea, desigur, să-l familiarizeze, chiar din aceste clipe, cu preocupările,

serioase, ale celor ce-i devin colegi: iată, de pildă, el – şi urată spre un băiat cu ochelari, care provenea din fosta ei clasă, a X-a C – va fi doctor, dacă va intra la Medicină, bineînțeles; Ionescu – şi arată spre alt elev – geolog, colegul lui de bancă – mecanic, Liliana – arată acum spre o fată – cosmeticiană, Şerban – electronist, Dana – chimistă, Pavel – horticultor…, iar cu Ionică, „bateristul" clasei – o să-l cunoşti tu –, o să fiu colegă: cică vrea să se facă şi el profesor…

— De matematică? întreabă Radu.

— Nu, de... educație fizică! El cu muzica şi cu sportul e mai prieten!... Mă bucur – încheie Isoscel această amplă „punere în temă" cu profesiile – că acum avem în colectiv şi-un marinar!

— Doamnă profesoară – intervine Ionică –, îmi dați voie să-i lac o urare noului nostru coleg?

Diriginta îl cercetează câteva secunde cu suspiciune, ca apoi să aprobe:

— Poftim, drăguță! îl invită ea.

Radu este curios să vadă ce mai urmează; se simțea stânjenit, ținut atâta timp în picioare, ca la expoziție.

Fotbalistul îşi drege glasul şi începe... să cânte cât se poate de „serios":

Ce n-aş da să fiu ca Magellan...

După primul vers, clasa izbucneşte în râs... Râde şi Radu. Isoscel zâmbeşte, acceptând, totuşi, gluma...

Ionică face semn, îndemnându-şi colegii să se potolească şi să-i dea voie să „se desfăşoare"... Se face linişte. Improvizatul cântăreț reia:

Ce n-aş da să fiu ca Magellan,
Să văd pământul doar o zi pe an,

Să am şi eu vaporul meu,
Să hoinăresc aşa mereu
Şi marinarii să mă creadă căpitan!...

Băieţii din jurul lui subliniază finalul secvenţei muzicale cu un „Hei” plin de avânt, în vreme ce fetele oferă „solistului” un buchet de... aplauze. Apoi râd cu toţii mai-mai să mişte pereţii clasei din loc... şi de *moment*, dar şi de *calitatea* interpretării.

— Ei, acum, că i-aţi şi cântat – şi cu ce voce! –, să vedem unde îl aşezăm, în ce bancă – spune diriginta, privind cercetător peste clasă. Uite, acolo, lângă Geta! indică ea. E o fată bună la matematică, să ştii! i se adresează lui Radu. Sigur că poate mult mai mult, dar, anul acesta, se pare că a „schimbat viteza”, fiindcă vrea să devină arhitect... Să ai grijă de el! îi spune Getei.

Ionică a îngheţat.

— Auzi, prostul de mine – îi şopteşte el lui Mihai, plesnindu-se peste frunte –, să nu stau eu cu ea în bancă! *Aşa, ca să fim noi împreună, din clasa întâi până-ntr-a XII-a*!

— Dar ce, eu stau cu Dana? Am jurat, am jurat! vine replica lui Mihai.

— Păi, da! Ţie-ţi convine, că Dana stă cu Mirela, răspunde Ionică, lungindu-şi gâtul spre banca Getei, moment în care Radu tocmai îi oferea o bomboană de ciocolată... Uite ce face „Magellan” – adaugă el cu voce pierită.

Ştiind că este urmărită – îl cunoştea ea doar pe Ionică – Geta întoarce, dinadins, capul spre el, mestecând discret bomboana. Anul acesta n-a vrut să mai stea cu Adrian în bancă, în care Ionică avea, desigur, „încredere”. „Vreau să fiu singură!” declarase. Şi uite acum!...

„Bateristul” se-nfurie şi izbeşte, fără să vrea, cu pumnul în bancă.

Profesoara tresare:

— Ce e acolo, Ionică? Ce s-a-ntâmplat?

„Nervosul” se redresează însă rapid şi, ridicându-se, îi şopteşte lui Mihai:

— Fii atent cum se pierd zece-ngheţate! Apoi, compunându-şi o figură „nevinovată”, răspunde:

— Nimic, doamnă profesoară..., tocmai discutam cu Mihai ce să facem cu... melodia... Că multe-s frumoase, dar sunt prea cunoscute. Şi ne trebuie una nouă, ca să dăm lovitura!

Ochii miraţi ai elevilor îl prind în focar pe fotbalist. Cei mai nedumeriţi par să fie ai Danei, ai Getei, ai lui Adrian şi ai lui Şerban. Mihai, singur, zâmbeşte „pe sub mustaţă”. „N-o să-ţi meargă, prietene – se gândeşte el –, degeaba, nu se prinde. Isoscel tot o să te-asculte! Şi-atunci o să te văd! «Păianjenul» pe care-l ţinteşti tu e prea aproape de bară şi în ea ai să tragi! Iar ricoşeul o să te plesnească peste ochi!”...

— Ce tot îndrugi acolo? Ce melodie? întreabă Isoscel. Apoi, ca în faţa unei revelaţii, adaugă:

— Nu cumva vrei să-mi abaţi atenţia... aşa, ca să nu te-ascult?

— Se poate, doamnă?! răspunde elevul, cu o figură de ultragiat...

Şi, fără să-i lase răgaz de replică, se repede la tablă, ia ere ta şi, în poziţie de aşteptare, de parcă ar pomi la luptă, întreabă:

— Pe care dintre exerciţiile din tema pentru acasă doriţi să-l rezolv?

Isoscel deschide cartea, priveşte şi comandă, zâmbind:

— Pe-ai treilea! Ca să nu zici tu că nu ţin cu viitorii mei... colegi!

Îl alesese pe cel mai dificil.

Ionică zâmbeşte şi el şi se-apucă de lucru... Creta aleargă sprintenă şi sigură pe sine, lăsând pe faţa neagră a tablei tot felul de cifre, semne, formule matematice, în timp ce glasul

lui Ionică însoţeşte această alergare cu un murmur de cântec pe care-l cunoaşte parcă de când s-a născut.

Clasa îl urmăreşte în tăcere şi mirare. Profesoara, la fel!

Când a pus ultimul punct, faţa lui Ionică a devenit tristă şi gânditoare.

— Bravo, „colega”! Nu m-aşteptam! exclamă Isoscel.

Pentru acest „nu m-aşteptam!”, pe care îl presimţise, devenise trist şi gânditor bateristul.

— Dar dacă te-aş ruga – continuă, mieros-ironic, profesoara – să încerci şi problema... nr. 4, pe care, ce-i drept, n-aţi avut-o ca temă?

Ionică cere cartea, se uită şi răspunde:

— *Nu e nici o problemă*, doamnă profesoară!

— Tocmai, încearcă! îl îndeamnă aceasta, crezând că băiatul apelează la unul dintre vechile lui trucuri.

După câteva minute, când şi problema a fost rezolvată, Isoscel, mirată, întreabă:

— Ce-i cu tine, puişor? Să nu te deochi!

— Eu v-am spus că „am stofa”, dar dumneavoastră nu vreţi să credeţi! răspunde Ionică, trăgând cu coada ochiului spre Mihai.

— Dar cu temele..., cu temele cum stăm? insistă profesoara, fiind aproape sigură că aici l-a prins descoperit.

— Mă ofensaţi, doamnă dirigintă, declară elevul şi, hotărându-se „s-o dea gata”, îi mărturiseşte: Pentru mine, matematica este mai presus de orice!

— Sper că nu vrei să te şi cred!

— Ei, după muzică şi... sport! recunoaşte Ionică, aruncând, totodată, o privire tăioasă spre Geta.

— Şi, totuşi, temele..., spune Isoscel, aşteptând să le primească.

Ionică aleargă în bancă, ia caietul şi i-l prezintă.

— Puişor, mi-ai făcut o surpriză foarte plăcută! Ce e drept, e drept; astăzi ai fost la înălţime... Dar notă nu-ţi

pun! hotărăşte, după ce deschisese catalogul şi se plimbase cu stiloul pe deasupra rubricii cu pricina, din dreptul elevului ascultat.

— Ce bine-mi cădea, aşa, măcar un nouă!... spune băiatul, dezumflat. Mi-ar fi ținut de cald tot trimestrul...

— Păi, vezi?! răspunde, râzând, Isoscel. Nu ne cunoaştem noi?

— Oamenii se mai schimbă – îndrăzneşte el să remarce... şi, în clipa aceea, se gândea la hotărârea pe care o luase în vara trecută:

„Trebuie să învăț matematică!” îşi spusese, după experiența tristă din clasa a X-a, când fusese la un pas de o nouă corigență.

„În definitiv, nici nu este o atât de mare scofală!” se gândea, ținând seama de faptul că atunci, cu Mihai, când fusese la ananghie, reuşise, într-un timp scurt, să învețe bine multe lucruri despre care, înainte, habar n-avea. „Ei bine – s-a hotărât Ionică –, în vara aceasta...”

Şi, într-adevăr, în toată vacanța din vara trecută, în fiecare zi, învățase câteva ore la matematică, ajutat de un văr de-al său, student în anul al IV-lea la Politehnică. Lui Mihai nu-i spusese nimic. Voia să-l facă acum să se bucure, demonstrându-i că nu trebuie să-şi mai piardă timpul cu el, fiindcă, realmente, acum, având, în sfârşit, construite *temeliile* (ce-i lipsiseră atâta timp) şi deprins fiind cu meşteşugul „zidirii”, putea să încerce, pe cont propriu, orice „înălțare”.

La lucruri ca acestea se şi gândea Mihai, privind spre prietenul său: „Nu se poate – şi-a zis, văzându-l cât de repede a rezolvat problema cerută de Isoscel şi alegând soluția cea mai potrivită –, ăsta a învățat matematică! Da, a învățat matematică fără să ştiu eu! Dar când?”

— Bine, măi, păcătosule, de ce nu mi-ai spus că...

— Am vrut să te bucuri *acum* – i-a răspuns Ionică –, chiar dacă ai pierdut pariul!

— Când? Şi cu cine? l-a mai întrebat Mihai.

— Lasă, îți spun eu!...

Se întorsese în bancă puțin supărat, nu neapărat pentru că nu-i pusese notă Isoscel, ci pentru că o vedea că nu crede în *schimbare*... Punea, încă, rezultatul pe seama întâmplării... „«Cine ştie? şi-a spus. I-o fi rezolvat-o şi pe aceasta Mihai, de aceea a ştiut-o!...» Deşi – continuă băiatul confruntarea cu el însuşi – ar fi trebuit, totuşi, să-şi dea seama. Un profesor, cu experiența ei!... Mă rog, se mai întâmplă!. „De! – se autoapostrofează – ce să-ți fac, domnu' Ionică, e greu să schimbi o carte de vizită pe care, cu inconştiență, dar tenace osârdie, singur ți-ai lipit-o de frunte!...Trebuie aşteptare... Şi luptă..."

— Dar cu chestia aceea, cu melodia, ce voiai să spui? îl întreabă, pe neaşteptate, Isoscel, neuitând motivul de la care se pornise.

Ionică priveşte, întrebător, spre Mihai.

— Avem o problemă, doamnă profesoară, spune acesta, ridicându-se. Ştiți, cu *concursul*... Ne-ar trebui o melodie nouă, originală...

— Şi ne-am gândit la dumneavoastră – intervine Ionică, inspirat. Ştim că vă place muzica... Poate ne dați o idee, poate cunoaşteți pe cineva, un compozitor care...

— Aha! care să scrie ceva numai pentru voi, înțeleg! spune Isoscel.

— Exact! aprobă, în acelaşi timp, cei doi prieteni.

— Ar fi nemaipomenit! subliniază, după aceea, Ionică.

— „Nemaipomenit" ar fi..., spune profesoara, gândindu-se puțin, să compuneți voi o melodie! Juriul altfel ar aprecia! Ați avea un atu în plus la notare! Asta este *ideea* mea!... Şi-acum să trecem la lecție. Cine iese la tablă?

În timp ce Isoscel îşi desfăşoară lecția, cei doi prieteni „rezolvă” lucrurile între ei.

— Ai văzut ce chestie? Unde dai şi unde crapă! Spune Ionică. Eu am stârn-o cu melodia... ca să mă asculte – că, de! pariul e pariu –, şi, când colo, ea dă drumul la „porumbel”. Pe cuvânt că e genială. Mie nu mi-a trecut prin cap...

— Mie da! mărturiseşte Mihai.

— Şi de ce n-ai spus?

— Păi, dacă sforăi, măi Ionică?

*

Înainte de a părăsi curtea şcolii, după terminarea orelor, membrii formației, mai puțin Geta, discută aprins lângă poartă. Ionică este cel mai neliniştit, dar nu din cauza melodiei, ci... „Unde-o fi, domnule, unde-o fi?” se întreabă, în timp ce o caută cu ochii prin grupurile de elevi care trec pe lângă ei...

În sfârşit, Geta apare, dar... e însoțită de noul ei coleg de bancă. Ionică se posomorăşte pe loc! Fata se preface că nu observă.

— Băieți, să vă fac cunoştință cu Radu. Ei sunt prietenii mei – spune şi-i prezintă pe rând: ea e Dana, el – Mihai...

— Şerban mă cheamă – spune, în continuare, interpretul la orgă electronică.

— Şi pe mine – Adrian, adaugă al doilea chitarist.

Când Radu ajunge la Ionică, acesta îi întinde mâna, precizând:

— Despre mine ai aflat, sper, mai multe – nu numai din clasă, unde, trebuie să recunoşti, am fost eroul zilei, ți-am şi cântat..., ci şi de la colega ta de bancă...

— Regret, nu mi-a spus nimic, răspunde Radu, privindu-l în ochi.

Ionică înghite în sec...

— Cât despre cântec, continuă Radu, îți mulțumesc! Chiar dacă nu l-aş lua în serios – şi, bineînțeles că nu-l iau, fiindcă ați râde voi de mine –, gestul tău a fost frumos, totuşi! Aproape că m-a emoționat!

— Pe mine vă rog să mă iertați – intervine Geta –, astăzi după-amiază am de rezolvat nişte probleme, cu mama. De aceea mă grăbesc. Pa! Am plecat!

— Merg şi eu – spune Radu, făcându-i semn să-l aştepte o clipă. Mi-a părut bine! Salut! adaugă el către colegi şi se grăbeşte s-o ajungă din urmă.

10

Cofetăria în care se aflau, Ionică o alesese. Şi masa – o masă lângă geamul cel mare – tot el. Iar *comanda*...

— Zece! spuse cu o imensă satisfacție.

— Ce „zece”? întreabă fata, nedumerită.

— Zece porții de profiterol! explică fotbalistul – ”matematician”. Dânsul plăteşte! adaugă, arătând spre Mihai.

— Da’ de ce Mihai? se miră Dana.

— Ştie el de ce! răspunde sec Ionică.

în câteva minute, paharele, pântecoase şi moțate, se aflau pe masă. Zece! Iar ei erau... cinci!

— Şi chiar mâncăm câte două porții? întreabă Dana, bucurându-se ca un copil.

— Bineînțeles! o asigură, cu generozitate, cel ce le comandase.

— Tu mănânci numai una! intervine Şerban.

— De ce? sare Ionică.

— Pe cealaltă o păstrăm... poate se-ndură Radu... şi-o învoieşte pe Geta!...Şi-aşa n-are ea voie să mănânce prea

rece, adaugă Şerban, arătând spre gât. *Vedetele* trebuie menajate, nu?!...

— ... Acum cred c-au ajuns în parc! spune Adrian, ca şi când ar fi continuat o povestire inofensivă, fără nici un fel de aluzie.

Bateristul se foieşte pe scaun...

— Nu, mă – e de părere Şerban –, uitându-se la ceas: s-au aşezat deja pe bancă...

— Mda! şopteşte în barbă Adrian. O mai fi având, oare, bomboane?

Da' ce, era prost să nu păstreze? N-ai văzut, are tehnică băiatu'!...

Ionică fierbea de furie. A apucat să se supere şi-acum, pe drept cuvânt, colegii îşi bat joc de el. Şi, culmea, el, „omul cu voință de fier” – cum se autointitulase în vara trecută, când s-a hotărât „să dea gata” matematica, şi numai el ştie prin câte a trecut, ca să se țină de cuvânt –, acum nu se poate stăpâni. Al dracului de rău îi pare, dar nu are ce NA facă: gestul Getei îl jignise...

Privindu-l pe sub sprâncene, Dana şi Mihai zâmbesc, fără să intervină.

— O fi banca aceea, ferită, de după boschetul cu trandafiri? se-ntreabă, în continuare, „neutru”, Adrian.

— Bineînțeles! E loc dătător de vrajă! exclamă Şerban ți începe să recite:

De roze e beată grădina
Cu tot ce se află-mprejur...

— Crezi că-i recită din Macedonski? susține Adrian, mai departe, dialogul.

— Mai degrabă din Nichita Stănescu, fiindcă primăvara n trecut de mult:

A sosit toamna!
Acoperă-mi inima cu ceva...
Cu umbra unui copac
Sau, mai bine, cu umbra ta...

— Ori din Bacovia, intervine colegul:

Mai stai de mă alintă
Cu mâna ta cea mică
Şi spune-mi de ce-i toamnă
Şi frunza de ce pică!...

— În realitate – intervine Şerban – cred că tipul e prozaic: vrea s-o pupe fără poezie!

Ionică, furios, îşi trage în faţă a doua cupă cu profiterol şi începe să înfulece.

— Ce faci, mă? îl apostrofează Şerban, n-ai auzit? A pupat-o şi-acum vine!

Dana şi Mihai râd pe-nfundate.

Bateristul nu se mai poate stăpâni: zvâcneşte ca un arc, izbind cu pumnul în masă şi împroşcându-i astfel pe toţi cu îngheţată. Cei din jur îl privesc puţin speriaţi. El rămâne însă nemişcat, ca o statuie, cu ochi halucinaţi. Se uită fa gol...

— Vine! spune abia şoptit...

— Cine vine, măi zărghitule? îl apostrofează Mihai. Vezi ce ne-ai făcut? adaugă, ştergându-se pe faţă. Stai jos, d râde lumea de noi!

Ionică a rămas la fel de imobil, cu privirea ca-n transă.

— Vine, mă! repetă el în şoaptă şi întoarce capul, apta cându-şi urechea spre umăr, ca şi când de-acolo ar fi izvorât ceva ce putea el să asculte. Nu aţi auzit? întreabă, oferindu-le colegilor o faţă inundată de lumină.

Aceştia îl cercetează din ce în ce mai îngrijoraţi.

Dana îi atinge uşor mâna:

— Ce să auzim, Ionică? îl întreabă ca pe un copil bolnav...

— Melodia! exclamă el. Fiţi atenţi!... Şi, luând două linguriţe, începe să bată în cupele de pe masă, de parcă ar avea în faţă o baterie de orchestră. Nu se aud însă decât sunetele loviturilor, din care nu se adună nici un acord muzical.

Cei patru se privesc întrebător.

— Fir-ar să fie! Că, dacă ai şti notele, ai pune-o pe portativ. Dar n-ai vrut să le înveţi..., vine, spusă cu sinceră amărăciune, replica lui Mihai. Încearcă s-o mormăi cel puţin, cu vocea ta!...

Colegii se-ntorc acum spre Mihai, cercetându-l ca şi cum ar fi convinşi că s-a molipsit şi el de la „nebunia" lui Ionică... În ceea ce priveşte vocea, aşa era – bateristul hodorogea şi scârţâia ca o căruţă cu osiile neunse, ce se rostogoleşte cu roţile prin gropi. Când l-a întâmpinat pe Radu cu *Cântecul lui Magellan*, a fost un „triumf"... al râsului pe care l-a stârnit.

— Mai încearcă o dată! îl îndeamnă Mihai.

Ionică loveşte din nou în cupele de îngheţată, însoţind loviturile de „mormăieli". Prietenul său închide ochii, ascultând concentrat. Începe să cânte, urcând şi coborând pe trepte de clinchet al paharelor şi de mormăială.

— Ia-o de la cap! îi comandă, urmărindu-l pas cu pas...

Ionică se-apleacă peste pahare, parcă le-ar descânta sau parcă s-ar ruga să-i şoptească ele, mai departe, cântecul, în timp ce Mihai, umblând cu „la-la-la"-ul după el, reuşeşte să aducă în urechile celorlalţi un fragment de melodie, cu sunete pure şi învăluitoare, ca de şlagăr.

Chipurile celorlalţi încep să se destindă, în vreme ce Ionică, epuizat, cade ca un butuc pe scaun.

— Eşti mare, Ionică! i se adresează Dana, învăluindu-l într-o privire caldă.

— Cum făcuşi, mă? îl întreabă Mihai.

— M-au supărat ăştia – spune el, arătând spre Şerban şi spre Adrian... Dar, după un moment de linişte, ochii bateristului se-aprind din nou.

— Vine! strigă, sărind în picioare.

— Dana, dă-mi repede o hârtie, s-o pun pe note! cere Mihai precipitat.

— Nu melodia!

— Dar cine?

— Geta! Uite-o!

Şi, într-adevăr, pe uşa cofetăriei îşi face apariția Geta, către se îndreaptă, veselă, spre ei.

— Am scăpat! M-a-nvoit! declară ea.

Ionică se-ntunecă.

— Cine te-a-nvoit? întreabă el, ca un Othello.

— Mama! răspunde fata, cu nevinovăție.

Izbucnesc cu toții în râs...

Eliberat de „coşmar”, Ionică face semn fetei care serveşte:

— Încă un rând! o roagă el.

— Dânsul plăteşte! completează Mihai, indicându-l pe fotbalist.

— Plăteşte, dar altă dată. Acum avem treabă! hotărăşte Dana, îndemnându-i să se ridice şi să iasă din cofetărie.

11

— Ce faci, ne mai ții mult? îl întreabă Mihai, nervos. Transpirat, cu broboane de sudoare pe față, Ionică ie

concentrează mai departe.

— Nu pot, mă, nu pot, declară el, după câteva minute, „muşcând” din coada ciocanului de la tobă...

Se găseau pe scena sălii de festivităţi a liceului. De la cofetărie, după cerinţa Danei, veniseră cu toţii aici, nerăbdători să-l pună pe Ionică în situaţia de a crea melodia.

Mihai făcuse rost de un caiet de muzică, din acelea cu portative, avea la îndemână creion şi, astfel pregătit, se aşezase lângă murmurele acestuia. Adrian şi Şerban, lângă instrumentele lor, erau şi ei gata... de cântec. Geta şi Dana ie aflau, de asemenea, prezente.

— Chiar nu-ţi mai aminteşti nimic, Ionică? îl întreabă Dana, cu un aer protector, matern...

— Fă-o să mai vină o dată! îl roagă Adrian.

— Ia fii atent aici! spune Mihai, reproducând, pe corzii# chitarei sale, acordurile auzite în cofetărie.

— Ce e asta? îl întreabă Ionică, mirat.

— Ce-ţi umbla ţie prin cap, acolo... Melodia!

— Taie-mă, omoară-mă, de nimic nu-mi aduc aminte.

Colegii se simt cutremuraţi de un fior de îngrijorare. Şerban le face un semn discret, ca şi cum ar fi vrut să spună că Ionică a luat-o razna. Mihai îl asigură că nu e cazul.

— Ionică, îţi baţi joc de noi? îl ia la rost Geta. Acolo „cum ţi-a venit”?

— Acolo m-au supărat ăştia! mărturiseşte fotbalistul, sincer.

Chipul lui Mihai străluceşte la lumina unui gând. Îşi priveşte ceasul...

— Aoleu, se-nchide cantina! spune el, pe neaşteptate. Rămânem flămânzi! Pe cai!

În sala de mese nu mai sunt decât vreo cinci-şase elevi, Cei trei îşi iau tăvile şi intră pe linia de autoservire.

— Tanti Neta, mai ai ceva şi pentru noi? întreabă Ionici.

— Au mâncat alții câte două-trei porții – răspunde femeia de la bucătărie. De unde să ştiu eu că-mi veniți la ora asta? Ciorbă de la prânz vreți?

— Bună şi ea! acceptă Mihai.

— Dar poate mai găseşti dumneata ceva, pe-acolo..., se roagă Adrian.

— Poate! răspunde femeia şi, într-adevăr, le umple farfuriile cu mâncare.

Când s-au aşezat la masă, Ionică observă că a uitat să-şi IN pâine. Se întoarce la tanti Neta.

— Ce mai vrei?

— Pâine!

Îi face semn să-şi ia cât pofteşte.

În acest timp, Mihai, luând solnița de pe masă, o răsturnă în ciorba lui Ionică.

— Ce te-a apucat? îl întreabă, mirat, Adrian.

— Trebuit să se supere! N-ai văzut că altfel nu-i „vine”? spune, în şoaptă, Mihai, simulând că se frige cu ciorba. „Arde, frige şi n-are gură să strige”! exclamă el, în continuare, suflând în lingură, ca să-l audă şi să-l vadă Ionică.

Fotbalistul se aşază şi începe să amestece în farfurie, ca să se „răcească” ciorba. Adrian şi Mihai îl privesc satisfăcuți, aşteptând prima înghițitură.

— Ce i-o fi făcut, parcă e mai bună decât la prânz – spune Ionică, arătând spre farfurie.

Lui Mihai îi cade lingura din mână...

După vreo două ore, Ionică venea din camera de baie în dormitor, încheindu-şi bluza de la pijama şi bombănind diverse denumiri anatomice.

Mihai şi Adrian se aflau deja în paturile lor, citind „cu atenţie”. În realitate, urmăreau, pe furate, mişcările lui Ionică.

Acesta deschide fereastra, se-aşază „turceşte” în faţa ei şi inspiră adânc, de trei ori, aerul curat al nopţii. Apoi se ridică, ia cartea de anatomie de pe masă şi se trânteşte pe burtă în pat, cu intenţia evidentă de a-şi continua studiul.., Dar, în clipa aceea, se aude o bufnitură şi viitorul profesor de sport se trezeşte, cu saltea cu tot, la podea.

Colegii de dormitor aşteaptă înfriguraţi rezultatul „isprăvii” pe care o puseseră la cale.

— Ha, ha, ha, ha! râde, în hohote, Ionică. Aşa cădeam şl când eram mic! adaugă el, începând să-şi repare patul.

Ceilalţi doi băieţi se privesc exasperaţi...

*

A doua zi, s-au sculat devreme. Ionică mai sforăie încă uşor.

Cu aprobarea complice a lui Mihai, Adrian se apropie, tiptil, de scaunul pe care fotbalistul îşi ţine uniforma. Îi ia pantalonii şi iese cu ei din cameră.

Se scoală şi Ionică şi, după ce se spală şi se bărbiereşte, lipăie-n papuci prin dormitor, în căutarea pantalonilor.

— Hai, ce te mocoşeşti atâta, că-ntârziem! îl îndeamnă Mihai.

— Măi băieţi, voi n-aţi văzut ce-am făcut eu cu pantalonii aseară? întreabă Ionică, privind cercetător în jur.

— O fi intrat vreun hoţ, c-ai lăsat fereastra deschisă! e de părere Adrian.

— Şi-acum o să te asculte Isoscel în pantaloni scurţi – adaugă Mihai. I-o fi văzut arătoşi, ţi i-a luat şi... adio!

— „Arătoşi”? Ha-ha-ha! A luat o plasă mai mare ca el: tocmai se rupseseră-n fund! răspunde Ionică, ducându-se

spre dulapul său, de unde scoate, spre surprinderea colegilor, alți pantaloni.

— Mi-a luat tata unii noi! îi arată el, intrând în baie...

— Jucării pentru copii! exclamă Mihai, ciocănindu-şi fruntea cu degetul. Pe cuvânt că m-am prostit de tot!...

Adrian îl priveşte nedumerit.

13

În după-amiaza aceleiaşi zile, au venit cu toții, din nou, în sala de festivități.

— Ce facem, fraților, ne-am adunat să tăiem frunză la câini? întreabă Adrian, într-un moment de aşteptare.

— Chiar aşa, dacă n-avem melodie, ce rost mai are? continuă Geta.

— Are! răspunde, sigur, Mihai, punându-i la punct. Vreți să „ne ieşim din mână”? Şi tu... din voce? Avem, n-avem, exersăm!...

După câteva acorduri, în sală intră portarul liceului, care NC apropie de scenă.

Dirijorul, supărat, face semn de oprire.

— Ce vrei, nea Pândele – îl întreabă el –, nu vezi că lucrăm?

— Lucrați voi, lucrați, măi băieți, dar şi eu trebuie să-mi fac misia – răspunde bătrânul, care, după operația ce-o suportase în vară, tot nu se hotărâse să părăsească şcoala.

„Acum mă simt ca de douăzeci de ani, c-am primit sânge tic la mânjii ăştia!” i-ar fi spus el directoarei, de față cu băieții care, într-adevăr, dăduseră sânge pentru bătrân. „Trebuie să rămân aici, pe baricadă, să-l plătesc!” a adăugat, râzând. Directoarea l-a acceptat mai departe, fiindcă era extrem de harnic şi de corect...

... Acum privea lung spre baterist:

— Ionică, pentru tine am venit – spune portarul.

— Pentru mine, nea Pândele? sare Ionică de la tobă.

— Dacă nu era vorba de-o fată, nu vă deranjam – completează el, cu ochii spre Mihai. Poftim, ai o scrisoare! mai spune, întinzându-i lui Ionică un plic...

— Hopa! Geta, fii atentă! se aude glasul ironic al lui Şerban.

— De ce? Fiecare e liber să facă ce vrea! răspunde fata, afectând indiferența, dar asigurându-se că o aude şi Ionică...

Acesta cercetează, mirat, plicul pe toate fețele, apoi îl deschide şi, scoțând o foaie de hârtie, o despătureşte şi îşi aruncă nerăbdător ochii pe ea:

„Ieri, după ieşirea de la şcoală, Geta a fost în parc, până la ora 17, cu noul vostru coleg!”... citeşte, în gând, fotbalistul. În loc de semnătură, cuvintele: „Cineva care te-apreciază”...

Chipul lui Ionică intră, dintr-o dată, ca după o perdea de nori. Încearcă să pozeze însă. Se preface nepăsător.

— Hai, domnule, odată, lasă *scrisorelele* după repetiție! se răsteşte Mihai la el. Geta, „da capo”! comandă, şi formația reia melodia.

Ionică loveşte încruntat în tobă şi talgere, sfredelind-o cu privirea, din când în când, pe Geta, care cântă „absorbită”...

De la o vreme, bateristul se înstrăinează, cu toată ființa, de momentul de față. În timp ce continuă să-şi acompanieze mecanic colegii, retrăieşte întâmplarea din ziua anterioară... O vede pe Geta apropiindu-se de ei, împreună cu Radu. Fac cunoştință. Răspunsul lui Radu – cum că Geta nu i-a vorbit nimic despre el – îl face să înghită încă o dată în sec...

„Vasăzică, graba plecării era motivată de dorința de a merge în parc cu Radu” – rosteşte un gând, îndurerat, al lui Ionică... „Dar nu scăpați de mine, puişorilor”, se hotărăşte

acum, acelaşi gând, păşind în urma celor doi şi fiind numai ochi şi urechi.

*

„Ce-ai găsit tu la Ionică ăsta? întreabă Radu, cu afectare. Mie mi se pare total neinteresant.”

„N-ai dreptate! îi ia Geta apărarea. Are un suflet minunat. E sensibil, e delicat...”

„Şi-n cap – părul, ca la broască! Iar figura – ce să zic: bidon turtit!... Nu vrei să mai iei o bomboană?” îi propune băiatul, scoţând din taşca de pe umăr o pungă mare cu bomboane de ciocolată.

Fata ia şi începe să ronţăie cu plăcere.

„Şi-acum, să-l lăsăm pe Ionică... Nu suntem decât noi doi! Priveşte cum florile – florile toamnei – se-ntorc după tine şi te admiră, iar păsărelele îţi cântă imnuri de slavă!... Aş vrea să te iau pe corabia mea... Să facem înconjurul lumii, ca Magellan!”

Geta, impresionată de cuvintele lui Radu, îl priveşte în ochi şi-i zâmbeşte...

„Ce frumos vorbeşti tu! îi spune... Ionică nu ştie decât să bată la tobă...”

„De când am intrat în clasă şi te-am văzut – reia Radu tirada, prinzând fata de braţ –, am simţit că sufletul meu nu mai poate vibra decât pentru tine...”

Geta se-nfioară de plăcere...

„Banca aceasta – continuă băiatul, arătând o bancă îmbrăţişată de flori de trandafir – va fi martora declaraţiilor noastre... E loc dătător de vrajă...

De roze e beată grădina
cu tot ce se află-mprejur...”

începe Radu să recite, după ce se aşază pe bancă şi înconjoară cu braţul drept umerii fetei.

„Reciţi minunat din Macedonski!” exclamă Geta, topită de admiraţie...

„Buzele tale sunt cea mai fragedă recitare... Dă-mi voie să le sărut...şopteşte Radu, apropiindu-se de chipul fetei.

Dar, în momentul în care este gata să o sărute, în sala de festivităţi a liceului izbucneşte ţipătul lui Ionică:

— Nuu!... Nu mai pot!... urmat de o puternică lovitură în tobă.

*

... E nemişcat şi cu ochii în gol, repetând întocmai „figura” din cofetărie. Colegii sunt în tensiune, aşteptând să se producă „miracolul”.

— Vine! strigă bateristul, *lovit* de aripa inspiraţiei.

Mihai se pregăteşte, în grabă, să noteze, în timp ce Ionică se aşază şi, ca „posedat”, începe să lovească în tobă.

Dacă pentru toţi ceilalţi nu rezultă decât o suită de... lovituri, Mihai parcă aude gândul prietenului său şi-l notează febril pe portativ, străduindu-se să „traducă” în note sunetele, cu înălţimea lor diferită, ca şi cu durata, de asemenea, variată. De la o vreme, Ionică începe să mormăie ori să fluiere, şoptit, melodia. Acum sarcina lui Mihai este, desigur, mult mai uşoară: notează, notează... din când în când revenind, ca să schimbe câte ceva. Ia apoi chitara şi începe să cânte. Se prinde imediat şi Adrian, iar Şerban adaptează, pe loc, melodia, pentru instrumentul său. Intră în jocul *creaţiei* şi Geta, care dă glas cântecului ce se naşte din semne şi din... suflete... Acum, Mihai încearcă să potrivească pe valul de sunete, când mai sacadat, când mai lin şi răscolitor, luminile unor cuvinte ce-au început să roiască în fiinţa sa. Din ele se construieşte, treptat,

imaginea fragedă şi tulburătoare a *anilor de liceu*, cu emoţii şi speranţe, cu încordări şi izbânzi, imagine înfiorată de încredere în viaţă, în prietenie, în virtuţile muncii, ca şi ale iubirii, colorată, în acelaşi timp, de revelaţia, pe care parcă acum o au pentru prima dată, a lucirii de fulger a acestor ani, a zborului grăbit şi ireversibil în care este angajată minunea acelei petale de aur ce înfloreşte în dimineaţa oricărei fiinţe – *adolescenţa*!...

Linia melodică a refrenului este punctată, la fiecare respiraţie, de laitmotivul închis în cuvintele „liceenii rock and roll”, care soseşte ca un răspuns sacadat la o suită de întrebări, construite ca o scară pe care se înalţă anii vieţii, aceşti ani tineri, de neuitat...

Formaţia repetă melodia de câteva minute.

Geta cântă splendid – cu vocea ei caldă şi limpede, iar instrumentele au găsit pasul necesar al cadenţei zvâcnite, dar şi al unei dulci armonii, învăluite în ecouri parcă de neştearsă amintire, născute din toba lui Ionică...

Socrate, însoţit de Dana, intră în sală.

— Extraordinar! Am reuşit, domnule director! exclamă fata, frecându-şi mâinile de bucurie.

— Ce-aţi reuşit?

— Ca să se supere, i-am făcut o farsă lui Ionică! O să vă spun eu... Şi, uitaţi-vă, am reuşit, *i-a venit* inspiraţia...

Socrate o priveşte lung şi curios. Zâmbeşte ironic.

— Nu ştiu dacă Ionică sau altcineva..., din supărare ori din altceva, a reuşit să „nască” ceea ce auzim noi acum, dar ce auzim să ştii că-mi place! mărturiseşte Socrate, apropiindu-se de scenă.

Când îl observă, elevii se opresc. Sunt bucuroşi cum parcă niciodată fostul lor diriginte nu i-a văzut...

— Ştiţi..., vrea să spună ceva Mihai.

— Ştiu! răspunde, scurt, Socrate. Şi-mi place! Refrenul e bun, e chiar foarte bun! Ia să vedem acum desfăşurarea melodică...

— Aici mai avem de lucrat! răspunde dirijorul.

— Lucrăm împreună! se angajează directorul. Hai, daţi-i drumul!...

Mihai, privind în ochii Danei, este parcă mai inspirat. Vorbele rostite şi topite în muzică par un dialog al propriilor lor suflete. Prezenţa fetei îl electrizează parcă şi pe Şerban. Mihai observă, dar nu se simte deranjat de nuanţa subiectivă a „sublinierilor” ce se ţes în fluxul colaborării. Cu priviri furişe spre Geta, Ionică murmură şi el câte un cuvânt, mai mult pentru sine.

Trecând grăbită pe coridorul din faţa sălii de festivităţi, Isoscel aude cântecul. Se opreşte contrariată:

— Eu spun, eu aud! bombăneşte, deschizând energic uşa sălii de spectacole. Înaintează câţiva paşi, dar rămâne locului, mirată, că-l vede pe director în mijlocul elevilor, fredonând şi improvizând versuri împreună cu aceştia...

— Poftim, să mai ai autoritate!, exclamă ea cu năduf, aşezându-se, totuşi, pe un scaun.

— Acum hai, o dată de la început până la sfârşit! comandă Socrate. Să vedem cum sună... *întregul*!

Căldura melodiei, frumuseţea interpretării – realizată de Geta – şi mesajul luminos al versurilor o captivează şi pe Isoscel. Clipeşte din ochi, parcă spre a închide mai bine înăuntrul ei tot ceea ce-i încălzise fiinţa; apoi se ridică de pe scaun şi, apropiindu-se de scenă, în clipa în care melodia se termină, şopteşte spontan:

— Bravo, măi copii! Frumoasă melodie! Mi-a plăcut! Şi cum cânţi tu, fetiţo, mi-a plăcut! Mi s-a zburlit... sufletul!...

— Geta, şi mie mi-a plăcut, bravo! spune directorul.

— Doamnă profesoară, dar ştiţi cine a compus melodia? i se adresează Geta.

— Cine?

— Ionică! răspund toţi, în cor, iar răspunsul este subliniat cu câteva acorduri triumfale de orgă electronică şi de chitară.

Bateristul se ridică şi face o plecăciune... voit exagerată.

— Ei, pentru asta – declară Isoscel, mărinimoasă – ai de la mine nota zece... plus unu! La purtare! Pentru atitudine civică!

— Merită chiar zece... plus doi!..., dar vă ştiu exigentă! completează Socrate, zâmbind.

Elevii se amuză, în afară de Ionică... Făcând câţiva paşi, se apropie de marginea scenei...

— Vă mulţumesc, doamnă profesoară – spune el, serios –, şi pentru „zece... plus unu”... la purtare, dar şi pentru *idee*!

— Ce idee?

— Păi, nu dumneavoastră ne-aţi îndemnat să facem o melodie, care să fie numai a noastră?!...

— Rămâne acum ca *a voastră* să fie şi victoria! Eu vă doresc s-o obţineţi!

— Hai, băieţi, încă o dată refrenul! le cere Socrate.

Formaţia începe să cânte...

Deodată, Ionică vede cum Socrate se apropie ceremonios de Isoscel şi, înclinându-se, spune solemn:

„Rock!”

„Hard rock!” supralicitează Isoscel.

Socrate o priveşte o clipă gânditor, apoi concede:

„De acord!”

Şi, câteva minute, cei doi profesori dansează ca nişte veritabili acrobaţi.

La un moment dat, Ionică lasă beţele de la tobă să susţină singure ritmul, coboară de pe scenă şi, bătându-l pe umăr pe Socrate („ca la Timişoara”), începe să danseze cu

Isoscel. După o vreme însă, nemairezistând, leşină la picioarele profesoarei. Aceasta i se adresează revoltată, ridicându-l de guler:

„Ce faci, puişor, ai obosit?...”

În finalul refrenului, cu o ultimă bătaie în tobă, Ionică pune „punct” acestei revărsări de insolite imagini, pe care un drăcuşor – unul din cei mulți aflați în ființa lui – scăpat de sub control le declanşase...

Isoscel şi Socrate aplaudă mulțumiți...

— Succes! mai adaugă profesoara, plecând din sală.

— Şi cum o să-i zicem melodiei? întreabă Geta, după ce Isoscel a ieşit.

Toți ochii se îndreaptă spre Socrate. Acesta ia foaia pe care Mihai a notat versurile. Din țesătura lor, el decupează, murmurând, cuvintele: „Sus, tot mai sus”... „Alte piscuri”... „Zări de vis”...

Se gândeşte o clipă, după care rosteşte cu siguranță:

— „Liceenii rock ’n’ roll”!

Ca la comandă, cei din orchestră punctează vorbele cu aplauze şi cu acorduri muzicale...

*

Pe coridor, păşind înconjurat de membrii formației, directorul se opreşte, la un moment dat:

— Ei, acum sper că nu mai sunteți la „ananghie” – zice el –, dar, de trecut, tot mai trec eu pe la voi. Important e să repetați sistematic, ca totul să fie... „ceas”! Şi nu uitați deviza formației.

— „Excelsior”! exclamă Ionică.

*

După ce directorul se îndepărtează, Ionică devine, dintr-o dată, grav. Se apropie de Geta şi-i şopteşte:

— Am o vorbă cu tine!

— Şi dacă „te tratez cu refuz”? îi răspunde ea cu atitudinea unei „împelițate”, cum ar fi spus bunicul lui Mihai.

— Atunci – pentru mine – n-o să mai fii decât eleva Simionescu Georgeta şi-atât!

— Şi, altfel, ce sunt?

— Geta! îi pronunță Ionică, înmuiat, numele, ferindu-se să nu cadă, totuşi, în sentimentalism.

— Binee! răspunde, tărăgănat, fata, atunci dă-i drumul!

Ionică o invită într-un loc mai ferit, lângă o fereastră.

Colegii lor, văzând că cei doi şuşotesc, se opresc în pragul scărilor.

— Acum urmează „dezbaterea” – spune Dana, zâmbind.

Lângă fereastră, Ionică scoate din buzunar scrisoarea şi i-o întinde Getei:

— Nu eşti curioasă să afli ce scrie aici? o întreabă inchizitorial.

— Nu! răspunde, senin, fata.

— Înseamnă că nu te interesează viața mea! se aude replica fotbalistului, care se posomorăşte pe loc.

Geta, dându-şi seama că nu e bine să împingă prea departe *jocul*, îi spune:

— Ei, dacă este vorba despre „viața ta”, atunci pot să fac şi concesii... Şi, luând scrisoarea din mâna lui Ionică, o desface şi o citeşte.

— Şi-acum, ce ai de zis? i se adresează băiatul cu înfrigurare.

— Nimic! vine răspunsul.

— Şi mai spuneai c-ai fost cu mama ta! şopteşte, întristat, Ionică.

— Uite ce e – adaugă Geta, privindu-l țintă în ochi –, noi n-o să putem fi prieteni adevărați atâta vreme cât tu te porți de parcă ai fi un nou Othello... Facem o convenție: când te dezintoxici, poți să mă anunți! îi întoarce spatele şi pleacă.

— Geta! o strigă şoptit Ionică, după câteva clipe, privind pierdut în urma ei. Geta – reia doar pentru sine –, să ştii... că mi-a plăcut foarte mult cum ai cântat!...

14

În fotoliul lui, tatăl Getei rezolvă, de data aceasta cu adevărat, un „rebus”.

— Dă-mi un sinonim pentru *permisiune* – îi cere el soliei, pe care, ca de obicei, o asistă în pregătirile ce le face înainte de a pleca la teatru.

— *Acord,... asentiment,... încuviințare* – răspunde actrița, în timp ce mai retuşează ceva la o sprânceană... Să ştii că în seara aceasta întârzii – adaugă ea, privindu-şi îngrijorată ceasul.

— Te duc eu – o linişteşte arhitectul, rămânând mai departe preocupat de rezolvarea jocului. Mai zi-mi, că nu se potriveşte – o roagă el.

— *Consimțământ,... îngăduință*!...

— Asta e! exclamă arhitectul, îngăduință! Merge perfect...

— Dar ce faci tu acolo? Un „rebus” despre relațiile dintre tătici *îngăduitori* şi scumpele lor fetițe, care-şi pierd vremea cu „cai verzi pe pereți”? îl ironizează soția, întorcându-se spre el... Să ştii că am fost şi la diriginta ei..., continuă apăsat, fiindcă tu nu faci nimic! I-am spus că n-o mai lăsăm!

— Şi?

— N-a fost de acord!...

Tocmai atunci uşa apartamentului se deschide şi Geta intră fredonând melodia formaţiei lor. Se întrerupe doar pentru a spune:

— Sărut mâna!

Apoi, după ce face câteva piruete prin hol, continuă să cânte:

— Am găsit *melodia*! Îi asigură ea pe părinţii care o privesc cu multă „bunăvoinţă”. Mai ales mama – ar vrea „s-o prindă de moţ” şi s-o zguduie puţin, „să se trezească”!

— Vă place? îi întreabă fata.

— Nu-mi place... că-ţi pierzi vremea – vine replica actriţei, retezătoare de elanuri. De azi înainte, ai terminat cu muzica. Nu mă interesează nici o melodie şi nici o formaţie! Să-nveţi serios, asta mă interesează!

— Dar învăţ, mamă, în fiecare zi învăţ! reacţionează Geta, prompt.

— N-ai înţeles? răsună glasul înţepat al mamei, ca într-un moment culminant de „dramă”. Iţi repet: de azi înainte, nu mai calci la nici un fel de repetiţie!...

— Ba o să calc! răspunde, hotărât, fata, că nu pot să-mi las colegii baltă... Şi nu e vorba numai despre noi – e şi liceul la mijloc, prestigiul şcolii!

— Rămâne cum am spus! reia actriţa, privindu-şi acum fata. Nu mai avem ce discuta!... Hai, că-ntârziem! i se adresează ea apoi soţului, care, în tot timpul discuţiei, s-a prefăcut că este interesat de rezolvarea „rebusului”.

— Mamă, să ştii – adaugă Geta cu toată fiinţa în ochi –, eu nu pot să renunţ! în ruptul capului nu pot să renunţ!

Mama trânteşte uşa şi iese... Aşezându-se, rătăcită, într-un fotoliu, fata izbucneşte în plâns...

*

În maşină, lângă soțul ei, aflat la volan, actrița se studiază în oglinjoara parasolarului. Deodată, i se desprinde o geană de machiaj ce fusese lipită de pleoapă. Femeia se priveşte o clipă în oglindă, apoi, întorcându-se către şofer, rosteşte bucuroasă, ținând geana între degete:

— Mi-a picat o idee: O să joace cum o să-i cânt eu!

— Cine, dragă? întreabă bărbatul, deschizând casetofonul, din care se revarsă câteva acorduri dintr-o melodie ritmată.

— Nu mai suport! exclamă actrița, în loc de răspuns, închizând aparatul cu un gest energic.

15

Pe stradă, Dana şi Mihai merg agale, ținându-se de mână.

— Ştii, aveam aşa... o spaimă în suflet – spune Mihai, la un moment dat. Mă temeam c-o să ne facem de râs. Acum parcă sunt alt om.

— Atunci, la cofetărie, eu am crezut că e un giumbuşluc al lui Ionică şi că n-o să iasă nimic. Dar, uite că „păcătosul" ăsta are *ceva* în el. Ne-a fost de mare folos cu... „supărarea" lui. Îmi pare rău că Geta, astăzi, l-a pus iarăşi pe jar – răspunde Dana.

— Ei, o să-i treacă, are „antrenament"!...

— Mihai, ce facem, e târziu! se aude glasul lui Adrian, care îi prinsese din urmă. Şerban sosise împreună cu el.

— Dana, te rog să nu te superi, trebuie să ajungem repede la cămin. Avem o treabă de rezolvat – se scuză Mihai.

— Lasă, colega, că o însoțesc eu! Şi nu te speria, n-o *să-i fac curte* – intervine Şerban, glumind.

— Am încredere..., dar nu în tine – soseşte replica lui Mihai, rostită pe acelaşi ton. Salve! Ne vedem mâine.

*

După câteva sute de metri, parcurşi împreună, Dana şi Şerban ajung în apropierea unui scuar...

În primele minute, o stânjeneală evidentă pusese stăpânire pe ei. De la despărţirea petrecută cu mult timp în urmă, nu se mai aflaseră aşa, singuri, niciodată.

Ca să salveze situaţia, Şerban spărsese primul tăcerea, începuse să vorbească despre lucruri ce n-aveau nici o legătură cu ei şi cu momentele prin care treceau... Îi părea foarte rău pentru prostia făcută... Dana era o fată deosebită – abia după ce „i-a întors spatele” înţelesese acest lucru, îl înţelesese, dar era prea târziu. Ea apucase „să deschidă ochii” şi în faţa lor se afla acum Mihai – „un băiat care merită toată stima”, îşi spusese, de mai multe ori, Şerban, recunoscând, cinstit, acest lucru. „Să ajungi din corigent – premiant nu-i o treabă chiar de toate zilele!” – se gândise el, la sfârşitul clasei a X-a. Dar, la urma urmei, nu notele îl impresionau, neapărat, ci altceva – o anume forţă de dinăuntru, pe care o intuia la Mihai, puterea unei voinţe ce nu cedează uşor din clipa în care s-a hotărât să ajungă la lumina unui scop propus, a unui ideal. Era tocmai dimensiunea ce constituise până atunci mândria lui, socotind că şi prin aceasta se situa, cumva, deasupra altor colegi ai săi. De aici, poate, acea privire, *de sus*, prin razele căreia îi cerceta, acea înălţare – de sprânceană şi de suflet – însoţită de mai fină sau mai subliniată ironie ce învăluia, totodată, în „tratarea” lor, faptele „de rând”.

Fusese învăţat cu răsfăţul ce credea el că i se cuvine premiantului întâi – şi nouă ani la rând se aflase într-o asemenea situaţie cu toate că izvorul de alimentare a unei asemenea stări nu fuseseră părinţii săi, ci învăţătorii şi unii dintre profesori. Într-o *stare* ca aceasta, socotise, de la o

vreme, că şi prietenia, ca şi iubirea – de ce nu? – ale unei fete frumoase şi bune, ca Dana, i se cuvin, de asemenea, de drept... Sigur pe sine – în perimetrul acestor date, la care se adaugă *emblema* de „băiat frumos” – constituită din vorbele ce se rosteau de atâtea ori în jurul lui (în această privință, părinții fuseseră cei ce turnaseră primele picături la temelia unei asemenea idei), Şerban evoluase pe un drum ce risca să se înfunde undeva, înainte de a ajunge la limanul țintit.

Iată însă că apăruse în cale acest Mihai, „băiat de la țara”, ce-l zguduise, realmente, printr-o altă siguranță – a modestiei şi a muncii tenace pentru ceva, care nu este numai al tău, ci şi al altora...

Ca să nu se facă de râs, din inteligență, dar şi dintr-o convingere pe care-o simțea tot mai plină în ființa lui, adoptase hotărârea colaborării pentru realizarea intereselor clasei – pe de o parte, ca şi pe aceea a camaraderiei în relațiile cu toți colegii, inclusiv cu Dana şi cu Mihai...

*

— Şi dacă, totuşi, ți-aş face curte, ce-ai zice? o întreabă Şerban, pe neaşteptate.

— Regret, eu stau la bloc, nu ştii? Aşa că... nu se poate! răspunde fata, râzând... Îți mulțumesc că m-ai însoțit. La revedere! mai adaugă ea, alergând să prindă troleibuzul ce se opreşte în stația din mijlocul scuarului.

Şerban priveşte în urma ei până ce Dana, urcându-se, ajunge pe platforma din spate a maşinii şi-i face cu mâna, în semn de salut. Băiatul îi răspunde, petrecând-o cu priviri încărcate de nostalgie.

16

Cu cartea de anatomie în față, concentrat, Ionică repetă de *zor* lângă masa din mijlocul dormitorului, făcând, totodată, exerciții cu un extensor... Se aude o ciocănitură în uşă:

— Sunt ocupat! răspunde viitorul profesor, continuând să repete şi forțând extensorul la maximum, poziție în care rămâne nemişcat câteva clipe, privind intens spre o clepsidră, din care nisipul s-a scurs de mult...

Dinspre uşă răzbate un nou semnal, căruia Ionică îi iese în întâmpinare cu întrebarea:

— Cine e?

— Geta! vine, sec, răspunsul.

— Geta?! se miră băiatul, scăpând extensorul din mână. Un... moment, imediat! spune el, aruncând priviri disperate prin cameră, alergând, apoi, să pună în ordine câteva lucruri, aruncate la întâmplare. Trecând prin fața oglinzii din perete, îşi drege la repezeală părul, se apropie de uşă şi deschide.

Dar, în locul Getei, îi apar în față cei doi colegi – Mihai şi Adrian – care sprijină – fiecare cu câte o mână ca pe un trofeu dispreț, un carton cu prăjituri.

— Nu e Geta, dar e tot dulce! declară Mihai, oferindu-i pachetul.

— Ce e asta? se hotărăşte să întrebe Ionică, ieşind din nedumerire.

— Sărbătorim naşterea *marelui* compozitor – Ionică Popa –, îl informează Mihai. Băiete, „pepsi”! comandă tot el colegului lor, Adrian.

— Vine, vine!... răspunde precipitat Adrian, scoțând dintr-o taşcă o sticlă de şampanie, după care, destupând-o cu zgomot, umple, la repezeală, trei pahare... cu „guler”

veritabil. În acest timp, din pachetul primit, Ionică scoate la iveală, mai întâi, un tort frumos ornat.

— Hip! Hip! Ura! strigă Mihai şi Adrian, ciocnind paharele cu bateristul-compozitor. Apoi, toți trei atacă energic tortul, care, în câteva minute, dispare, de parcă nici n-ar fi fost.

Scurta lui prezență în dormitorul băieților este, totuşi, atestată de... urmări: lumina satisfacției de pe chipurile lor, buzele care mai plescăie, într-un gest de mângâiere reciprocă, în amintirea gustului unor arome alese, cărora le-au servit drept fericită poartă de intrare, ca şi pântecele rotofeie.

— Aoleu, parcă sunt un şarpe boa! se văicăreşte, cu răsfăț, Ionică, trecându-şi mâna peste al său. Mâine, la sărituri, n-o să fiu în stare de nimic! adaugă, de-a binelea îngrijorat.

Colegii fac haz, trântindu-se, fericiți, deasupra paturilor.

17

O săritură spectaculoasă şi Ionică plonjează în groapa cu nisip.

— Şapte şi douăzeci! exclamă un băiat, care alergase să întindă ruleta pentru măsurat.

— Şi-a doborât propriul record – comentează Adrian, în timp ce elevii din jur aplaudă.

— Ați văzut, mă? i se adresează Mihai: *Dulciuri dacă folosiți/Noi recorduri doborâți*! improvizează el, râzând.

— Bravo, colega! îi spune profesorul, bătându-l prieteneşte pe umăr. Şi-acum, să vă văd ce puteți la suta de metri!

Ionică, împreună cu câțiva băieți, se îndreaptă spre pista de alergări.

În acest moment, Mihai ciuleşte urechile. Îi atrage atenția lui Adrian. Amândoi rămân în urma colegilor şi ascultă contrariați...

Dinspre clădirea liceului, se aude, cântată la chitară, o melodie „folk”, ca o caldă chemare spre o lume de vis.

— Ce e asta? întreabă curios Mihai. Adrian ridică din umeri. Şi, stăpâniți de aceeaşi curiozitate, cei doi băieți o pornesc, tiptil, tiptil, spre intrarea din spatele liceului, ferindu-se să nu fie observați de profesor.

De undeva, din apropiere, unde fetele din clasă joacă volei, Dana îi observă. Aude şi ea melodia. Se hotărăşte pe loc să-i ceară voie profesoarei să lipsească vreo câteva minute. Aceasta acceptă. Fata se grăbeşte să-i ajungă din urmă pe băieți...

Acum urcă, toți trei, scările, atraşi ca de un magnet de virtuozitatea interpretării melodiei ce răzbate discret dinspre coridorul pe care se află şi clasa lor. Se apropie din ce în ce mai nedumeriți, constatând, până la urmă, că şuvoiul acela delicat de cântec frumos izvora chiar din clasa a XII-a A. Mihai deschide uşa. În sală, sprijinit de catedră, cu fața spre fereastră, Radu, noul lor coleg, cântă, aplecat peste chitara lui Adrian. E absorbit de melodia căreia îi dă viată.

— Ia te uită! spune Dana, în şoaptă.

— Să ştii că e bun! completează Mihai.

— Ce „bun”, e nemaipomenit! Voi n-auziți? se entuziasmează Adrian.

Şoaptele colegilor îi atrag atenția. Radu se-ntoarce şi, văzându-i, întrerupe cântecul, stânjenit.

— Adriane, iartă-mă! spune el, arătând spre chitară. Plângea după tine şi i-am ținut puțin de urât... Tot mă-nvoisem de la sport.

— Şi pe noi ne laşi să facem film de aventuri! exclamă Dana.

— Nu înțeleg! răspunde Radu.

— Nici nu trebuie – adaugă fata, enigmatic. Important e cântecul!

18

— Să-l schimb pe Adrian cu Radu? Acum? înaintea concursului? întreabă Mihai cu mirare şi oarecare revoltă... Şi coeziunea despre care vorbeai? Cu ea ce fac?

— O faci! îi răspunde Dana apăsat. Cu condiția ca Radu „să tragă” şi tu să vrei!

— Adică mă suspectezi că...

— Nu te suspectez de nimic, Mihai – precizează fata. Dar de ce nu recunoşti că Radu e mai bun?

— Nu sunt convins! spune el frământat.

— Atunci, să-i ascultăm pe amândoi!

— Asta ne mai trebuie: concurs şi între noi!

— De ce nu? Concurs şi între noi!...

Replicile, căzând rapid, ca o minge de ping-pong, ce se izbeşte de masa dură, când de-o parte, când de cealaltă a fileului, plesnită cu sete de cei doi adversari, şi-au stins ecoul... Dana şi Mihai păşesc tăcuți pe aleea principală a parcului din apropierea şcolii. Trec pe lângă bătrânelul-fotograf care, reapărut, acum, în primăvară, şi-a fixat, din nou, aparatul său cu trepied aici, în capătul aleii, şi îşi invită clienții cu aceeaşi formulă: „O fotografie la minut! Poftiți! O fotografie la minut! Durează toată viața!... Toată viața!”...

Şi-aduc aminte de fotografia lor, făcută, în toamnă, cu câteva luni în urmă. Îşi zâmbesc...

„Poftiți! O fotografie la minut! Durează toată viața!” repetă bătrânul, ca un automat.

— Cum zboară timpul! reflectează Mihai cu un glas care parcă, dintr-o dată, a atins – în ani – pe cel al fotografului.

— în poza noastră însă va rămâne mereu tânăr – replică Dana. „Durează toată viața”, n-ai auzit?...

Acum gândurile amândurora vibrează în jurul aceloraşi realități. Trecuseră câteva luni de când „găsiseră” *melodia*. În toamnă au repetat o vreme, la sfârşitul trimestrului au dat un spectacol, apoi încă unul, şi încă unul, şi toți cei care i-au ascultat au rostit, fără rezerve, cuvinte de laudă despre „Liceenii rock ’n’ roll”. În ultimul timp însă, prinşi cu atâtea probleme ale şcolii – cu teze, cu extemporale, cu pregătirea pentru bacalaureat –, împinseseră pe planul al doilea problemele orchestrei.

Dar iată că timpul „nu mai are răbdare”. O dată cu sosirea primăverii, se apropie şi concursul...

19

În sala de festivități, membrii formației se află într-o dispută aprinsă.

— Ce să mai lungim vorba – spune Şerban –, amândoi au cântat bine... Dar, nu ştiu cum să spun, Radu are parcă mai multă căldură...

— ... Şi nuanțează cu mai multă finețe! intervine Geta.

Îmbufnat, Mihai stă pe scaun şi face eforturi să-şi stăpânească frământarea de care este cuprins, în timp ce Ionică, lângă toba lui, trage cu coada ochiului spre Geta, de parcă ar suspecta-o că-l susține anume pe Radu, spre a-l impune ca membru al orchestrei...

Căci, până la urmă, se ajunsese la o confruntare pe față între Radu şi Adrian. Confruntarea abia se consumase, iar acum se delibera, colegial, de față cu cei doi.

— Adriane, să nu te superi – revine Şerban –, suntem între noi... Şi n-are rost să ne furăm căciula!

— Ionică, tu ce părere ai? îl provoacă Geta pe baterist.

Luat prin surprindere, *compozitorul* se foieşte, neştiind ce să răspundă. Până la urmă se hotărăşte:

— Eu... eu zic că amândoi sunt la fel de buni! afirmă nesigur, bâlbâit.

— Şi care e mai bun dintre ei? îl întreabă, de data aceasta, Dana, zâmbindu-i.

— Uite ce e, Dana, pe mine să nu mă iei cu d-alde astea... Eu mă abţin! Asta e părerea mea! încheie Ionică, izbind în tobă...

Mihai e gata să facă explozie, dar, încă o dată, se stăpâneşte... Nu-i plăcea deloc că ajunseseră până aici, dar Dana nu-l-ascultase, ea impusese *confruntarea*. Iar acum voia neapărat să hotărască şi alegerea... lui Radu. Simţea asta, o ştia!

— Vă certaţi degeaba, intervine, în acest moment, Radu. Eu am venit aici şi am cântat, fiindcă mi-a cerut-o Dana. Şi cu asta – punct! Pentru că – vă spun şi vouă ceea ce ei i-am spus deja: eu cânt doar aşa... pentru plăcerea mea. Eu n-am experienţa lui Adrian, n-am cântat în nici o formaţie, nu m-am urcat niciodată pe scenă – în cadrul vreunui spectacol...

— Mihai, astăzi m-am convins definitiv că Radu e mai bun decât mine! Să rămână el! rosteşte Adrian, apăsând pe fiecare cuvânt. Nu-mi este uşor, dar interesul şcolii trebuie să fie mai presus de orice!

— Eu îmi menţin părerea: nu sunt de acord! replică, hotărât, Mihai.

În această clipă, Dana îl fulgeră cu ochii şi coboară, în grabă, de pe scenă. Când aude uşa sălii închizându-se cu zgomot în urma ei, şeful orchestrei tresare.

— Pentru astăzi am terminat! le spune el celorlalţi şi se îndreaptă cu paşi grăbiţi spre ieşire.

— Dana, Dana, strigă Mihai, alergând după ea pe coridorul pustiu.

Fata încetineşte pasul, fără să-l privească.

— Pentru tine formaţia asta nu înseamnă nimic? o întreabă când ajunge lângă ea.

— Ce vrei să spui? îi răspunde, oprindu-se şi privindu-l în ochi.

— Că eu am investit suflet aici şi din suflet nu poţi să arunci aşa, oricum... Cu Adrian lucrez cot la cot de doi ani... Ştii ce muncă, ce zbucium înseamnă asta?

Dana se gândeşte o clipă, apoi, începând să coboare scările liceului, unde se aflau acum, îi răspunde:

— Bineînţeles că ştiu. Dar nu trebuie, sper, să te lămuresc că un lucru bun nu se poate face decât cu oameni pe măsură! Iar Radu e mai bun decât Adrian! îmi pare rău... şi ou (in la el, dar mai mult ţin la adevăr. Tu de ce te încăpăţânezi? N-avem cu toţii acelaşi scop?

Mihai, care mersese cu ochii în jos, o priveşte acum lung, fără să-i răspundă imediat...

— Să zicem că Radu e mai bun – recunoaşte el, în sfârşit. Dar ce siguranţă am eu că e şi un om serios, că n-o să ne dea cu tifla tocmai când o să fim cu inima în gât?!... Adrian ştiu cât poate şi cât dă. Pe el pot conta!... Şi-n afară de asta – ţi-am mai spus – e şi o chestiune de suflet. O lume fără de suflet... e o lume pustie! Pe mine mă sperie!... Asta e „încăpăţânarea” mea!

— În tine vorbeşte acum prietenul şi nu şeful acestei formaţii, aşa cum s-ar cuveni! îi retează Dana efuziunea sentimentală.

— Iar la tine numai logicul, raţionalul... care usucă! Numai şahul acela al tău e de vină, el te-a deformat. Am, uneori, impresia că cei din faţa ta nu sunt oameni, ci... pioni pe-o tablă de şah... Ca acum, de exemplu!

Dana rămâne înmărmurită...

— Mihai, crezi cu adevărat asta despre mine? îl întreabă fata privindu-l în ochi şi aşteptând ca el să nege.

— Da, cred! răspunde băiatul răspicat.

— După tot ce-a fost între noi?!

Mihai tace, uitându-se în altă parte.

Chipul îmbujorat al Danei se albeşte dintr-o dată.

— Atunci... nu mai avem ce ne spune! îmi pare rău, şopteşte cu durere în glas şi aleargă spre un troleibuz, care tocmai se oprea în staţia din faţa lor. Se urcă în maşină, fără să se uite înapoi. Troleibuzul porneşte. Un stol de umbre fâlfâie peste obrajii băiatului...

20

De la tramvai până la blocul în care locuieşte nu sunt decât câteva sute de metri. Dana parcurge distanţa cu paşi îngreunaţi, de parcă ar fi îmbătrânit cu douăzeci de ani. Când ajunge în părculeţul din faţa clădirii, simte acut nevoia să se aşeze pe ceva, parcă n-o mai ţin picioarele. În apropiere se află banca şi masa construite de nenea Dragoş, „bătrânul” de la care ea învăţase să joace şah...

„Ce bine ar fi fost să-l fi găsit aici – îşi spune fata mi-aş fi luminat sufletul în zâmbetul lui cald şi bun!...”

Dana îşi aminteşte că aşa o întâmpina întotdeauna... Oricât ar fi fost de preocupat sau de supărat chiar, când o vedea, peste faţa lui înflorea, pe loc, o lumină:

„Dănuţă scumpă! îi striga, întinzând braţele spre ea şi cuprinzând-o la piept... Apoi, în timp ce-o săruta pe frunte şi-i mângâia părul, strecura în grabă mâna într-un buzunar şi-i oferea „ciocolata ei preferată” – cu alune întregi..., pe care o avea totdeauna pregătită.

„Ce mai face micuţa mea campioană? o întreba, în continuare, ce note a mai luat astăzi?...”

Dana se aşeza lângă el, îi mulţumea pentru ciocolată şi, în timp ce se şi apuca s-o ronţăie, stăteau de vorbă, îşi spuneau fel de fel. „Bătrânul” şahist n-avea copii şi se uita la ea ca la propria lui fiică.

„Să nu vă supăraţi – le-a spus, într-o zi, părinţilor Danei – , o mai răsfăţ şi eu, ce să fac?!... Mi-e aşa de dragă!...”

Fata izbucneşte în plâns. Nu-l crede pe Mihai. Nu poate să creadă că aceasta este părerea lui despre ea. „Şi, totuşi, vorbele îi erau atât de încrâncenate! se gândeşte. Înseamnă că un anume adevăr tot se află în fiinţa lor!”

Şi de-aici începe îndoiala, pornesc frământările...

Nu de puţine ori în viaţă ajunsese la un asemenea prag mişcător, al nesiguranţei. Dar, de fiecare dată, se căznise să-l măsoare singură şi să treacă peste el numai cu puterile ci. Hotărârea aceasta o luase când avea unsprezece ani...

*

Era primăvară, ca acum. Şi, într-o zi, n-a venit la timp de la şcoală. Învăţa după-amiaza... Trecuse o oră, trecuseră două. Mama începuse să se agite. Era singură acasă. Tatăl se afla într-o delegaţie, în provincie. Copiii din bloc, care învăţau împreună cu Dana, nu putuseră să spună precis ce s-a întâmplat cu ea. „A ieşit pe poartă şi apoi n-am mai văzut-o!” rostise un băieţel, dintr-o clasă paralelă.

Mama Danei s-a repezit atunci până la şcoală. Cursurile se terminaseră de mult. „A plecat! i-a spus profesoara de serviciu, care-o cunoştea pe fetiţă. Sigur a plecat! M-a salutat când a trecut pe lângă mine, eram la poartă, tocmai îi supravegheam când ieşeau!”...

„Unde o fi, unde o fi? se întreba mama disperată. Precis i s-a întâmplat ceva... Unde s-o caut, la spital, la poliţie?” Alerga pe stradă, derutată, gândindu-se unde să se ducă

mai întâi... Şi-atunci a văzut-o venind printre blocuri. Călca agale şi gânditoare. Părea, totuşi, bucuroasă.

— Dana! a țipat mama, în clipa în care a zărit-o.

Fetița a tresărit şi, după câteva secunde, a început să alerge spre mama ei.

— Te rog să nu te superi..., a apucat să spună când s-a apropiat, dar potopul de vorbe ce-a acoperit-o i-a sugrumat propriile cuvinte, pe care ar fi dorit să le exprime. Cele ale mamei, rostite cu ton înalt, în plină stradă, o loveau direct în creier şi în suflet, parcă... „Nu ți-e ruşine? Vrei să mă omori? Unde ai fost? Te-aştept de mai bine de două ore, te caut ca o disperată şi ca o caraghioasă, iar tu bați străzile ca o haimana... Unde ai fost?”... desluşea fetița frânturi din acea avalanşă ce-o cuprinsese ca-n mijlocul unor flăcări... De fapt, flăcările veneau nu numai de la vorbe, ci şi de la palmele pe care le primise şi le mai primea peste obraji...

Înmărmurită de această atitudine a mamei, fata n-a mai apucat să răspundă decât că a fost „la o colegă bolnavă”!...

— La o colegă bolnavă? a țipat din nou mama, două ore „la o colegă”, iar de mine nu-ți pasă... şi, în timpul acesta, prinzând-o energic de mână, a smucit-o şi a pornit cu ea spre casă...

— Mamă, te rog să mă ierți! a exclamat fetița, alergând pe lângă femeia care, călcând cu paşi mari, de om disperat, aproape că îşi târa copilul după sine... Şi, abia atunci simțind parcă usturimea palmelor, Dana începu să plângă.

— Îndrăzneşti să plângi? şi-a repezit mama din nou vorbele. Pe lângă chinul prin care am trecut eu, suferința ta nu e nimic. Încetează imediat! Din ochii fetei, pârâiaşele fierbinți au început să curgă şi mai tare. Înduioşată, femeia o strânge la piept şi începe să plângă şi ea..., de uşurare...

— Mamă – spune fata printre suspine –, iartă-mă, te rog... Îmi pare rău... Dar să ştii, Liana e tare bolnavă... Eu cred că o să moară!...

— Cine e Liana? se îngrijorează, din nou, femeia, ştergându-şi obrajii.
— Colega mea, nu ți-am spus?!...
— Şi ce are, de ce e bolnavă?
— Nu ştiu, tuşeşte rău, se-neacă şi are febră... Cred că a răcit...
— Şi părinții?
— Mama e tot bolnavă, e la spital, a făcut o operație. Iar Liana vedea şi de frații ei mai mici, tată n-au, a murit într-un accident...
— Cum, fata e singură şi bolnavă? Şi tu de ce n-ai spus? De ce nu mi-ai dat telefon?
— N-au telefon..., iar de spus..., când să-ți spun?...

*

Peste o jumătate de oră, mama Danei era la acea fetiță acasă, la Liana. A luat-o cu maşina şi-a dus-o la spital. A internat-o. Iar timp de o săptămână, cât au lipsit şi fata, şi mama ei, cei doi frați ai Lianei şi-au schimbat locuința: mama Danei, care tocmai îşi luase câteva zile de concediu, i-a adus în propriul ei apartament şi i-a îngrijit...
Apoi, lucrurile au intrat în normal...

Străduindu-se să-i înțeleagă disperarea prin care trecuse şi ținând seama şi de felul în care se purtase imediat după aceea, sigur că Dana îşi iertase mama pentru purtarea ei de-atunci. Dar momentul acela îngrozitor, în care fusese lovită, nu-l putea uita. El reînvia în ființa ei, cu povara-i de umilință şi de durere, ori de câte ori viața o mai „plesnea” pe nedrept cu câte un vârf de bici. Şi-atunci, în mod aproape curios, îşi simțea, dintr-o dată, drumul nesigur sub picioare. .. Nu discutase cu nimeni despre aceasta, în afară de „nenea Dragoş”. El îi spusese că „singurul izvor al puterii de a

rezolva aşa ceva, ca şi atâtea altele – asemănătoare sau nu – se află doar în noi!”...

Fata îşi sondează, din nou, „izvorul” miraculos, pentru ca, oglindindu-şi chipul în el, să izbutească să treacă încă o dată peste un prag de îndoieli şi de suferinţă...

21

Intrând în apartament, Dana se opreşte o clipă în faţa oglinzii din hol, controlându-şi ţinuta şi înfăţişarea.

Tocmai atunci mama iese din bucătărie. O observă.

— Sărut mâna – spune fata, dând să intre în camera ei.

— Ce-i cu tine? S-a întâmplat ceva? o întreabă, apropiindu-se şi cercetând-o mai îndeaproape.

— Nimic, ce să fie?!

— Tu ai plâns! constată mama îngrijorată. E ceva rău la şcoală?

— Nu, mamă, ţi-am spus, nu e nimic. Nu te nelinişti...

— Mihai?!...

Dana intră în camera ei, fără să mai răspundă.

După câteva clipe, în care a rămas pe gânduri, femeia se întoarce în bucătărie...

În cameră, fata dă cu ochii de tabla de şah, pe care piesele sunt aşezate ca într-o partidă întreruptă...

Se apropie... Face o mutare, apoi, după o clipă de gândire, le seceră pe toate cu mâna, măturându-le din faţă.

Prin uşa întâmplător rămasă întredeschisă, mama o priveşte mută, din pragul bucătăriei. Şterge, absentă, cu prosopul o farfurie pe care o are în mână.

Dana se aşază la masa de lucru. Ochii cercetează acum fotografia făcută în parc, împreună cu Mihai, aflată pe o etajeră de-alături. O priveşte lung, în timp ce în suflet îi

răsună vocea caldă a bătrânului fotograf din Cişmigiu: „O fotografie la minut!... Durează toată viața!... Poftiți!... Durează toată viața!”...

O ia, îşi trece uşor degetele peste cele două chipuri, parcă a mângâiere, apoi o aşază în sertarul biroului, pe care-l mângâie încet, ca şi cum ar închide acolo, pentru totdeauna, un vis de lumină. În acest timp, lacrimi mari, de durere, i se preling pe obraz... Un zgomot de farfurie spartă îi atrage atenția, făcând-o să tresară. Se ridică şi închide complet uşa de la cameră...

22

Când deschide uşa apartamentului în care locuieşte, Geta dă cu ochii de tatăl său, arhitectul. E livid.

— Ce e cu tine, ți-e rău? îl întreabă fata, îngrijorată.

Ducând un deget spre buze, tatăl îi arată că nu trebuie să facă zgomot.

— Dar ce e, domnule, ce s-a-ntâmplat? insistă Geta, de data aceasta în şoaptă.

— E doctorul aici! îi e rău mamei!

— Cum aşa? Ce-a pățit?

— S-a supărat c-ai întârziat... I s-a făcut rău... Inima! A leşinat... Am chemat „Salvarea”! Doctorul i-a făcut o injecție şi-acum se pare că s-a mai liniştit.

Fata rămâne înmărmurită. Se apropie de dormitorul părinților, păşind în vârful picioarelor. Uşa era deschisă. Geta Ne opreşte, privind cum doctorul, un bărbat agreabil, cu barbă, termină de luat tensiunea bolnavei...

Deşi se stăpâneşte, profesional pare îngrijorat; mama Getei, cu ochii pe jumătate închişi, ar vrea să-l întrebe ceva, dar medicul îi face semn să stea liniştită. Punându-şi apoi stetoscopul la urechi, începe să-i asculte inima...

Fata ar vrea să intre, dar tatăl său o opreşte.

— Du-te la tine în cameră! îi spune.

— E grav, domnule doctor? întreabă mama, cu voce stinsă.

Medicul evită să dea un răspuns direct:

— Ați scăpat ca prin urechile acului – spune el, în timp ce se apucă să scrie o rețetă. Dar să ştiți că, dacă nu eliminați din viața dumneavoastră orice stres, orice supărare, riscați, oricând, un infarct!... V-am prescris aici o serie de medicamente, de care aveți nevoie. Vă rog să le luați cu regularitate, chiar dacă vă veți simți mai bine – şi vă veți simți, bineînțeles!... Mai presus de orice însă, nu uitați că, pentru inimă, cel mai eficace medicament este liniştea!

Doctorul îşi strânge trusa, salută şi se îndreaptă spre ieşire... În hol, îl întâmpină tatăl:

— S-aveți grijă de dânsa! Nu e glumă! spune omul îmbrăcat în alb.

În timp ce arhitectul îl conduce spre uşă, în dormitor, mama răsuflă uşurată. Are o mină veselă. Dă să se ridice din pat şi să-şi aprindă o țigară. Simțind că Geta intră în dormitor, aruncă repede țigările şi se întinde înapoi în pat.

— Mamă, cum te simți? o întreabă fata îngrijorată, luându-i mâna şi mângâindu-i-o cu un gest tandru.

— Acum mi-e mai bine! răspunde actrița cu glas şoptit.

— Te rog să mă ierți... Iartă-mă că te-am supărat... Îmi pare foarte rău..., se căinează Geta, cu lacrimi în ochi.

— Lasă, lasă! O să-mi treacă! Nu-i nimic! o linişteşte mama...

După plecarea Danei din stație, Mihai rămăsese ca paralizat. Trecuseră câteva minute, iar el mai privea încă în urma troleibuzului. Nu-i venea să creadă... Cum fusese în stare să-i spună aşa ceva?... Că „e uscată” pe dinăuntru!...

Şi-acum ce-o să facă? Dana era o parte din viața lui... Cum să trăiască fără ea? Luptase atâta ca să ajungă până aici: doi ani întregi! Doi ani, pe care astăzi îi aruncase pe fereastră cu nişte vorbe pripite. „Hm! Ce-o să se mai bucure Şerban!” îşi spuse, pornind, fără nici o țintă, din scuarul în care se afla stația...

O vreme a rătăcit fără să ştie măcar pe ce străzi a trecut Mersese aşa, într-aiurea: înainte, la stânga, la dreapta, iar înainte.... De vreo două ori, paşii l-au dus până în apropierea blocului Danei, pe care îl cunoştea foarte bine. Se oprise însă la o distanță oarecare, aşa ca nu cumva să fie observat. Stătuse câtva timp, de fapt se învârtise printre blocurile din jur. Ajunsese, la un moment dat, în apropierea „băncii lui nenea Dragoş”. Stătuse şi el de câteva ori pe ea. Dana îi povestise totul... „Ce frumoasă e banca aceea! auzi şoapta unui gând. Dar, uite, acum stau acolo două bătrâne; sporovăiesc... şi croşetează...”

Apoi plecase... Ajunsese până în Cişmigiu. Bătrânul fotograf nu mai era. Îşi strânsese aparatul şi probabil că plecase şi el acasă...

La internat, Ionică şi Adrian s-au repezit asupra lui.

— Unde umbli, domnule? l-a apostrofat Ionică. Te-am aşteptat toată după-amiaza... Ai rămas şi nemâncat...

Apoi, văzându-l atât de trist, l-au luat mai cu binişorul.

— Ia spune, ce e cu tine? Te-ai certat cu Dana?

— Am terminat cu Dana! răspunde Mihai cu o voce de mormânt.

— Hai că suntem mari, fratele meu, până nu intrăm noi cu oiştea-n gard – câte unul, câte unul – nu ne lăsăm!

— Ai fost un prost! De ce trebuia să te cerţi cu Dana pentru mine?! Ţi-am spus clar: Radu e mai bun! intervine Adrian cu hotărâre, deschizând, în clipa următoare, uşa spre a ieşi din cameră.

— Adriane, te-ai făcut băiat mare! Te felicit! exclamă Ionică. Eu n-aş fi avut, mă, curajul să recunosc că altul e mai bun ca mine!...

Se gândea aproape în fiecare clipă la ea şi, numai gândindu-se, se simţea fericit. Orice ar fi făcut: rezolvând probleme de matematică, învăţând la fizică, răspunzându-i lui Isoscel, ori stând de vorbă cu Socrate, cu directorul, dar mai ales cântând la chitară, Mihai se gândea la ea, la Dana. Imaginea fetei, cu zâmbetul acela al ei – frumos şi mirat, în acelaşi timp – din clipa în care a înţeles că *el* îi pusese, timp de aproape doi ani, flori în bancă, plutea peste realitatea oricărei clipe – de faptă sau de vis –, plutea şi-i încălzea inima, făcându-l mai încrezător în viaţă. Această stare de bucurie tainică, generată de cineva care face parte din tine şi care se constituie ca o vatră de puteri la care poţi apela oricând – pentru regenerare – în clipele fără de soare ale vieţii tale, Mihai o mai trăise doar când era mic – datorită aceleia ce-i dăduse viaţă şi pe care o iubise atât de mult...

Sigur că nu spera ca Dana să simtă acelaşi lucru pentru el, să-l... (aproape că se sfia să pronunţe cuvântul) iubească tot atât de mult, dar asta nu-l interesa neapărat, de fapt nu voia să-şi pună o asemenea problemă (mai degrabă s-o cerceteze, că – de pus – şi-o pusese el, de mai multe ori)...

Între imaginile care îi mângâiau ochii în fiecare seară, înainte de a adormi – un fel de „Noapte bună!”, şoptit cu multă afecţiune de către cineva –, se aflau cele din momentele în care Mihai o sărutase pentru prima dată pe Dana, iar ea, la despărţire...

... Se întâmplase în seara zilei în care sfârşiseră clasa a X-a. Fuseseră şi ei, împreună cu ceilalţi, la nea Pândele, la spital... Şi, după ce s-au asigurat că bătrânul lor portar „este în afară de pericol”, s-au împrăştiat care-ncotro...

Mihai o pornise cu Dana de mână să-i arate parcul prin care „se plimbase” cu ea... În toate visurile lui de până atunci. De fapt, acela, parcul din vis, nu era neapărat unul din Bucureşti. Mai degrabă semăna cu cel din grădina şcolii din satul său, prin care aveau să se plimbe puţin mai târziu, când au făcut excursia aceea nemaipomenită şi când ei – Mihai şi Dana – au alergat – cu paşii şi cu sufletul – prin murmurul de unde ale pârâului ce înconjura grădina şcolii şi satul, pe-o parte, au alergat ca să prindă şi să ducă mai departe, ca-ntr-o ştafetă fermecată, luminile de gând şi de regească simţire din armoniile unora dintre versurile eminesciene, trimise de cei doi tineri, acum, în lume, în căuşul imaculat al unor bărcuţe de hârtie, bărcuţe... de noroc...

Parcul în care au ajuns era mare, avea atâtea flori şi un lac minunat, pe marginea căruia sălcii bogate, cu plete lungi, ca nişte lacrimi de fericire, ocroteau şoapte şi gesturi tandre ale unor îndrăgostiţi, ori mângâiau, răcorindu-le cu legănarea lor, gânduri încrâncenate ale unor însinguraţi ce-şi căutau liniştea ori visau, poate, la norocul unui zâmbet frumos, care să le apară cine ştie de unde.

Când plimbarea le-a ostenit paşii, s-au aşezat şi ei pe una dintre aceste bănci...

Mihai o privea, de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima dată. Era aproape mirat că o găseşte exact cum se afla în fiinţa lui, cu fiecare frântură de stea de pe chipul ei, din ochii ei, din zâmbetul cald şi bun al sufletului ce-i tremura acum pe buzele ca petalele trandafirului – simbol primit, în dimineaţa aceea, de el din mâna fetei... Tremurau amândoi

când şi-au apropiat feţele şi când, sfioase, buzele s-au întâlnit...

Atunci i-a povestit despre mama lui, despre bunicul, despre tatăl care îşi măsura viaţa după vârstele locomotivelor pe care le condusese... Iar la despărţire, în apropierea blocului Danei – se înserase bine şi nimeni nu-i vedea – fata s-a înălţat puţin, ca o balerină ce se pregăteşte să facă o piruetă, a întins mâna şi, dându-i deoparte pala castanie ce-i străjuia parcă ochii, i-a mângâiat fruntea şi, aplecându-i capul, i-a sărutat tandru fiecare pleoapă. Apoi, i-a zâmbit şi a plecat...

„Ce minune de fată! îşi spusese Mihai, întorcându-se la internat. Şi cât de deosebită pare faţă de altele!”...

Şi, în clipele acelea, îşi adusese aminte despre ceea ce îi povestise cândva Adrian, despre ce „păţise” acesta în prima lor vacanţă de liceeni, când ei – Mihai şi Ionică – fuseseră nevoiţi să tocească pentru corigenţă la Isoscel...

*

„*Păţanie frumoasă*, bătrâne, dar care, ce mai, m-a scos din ţâţâni!”...

Adrian era cel mai mare dintre cei cinci copii ai unei familii de ţărani dintr-un sat din Moldova. Ceilalţi patru se împărţiseră: doi băieţi, două fete, sosiţi pe lume la câte doi ani unul după altul, mai întâi fetele, apoi băieţii. Cel mai mic se afla acum în clasa a doua. Odată, în clasa a VIII-a, participând la un concurs al copiilor şi câştigând premiul I (un concurs pe probleme de istorie – parcă spunea), Adrian a primit în dar o chitară şi, de-atunci, a învăţat să cânte la ea.

În vacanţa de după clasa a IX-a, părinţii i-au dat voie să se ducă şi el vreo săptămână la o rudă de-a tatălui, dintr-un

orăşel nu prea îndepărtat de sat. S-a dus şi-a fost foarte bucuros, pentru că ruda aceasta (era unchiul lui Adrian, de fapt, frate cu tatăl său) avea un băiat exact de vârsta lui, văr primar, cum ar veni. Fiind inginer silvic, unchiul i-a dus pe ei doi – pe Adrian şi pe vărul său –, în săptămâna aceea, la o cabană frumoasă, construită la poalele unei păduri. I-a dat în primire cuiva să aibă grijă de ei...

Nu era prea multă lume la cabană, fiindcă se afla într-o zonă mai sălbatică. Veneau unii turişti, se opreau pentru o noapte, cel mai adesea, pentru o zi-două, şi-apoi plecau. În săptămâna aceea însă, nu ştiu cum se făcuse că cele vreo zece camere ale cabanei erau pline. Într-una dintre ele – ceva mai mică – locuiau ei. Se nimerise ca printre locatarii ceilalți să fie şi oameni cu copii – vreo patru băieți şi două fete –, cu toții mai mici, până în clasele a V-a, a VI-a, atât!...

Iată că, în penultima zi a şederii lor la cabană, a sosit aici un bărbat de treizeci şi cinci-patruzeci de ani, om distins, bine făcut, despre care a aflat că este inginer, director al unei mari întreprinderi industriale dintr-un alt oraş decât cel în care locuia vărul lui Adrian.

Directorul, aflat într-o vacanță de câteva zile, era însoțit de fiica sa, în vârstă de paisprezece ani, proaspăt intrată în liceu.

„Şi fata, şi fata cum era?” a întrebat Ionică, frecându-şi palmele de curiozitate (asista şi el la povestire).

„Măi, fraților, exclamase Adrian – frumoasă, s-o bei într-un pahar cu apă!”

„Excelent! Bravo! Bravo! Şi? a continuat Ionică, mi-nchipui că, *plin de inițiativă* – cum eşti tu –, n-ai scăpat prilejul «s-o pui în temă», să-i arăți frumusețile împrejurimilor. ..” (Fotbalistul îl lua, de fapt, peste picior pe Adrian, făcând aluzie la timiditatea exagerată a acestuia, atunci când era vorba de fete.)

„Ei, tocmai aici se află tot şarmul poveştii, că n-a fost nevoie de «inițiativa» mea – a continuat *eroul*... A avut fata destulă şi o să râdeți – cu mine, nu cu verişorul meu, care, trebuie să recunosc, e un tip de tot interesul!”

„Ia uită-te la el, norocosul! Ce zici, Mihai?”

„Păi, ce să zic – a răspuns Mihai –, aştept s-aud «pățania» şi mai ales de ce «l-a scos din țâțâni»... Aşa că lasă-l în pace, iar tu, Adriane, taie-i coada, că mă grăbesc!”

„Pe scurt, fraților, a continuat Adrian, fata – Monica se numeşte – a pus ochii pe mine. (Jucam remi cu Iulian, cu vărul meu, şi cu două fetițe.) A dat-o pe una la o parte (a rugat-o, chipurile, să-i cedeze ei locul) şi, după vreo jumătate de oră (nu cred să fi trecut mai mult) a exclamat că «s-a plictisit» şi că, dacă eu n-am nimic împotrivă, ar dori să se plimbe cu mine! Dar, când a zis «vreau» – adică «vreau să mă plimb!» m-a şi prins de mână şi s-a îndreptat cu mine spre pădure. (Tatăl ei se afla la barul din cabană, bea ceva.)”

„Iar bietul de tine ai băgat-o pe mânecă, aşa-i?” – s-a auzit, din nou, glasul lui Ionică.

„De data aceasta, nu eşti departe de adevăr! a recunoscut Adrian...

Ceilalți ne-au urmărit cu privirea până în marginea pădurii. Îi auzeam parcă chicotind în spatele nostru, deşi, întorcând capul de câteva ori, am văzut că nu se mişcaseră de la locurile lor...

Pentru mine însă, primul şoc fusese alegerea: de ce pe mine şi nu pe vărul meu – băiat înalt, arătos? mă întrebam... În al doilea rând, după vreo douăzeci de paşi, m-a luat de braț, s-a apropiat mult de mine – parcă nu mai avea cum să meargă decât lovindu-se de piciorul meu – şi m-a întrebat: «Ți-e frică?» Probabil că tremuram, naiba ştie!...”

„Dar i-ai răspuns pe loc, *bărbăteşte*: «Mie?»„ l-a ironizat, iarăşi, Ionică.

„Nu chiar aşa, măi «expertule», dar i-am dat să înțeleagă că eu, de pădure şi de jivinele ce, uneori, mişună prin împărăția ei, nu mă tem...

A râs şi, după câțiva paşi pe care i-am mai făcut, când umbra mai întunecată a primilor copaci ne-a luat în stăpânirea şi în ocrotirea ei, s-a oprit, s-a întors spre mine, s-a prins cu mâinile pe după gâtul meu şi m-a sărutat direct pe gură, ținându-mi buzele sub apăsare secunde întregi, până ce a trebuit să mă îndepărtez, ca să pot respira...”

„Ce zici de asta, Mihai?” a întrebat Ionică pe un ton de seriozitate care aproape că nu-i stătea bine.

„Eu cred că a vrut să facă pe teribila!... Să-l dea gata, dintr-o mişcare, pe bietul Adrian al nostru... „

„*Teribilă-neteribilă*, să ştiți că fata m-a mai pupat, timp de vreo jumătate de oră, de zeci de ori, până ce am simțit că... mi s-au dublat buzele...”

„Vezi ce-nseamnă să n-ai experiență?”

„Recunosc – a fost prima fată cu care m-am sărutat.” „Şi a doua?” întreabă Ionică.

„Pe-a doua... o aştept!”

„Şi toată povestea cum s-a terminat?” s-a interesat Ionică.

„Păi, ne-am întors, iar după două ore a plecat. Mi-a lăsat adresa şi mi-a spus să-i scriu... Vreți să ştiți dacă i-am şi scris? Bineînțeles! Toată vara!... Şi ea mi-a răspuns, la aproape fiecare scrisoare. Până într-o zi când m-a anunțat că l-a cunoscut pe unul Dan, elev în clasa a X-a la liceul la care intrase şi ea. Şi, gândindu-se că eu voi fi departe, la Bucureşti, mă roagă... să nu mă supăr... etc., etc. ... Era în ajunul plecării la şcoală...”

*

Mihai, în pijama, e în fața oglinzii din baie şi se priveşte intens.

„Ai fost un prost! De ce trebuia să te cerți cu Dana pentru mine? Ți-am spus clar: Radu e mai bun!” se zvârcoleşte în el ecoul vorbelor lui Adrian.

Mihai tresare...

„Şi de unde să ştiu eu dacă Adrian a fost sincer sau nu – pare să-l întrebe el pe cel din oglindă. Dacă a făcut-o numai din orgoliu rănit? Ori ca să curme o situație penibilă?...”

De dincolo, din dormitor, se aude sforăitul uşor al lui Ionică.

„Adrian, te-ai făcut băiat mare! Te felicit!... Eu n-aş fi avut, mă, curajul să recunosc că altul e mai bun ca mine!...” îşi rememorează Mihai vorbele bateristului...

După câteva clipe, deschide robinetul şi-şi răcoreşte fața cu apă...

— Cred că băieții au dreptate! rosteşte el şoptit, vrând parcă să-l convingă pe cel la care privea... Apropiindu-se de imaginea din fața lui, întinde mâna, ca şi cum ar vrea să-i dea o palmă prietenească.

În timp ce face chiar acest gest, aude parcă vocea lui Socrate, încurajându-l:

„Băiete, excelsior!”

Intrând tiptil în dormitor, se aşază cu grijă pe pat şi îşi pune mâinile sub cap... Din patul de-alături, Ionică sforăie mai departe.

Deodată, torsul ca de motan mulțumit se întrerupe şi, în tăcerea nopții, răsună clar, ca o poruncă, glasul viitorului profesor de educație fizică:

— Mâine „dregi busuiocul”!... Ceri scuze Danei!...

Iar după câteva secunde, adresându-se lui Adrian:

— Şi tu mai termină cu figura aia de intelectual fleşcăit care-adoarme cu cartea pe piept. Stinge veioza, că mă deranjează! ... Se-ntoarce apoi pe-o parte şi, în curând, „fusul” la care lucra începe să sfârâie din nou.

Adrian deschide ochii şi exclamă, zâmbind:

— Ăsta şi în somn ne iubeşte!.... Apoi stinge veioza, hotărât să adoarmă.

În întunericul care a cuprins deplin încăperea, numai ochii lui Mihai lucesc ca doi cărbuni aprinşi... La un moment dat, băiatul aude răsunând clar cuvintele Danei sub bolta îndurerată a ființei lui:

„Mihai, tu crezi cu adevărat asta despre mine?... Atunci nu mai avem ce să ne spunem! îmi pare rău!”...

24

A doua zi, dimineața, Dana încercase să vorbească neapărat cu directorul. Ştia că soseşte primul în şcoală, aşa că a venit şi ea cu câteva minute mai devreme de începerea cursurilor. Şi-a lăsat servieta în clasă şi s-a îndreptat apoi către biroul lui Socrate. Acesta a primit-o imediat...

A discutat câtva timp despre problemele elevilor din liceu. Directorul se tot interesa ba de una, ba de alta... ca şi când habar n-ar fi avut despre nimic. Ştia totul şi încă foarte bine, numai că îi plăcea să asculte opiniile acestor tineri care învățau ce înseamnă răspunderea în viață, „viața pe cont propriu” şi pe care el se străduia să-i învețe acest lucru cât mai bine.

Dana răspundea politicos, uneori cu surprindere, dar, de la o vreme, începuse să se foiască pe fotoliu...

— A, nu te-am întrebat de ce-ai venit, de fapt, la mine? spune Socrate, ca şi când atunci şi-ar fi adus aminte despre asta.

— Ca să vă rog ceva, domnule director – răspunde prompt fata.

— Dă-i drumul!

— Ştiţi…, încearcă Dana, vădit încurcată… Nu mă mai pot ocupa de orchestră… Vă rog să mă înlocuiţi, să puneţi pe altcineva!

— Poftim?!… Întreabă Socrate, ridicându-se de pe scaun. Nici să nu te gândeşti! Cum o să pun pe altcineva? Cine-i cunoaşte mai bine ca tine pe cei din orchestră? Şi-apoi, până acum ai fost mereu alături de ei… Din câte ştiu, te ascultă… iar tu eşti, ca să zic aşa, omul meu de încredere!

— Vă mulţumesc – răspunde Dana, cu ochii plecaţi (se ridicase şi ea din fotoliu, imediat după gestul directorului) –, dar… acum nu mai pot… Trebuie să mă pregătesc şi pentru concursul de şah. Peste o săptămână am finală la Constanţa… Şi pentru olimpiada de chimie…

Directorul o sfredeleşte cu privirea…

— Dana – i se adresează el, părinteşte –, tu ştii că pe mine nu poţi să mă duci… Ai trecut şi prin momente mai grele… Nu asta e! Spune-mi, ce s-a-ntâmplat? Te-ai certat, cumva, cu Mihai?

Fata îşi pleacă din nou ochii:

— Da! răspunde ea îndurerată. Şi vă rog să mă înţelegeţi că nu pot…, nu mai pot…

— Nu, nu te-nţeleg! *Nu pot* să te-nţeleg! Am nevoie de line, pricepi? Aşa că – te ocupi în continuare de formaţie! (?Iar?!…

— Vă rog, domnule director! insistă Dana…

— Şi încă ceva: data s-a decalat: concursul va avea loc pvNlc trei săptămâni! Ai înţeles? Trei săptămâni!…

Dana rămâne cu ochii mari la Socrate:

— Dar nu putem repeta decât o dată pe săptămână! replică ea.

— Repetaţi o dată pe săptămână – cum v-a spus diriginta – şi de două ori pe zi – cum hotărăsc eu acum! Asta e!… Şi să nu vă prind că vă fuşeriţi lecţiile! De altele – o să vă scutesc, dar şcoala trebuie să rămână şcoală: cu sau fără orchestră! Acum du-te, c-o superi pe Isoscel!

*

Profesoara intrase deja în clasă. Scria ceva pe tablă. Văzând-o pe Dana – care încearcă să-i explice de unde vine – îi face semn să se aşeze în banca ei, continuându-şi demonstrația începută...

Mihai caută să prindă ochii Danei, dar fata nu se uită spre el... Şerban observă. Se bucură şi se întristează în acelaşi timp. Auzise despre ceartă. Îl informase Lia, care aflase de la Geta, iar Geta – de la Ionică...

Lia, care-l iubea pe Şerban, voise, de fapt, să-l testeze, urmărindu-i îndeaproape reacțiile. Se convinsese de ceea ce se temea atât de mult: Şerban o iubea încă pe Dana, ba ar fi putut să spună – cu intuiția ei feminină – că abia acum o iubea cu adevărat. Şi ea – care spera să-l atragă tot mai mult... Învățase din ce în ce mai bine pentru asta (ştiind că lui Şerban îi plac fetele „deştepte” – cum spunea el), se îmbrăca cu lucruri de bun-gust, era tandră cu el, căuta să-i intre neapărat în voie... Privită cu atenție, Lia ar fi putut să placă oricărui băiat, era realmente o fată frumoasă şi agreabilă. Şerban însă...

„S-a întors roata – Şerbane!” îi spusese într-o zi Emil, fostul lui coleg de bancă dintr-a zecea, „biologul”, văzându-l cum o privea pe Dana.

Şerban a oftat, întorcând capul în altă parte, recunoscând, prin aceasta, adevărul...

*

Când a deschis maculatorul de matematică, Dana a dat peste un bilet (un pliculeț, în care se afla un bilet) de la Mihai. L-a deschis..., l-a citit... În esență, Mihai îşi cerea

scuze, rugând-o să-l ierte. Vorbea despre faptul că se pripise cu vorbele acelea, că, în realitate, nu credea în ele... Dar fata era prea supărată, aşa că, împăturind biletul, l-a pus la loc în plic şi i l-a trimis înapoi.

— Hopaa!... Retur! exclamă Ionică, văzându-l. Nu da drumul la lacrimi – îl încurajează el pe Mihai, după firea lui, mucalită – că-ți pun o pilă tare!

Apoi scoate un pachet de Kent şi-l întinde prietenului:

— Ia o țigară, face bine la nervi!

— Ce, mă, eşti nebun? izbucneşte Mihai. Ce e cu țigările astea la tine?

— Susțin bişnița liberă. Şi-apoi, sunt major, cu drept de vot! răspunde Ionică cu emfază. Şi, scoțând o țigară, începe „să fumeze” la rece, mimând că „face rotocoale”. Isoscel îl vede:

— Ce e cu tine, puişor? îl întreabă ea pierită de indignare.

— Sunt nervos, doamnă! Fumez! răspunde calm Ionică. Mi-am dat seama că am un prieten prost!

Profesoara face ochii mari, rămânând stupefiată, în timp ce clasa izbucneşte în râs.

*

„Pila” despre care vorbea Ionică era, bineînțeles, Geta. Cum se sunase de recreație, alergase la ea. O pusese în temă, iar acum, împreună cu Mihai, le urmăreau pe cele două fete care discutau aprins undeva, lângă o fereastră.

— Getei nu-i rezistă nimeni! exclamă Ionică, încântat.

— Nici Radu? remarcă Mihai, puțin răutăcios.

— Uite pe cine ajut eu! răspunde Ionică, făcând pe bosumflatul. Apoi, văzând că cele două fete se despart şi că Dana se îndreaptă spre ei, adaugă:

— Ți-am spus, fratele meu? Geta a convins-o! Eu... mă evaporez, ca să aveți loc liber de... conversație.

Mihai rămâne singur. Îşi simte inima în gât...

— Te rog să nu te osteneşti zadarnic! îi spune Dana, când ajunge lângă el, pe un ton calm, dar ferm. A rămas doar clar că „nu mai avem ce să ne spunem!”...

Voiam să-ți comunic – continuă Dana, schimbând tonul – că data s-a decalat: concursul va avea loc peste trei săptămâni. Am vrut să renunț nici să nu mai trec pe acolo... Dar directorul nu m-a lăsat. În plus, mi-a spus că putem să facem repetiție de câte ori vrem...

Mihai simte că înnebuneşte. Porniri contradictorii îl sfâşie. Ar vrea s-o repeadă pe Dana, să-i spună că, dacă este în stare să se poarte aşa, înseamnă că el s-a înşelat asupra ei, că ea niciodată n-a simțit... şi că... Iar, pe de altă parte, înțelege că treaba în care s-a angajat trebuie continuată şi că, dacă ea va fi mereu prezentă acolo, chinul lui va fi insuportabil. ..

Din toată această frământare învălmăşită, Mihai alege doar câteva vorbe:

— Atunci, te-anunț şi eu – spune el – că la şase avem repetiție!

— Mulțumesc! răspunde Dana, după care intră în clasă.

Şerban, prefăcându-se că priveşte printr-o fereastră din apropiere, urmărise foarte atent toată scena. Se apropie de Mihai.

— Am văzut-o pe Dana foarte afectată – îi spune el, pe un ton colegial. Să nu mi-o iei în nume de rău, dar nu cred că e cazul să pui mai departe paie pe foc!...

— Nici tu să nu mi-o iei în nume de rău – îi răspunde Mihai, imitându-i tonul dar asta e problema mea şi a ei! Punct!

Şerban îi aruncă o privire tăioasă şi-i întoarce spatele...

Rămas din nou singur, Mihai înțelege că Şerban nu merita un asemenea răspuns de „prost îngâmfat” – cum se autocalifică el, pe loc, fără nici o reținere... Simte că ar vrea

să spargă un geam, să ia pe cineva de guler ori să-şi tragă două palme. Dacă n-ar fi aici, în şcoală, mai că ar face-o!

în sfârşit, cu sufletul învelit în catran, se hotărăşte să intre şi el în clasă, fiindcă profesoara de engleză, cu care avea oră în continuare, apăruse la capătul culoarului...

După chipul Danei – mai întâi – şi-acum după cel al prietenului său, Ionică înțelesese că „pila” pusă de el n-a prea funcționat. Aşa că se preface foarte atent la controlarea temei la limba engleză. Când înțelege că amicul s-a mai liniştit, îi pasează imediat un bilețel pe care notează: „Sursum corda, Mihai. Să nu ne dăm bătuți!”

Mihai îi răspunde cu un zâmbet trist, după ce citeşte biletul.

25

Repetiția a început fix la ora şase...

Acum, Geta cântă cu înflăcărare melodia formației: „*Liceenii rock’n’ roll*”. Cântecul se revarsă cald, învăluind sala pustie. Şerban priveşte, din când în când, spre Dana, care se află în primul rând de fotolii.

Mihai sesizează o disonanță la orga electronică. Face semn de întrerupere.

— Ne oprim pentru a doua oară din cauza ta, Şerbane! spune el nervos. Când repetăm, ne concentrăm pe instrument şi-atât!

Şerban nu obiectează. Mihai avea dreptate. Gândurile lui, colorate toate în gri, colindau aiurea, căutând ceva, un suport pe care să se oprească, spre a încerca o regenerare. Dar, până la urmă, în după-amiaza aceasta, aterizau-în primul rând de fotolii al sălii în care se aflau, vibrând în jurul unuia *anume*.

— Reluăm! comandă Mihai. De la început!... Şi formaţia începu să cânte din nou...

După câteva minute, uşa din fundul sălii se deschide încet. Prin ea apare bunicul lui Mihai – nea Matei, cum îl cunoşteau membrii orchestrei, care fuseseră în excursie cu două veri în urmă şi poposiseră şi în ograda lui.

Se strecoară neobservat, în linişte, şi se aşază pe un scaun, în apropiere de intrare. Ascultă... Cuprins de vraja cântecului, chipul lui, mai palid şi mai obosit decât atunci când i-a cunoscut pe copiii ăştia, se deschide într-un zâmbet, în timp ce în ochi îi apare o licărire nostalgică...

Geta, mutând microfonul în mâna dreaptă, aruncă, în fugă, o privire spre ceasul de pe cealaltă mână. Ca la o comandă, umbre îi coboară pe faţă, iar vocea îi capătă un uşor tremolo...

Mihai sesizează, se-ncruntă, dar n-o întrerupe.

Deodată Geta se opreşte. Din ochii ei ţâşnesc lacrimi...

Cu toţii o privesc nedumeriţi... Ionică sare de la baterie şi, ajungând lângă ea, o prinde pe după umeri, întrebând-o neliniştit:

— Ce e cu tine, ţi-e rău?

Dar fata continuă să plângă în hohote...

Dana urcă în fugă pe scenă.

— Geta, ce s-a întâmplat? o întreabă ea îngrijorată.

— Linişteşte-te, linişteşte-te! o îndeamnă Ionică, mângâindu-i timid părul. Inspiră adânc! Fă aşa, ca mine! îi comandă el, înfoindu-se ca un cimpoi.

— Mama este foarte bolnavă – spune Geta, printre suspine. Era să facă infarct din cauza mea. Nu vrea să mai cânt în formaţie! Nu mă mai lasă! Să ştiţi, eu nu sunt vinovată. M-am certat cu dânsa şi cu tata... Dar, de azi nu mai vin, nu mai pot! Doctorul a zis că orice supărare poate să-i fie fatală! Eu n-am nici o vină – repetă Geta. Îmi pare nespus de rău că vă încurc!... Vă rog să mă iertaţi!... Poate

găsiți pe altcineva... Şi, izbucnind din nou în plâns, se repede spre ieşire...

Ionică dă să fugă după ea, dar Mihai îl opreşte.

Cu toții sunt încremeniți. Câteva clipe nimeni nu îndrăzneşte să rupă tăcerea...

— Ei, şi cu asta – basta! Pentru noi, concursul s-a terminat! spune cu rezonanță gravă Mihai...

— Asta o să mai vedem! îi replică Dana energic.

— Ce să mai vedem? Dacă ne prezentăm, trebuie să câştigăm! Şi acum nu mai avem cu ce!... Cu cine!

— Asta e părerea ta! îi răspunde Dana...

— Nu ți se pare că prea decizi singur pentru noi toți? îl admonestează Şerban.

Mihai vrea să-i răspundă tăios, dar, aruncându-şi ochii spre sală, îl observă pe bunicul său, care, între timp, ridicându-se de la locul în care stătuse la început, înaintase încet şi ajunsese lângă scenă.

— Bunicule, exclamă el surprins. Ce-i cu dumneata aici?! Şi, coborând în grabă de pe scenă, se apropie şi îl îmbrățişează.

— Salut, nea Matei! i se adresează Ionică, bucuros, coborând şi el şi venind să strângă mâna bătrânului.

— Bună ziua! spun şi Dana şi Şerban, apropiindu-se şi ei... Numai Radu a rămas singur pe scenă. Observându-l, Mihai îl prezintă:

— El e Radu, noul nostru coleg!

Acesta se înclină, salutându-l pe bătrân.

— Dar parcă mai era cu voi un băiat, Adrian..., remarcă bunicul, care se vede treaba că ținuse bine minte pe colegii „de cântec” ai nepotului său.

— Lasă că îți spun eu... ce este cu Adrian, îi răspunde Mihai.

— Mă bucur că v-am văzut!... Pe mine vă rog să mă scuzați... Vă doresc numai bine! spune Dana plecând.

Şerban şi Radu salută şi ei şi o urmează.

— Ce mai e pe-acasă, nea Matei? întreabă Ionică.

— Toate-s bune, băiete!

— Şi tata... ce sarcini v-a mai dat pentru mine?

— Uite, ți-a trimis un pachet. De sarcini ai scăpat, de data aceasta!

Ionică ia pachetul şi începe să-l amuşine...

— Poale-n brâu! exclamă el, adulmecând pe deasupra pachetului. Apoi, mutându-şi nasul într-altă parte, adaugă: Aici e plăcintă cu mere!... Iar aici... nu-mi dau seama... Nu ştiu... O rețetă nouă?

— Or fi „mierte fierte”, Ionică, mai ştii? zice nea Matei.

Bateristul râde cu gura până la urechi.

— Uite şi pachetul tău, Mihai! îi spune bunicul. Să ştii că plăcinta cu brânză e specială... pentru ziua ta! Eu am făcut-o! La mulți ani, băiete! mai spune el, îmbrățişându-l.

— Aoleu! se vaită Ionică, aşa e, mă, că azi e ziua ta! Hai să trăieşti!

Îl îmbrățişează şi el, sărutându-l pe amândoi obrajii.

Bătrânul îşi priveşte ceasul de la mână...

— Mai ai până la tren, bunicule! spune Mihai.

— Nu..., că mă duc la spital..., răspunde nea Matei încurcat. Trebuie să mă internez.

— Dar, ce e? Te simți rău? întreabă nepotul cu îngrijorare.

— Ei, fleacuri! Nişte analize! răspunde bătrânul, bagatelizând. În câteva zile scap, mă întorc acasă!

Glasul bunicului nu era însă convingător şi, cu tot efortul lui de a părea indiferent şi optimist, nu prea reuşise. Băieții depistaseră o vibrație în neregulă şi-acum îl priveau cu ochi măriți, întrebători...

*

Ieşind pe coridor, păşesc toţi trei agale. În capătul celălalt al coridorului, Dana, Şerban şi Radu discutau, gesticulând...

— Ia te uită: să mă-mbogăţesc şi alta nu! îşi aminteşte bătrânul, scoţând, dintr-un buzunar, câteva zeci de mii de lei... De la taică-tău, pentru tine, spune el, întinzând banii lui Mihai. Scoţându-i însă, nu observă că i-a căzut o hârtie. Nepotul se apleacă şi, ridicând-o, îşi aruncă ochii pe ea. Tresare.

— Uite, ţi-a căzut asta! îi spune voit degajat.

— A, o hârtie, o reţetă! Doctorii ăştia nu ştiu pe ce să te pună să mai cheltuieşti banii..., răspunde bunicul.

Nu era o reţetă, ci o *trimitere* de la dispensarul din comună către un spital din Bucureşti. Iar diagnosticul...

Ionică observase şi tresărirea lui Mihai şi efortul bătrânului de a masca adevărul.

— Nea Matei, îţi mulţumesc mult! Şi... sărut mâna alor mei! M-am dus... că am program de alergare. Sănătate multă, să te faci cât mai repede bine!

— Să trăieşti, băiete! Şi vedeţi ce faceţi pe-aici! răspunde bătrânul.

În timp ce Mihai şi bunicul rămân de vorbă lângă o fereastră, Ionică se îndepărtează pe coridor, cu pachetul în mână.

Şerban îi face semn şi-l trage deoparte:

— Voiam să-i spun lui, de-aceea n-am plecat, dar e cu bunicu'... A început să mă calce pe nervi cu observaţiile pe care le face... Se dă mare, dar îi tremură pantalonii pe el... c-o pierde pe Dana... La urma urmei, nu e monopolul lui!

— Acum lasă-l şi tu în pace! îi spune Ionică, în timp ce ies pe poarta şcolii. E bolnav bătrânul, se internează în spital!...

*

În capătul culoarului, Dana continuă să discute cu Radu. Acesta susține, mai departe, că n-a făcut bine certându-se cu Mihai din cauza lui.

— Dar nu m-am certat din pricina ta, nu înțelegi? îi răspunde fata. La mijloc se află nişte principii, un anumit adevăr...

— Principiile! exclamă Radu meditativ. Dacă le rupi de viață, nu fac două parale. Iar în privința adevărurilor – de multe ori le intuim doar, în timp ce ele pot avea alte fețe decât acelea pe care ni le închipuim. Vorbeşti despre un anumit *adevăr* – şi eu bănuiesc la ce vrei să te referi. Te întreb însă: poți să-mi răspunzi, cu mâna pe inimă, dacă el există?

Dana îl priveşte lung... şi nu răspunde nimic...

— Vezi – continuă Radu –, de aceea cred că nu e bine să fim aşa de categorici..., cel puțin în unele privințe! Se pare că viața este mult prea complicată, iar uneori noi ne străduim, de parcă n-am avea ceva mai bun de făcut, să-i adăugăm alte şi alte încordări, încâlceli, s-o otrăvim în mod gratuit, şi, când înțelegem asta, e totdeauna prea târziu...

*

Un stol de porumbei planează lin prin aerul primăvăratic de dincolo de ferestrele liceului.

— De la o vreme, mă tot gândesc la ce-a fost – îi spune bunicul nepotului. Acum eşti băiat mare, ai optsprezece ani... Ți-au crescut aripi... Trebuie să le încerci!... Ei, zborurile astea!... Dar, dă-le încolo de gânduri – conchide bătrânul, luându-l pe Mihai pe după umeri şi pornind pe culoar mai departe.

Ajungând în dreptul Danei, i se adresează cu o voce caldă, izvorând parcă direct din suflet:

— Mi-a plăcut ce-ai spus, domnişoară. Atunci când crezi în ceva, n-ai voie să dai înapoi. Eu zic să nu vă lăsaţi! adăugă, de data aceasta privindu-şi cu deosebire nepotul...

26

Şerban aşteaptă în aceeaşi staţie de troleibuz, în care altădată se despărţise de Dana. Văzând-o venind, îi iese în întâmpinare.

— Te-am aşteptat anume, să ştii – îi spune el.

— Şerbane, te-am rugat să nu insişti! îi răspunde fata.

— Nu pentru ceea ce îţi închipui tu...

— Atunci?

— în legătură cu Mihai!

— Şi ce-ai vrea să-mi spui: „Că e băiat bun, dar are şi lipsuri”?

— Asta o ştii şi tu!... Eu mă gândeam că am tras cu toţii la o căruţă... Şi, uite, acum a ajuns pe butuci... Numai tu ai putea s-o faci, din nou, să meargă!

Dana îl priveşte nedumerită...

— În ce fel? întreabă.

Pe chipul lui Şerban se vede cât de mult îl costă ceea ce face. După o mică pauză, spune de parcă ar rupe cuvintele:

— Sunt ultimul om de pe lume care ar trebui să-ţi propună lucrul acesta... Şi, totuşi... Renunţă la orgoliu! Trebuie să te împaci cu el!

— Îmi pare rău, Şerbane – răspunde aproape enervată Dana –, dar nu pot! Nu este o chestiune de orgoliu...

— Atunci, te rog să mă ierţi. La revedere!

Impresionată, Dana priveşte în urma lui.

— Şerbane! îl strigă ea.

Băiatul întoarce capul, oprindu-se câteva secunde.

— Oricum, îţi mulţumesc!

Zâmbetele abia începute, care pornesc şi dintr-o parte şi din cealaltă, nu mai apucă să se întâlnească. Obosind, parcă, pe drum, se sting în unde de tristeţe, care umbresc, pe loc, chipurile frumoase ale celor doi tineri...

Dana se urcă în troleibuz gânditoare... „Poftim, îşi spune în gând, adineaori Radu, acum Şerban!”... În esenţă, şi un fapt şi celălalt o bucurau însă. Avea colegi buni, putea să se bazeze oricând pe ei...

27

În faţa unui spital, Mihai şi bunicul stau de vorbă. Acum se vede şi mai clar că chipul bătrânului este marcat de boală şi de oboseală.

— Nu e nevoie, Mihai, să vii aici! îi spune. Vezi-ţi de şcoală, că eu... aşa cum ziceam... În câteva zile scap!

— Ba am să vin, bunicule, de câte ori am să pot, răspunde nepotul, trecând anume peste precizarea cu cele „câteva zile”.

Un tremur de-o clipă s-a scurs aproape neobservat peste buzele uscate ale bătrânului.

— Acum du-te, să nu întârzii! Aveţi atâta treabă! Şi cu orchestra aceea – o s-o scoateţi voi la lumină... O să fie bine, ai să vezi!

După câţiva paşi, întorcând capul, Mihai îl zăreşte pe bătrân în acelaşi loc. Îşi fac semne de bun rămas; apoi băiatul o rupe la fugă, cu ochii plini de lacrimi.

28

Pe biroul lui Şerban sunt îngrămădite tot felul de scheme şi de cărţi, care trădează preocuparea lui pentru electronică. Imaginea se completează, bineînţeles, cu „instalaţiile” improvizate de băiat prin cameră.

Acum însă, Şerban cântă la pian o melodie duioasă, de dragoste. Cântă, învăluind cu căldură chipul Danei din fotografia aflată deasupra pianului. Se găsea acolo de peste doi ani.

„De ce-o mai ţii?” îl întrebase tatăl, într-o zi.

„Fiindcă îmi place!”

„Fata sau fotografia?”

„Şi una şi alta!”

„Şi, de ce-ai părăsit-o, dacă-ţi place? Pe fată, bineînţeles!”

„De prost!”

„Cu asta sunt de acord, că eşti aşa cum ai zis – a precizat doctorul –, dar cred că e cazul...”

„Şi eu cred, dar, deocamdată, cred degeaba, nu reuşesc!” a răspuns băiatul, trist.

— ... Iar cânţi melodia asta? îl întreabă doctorul pe Şerban, venind dintr-o altă cameră şi îndreptându-se spre ieşirea din casă.

— Şi tu iar pleci?

— Sunt de gardă!

Şerban reia câteva acorduri...

— S-a întâmplat ceva, din nou?

— Mereu se întâmplă câte ceva..., numai *ceea ce trebuie să se întâmple*, nu!

— Măi, măi! – îl ironizează tatăl – eu zic să laşi electronica şi să dai la filozofie!...

— Tată, aş vrea să te rog ceva – spune, pe neaşteptate, Şerban, părăsind „filozofia”.

— Acum sunt grăbit... Lasă pe mâine! Ajungând însă în preajma uşii, se răzgândeşte şi-l întreabă: Despre ce este vorba?

— Despre un coleg!

— Dă-i drumul, dar repede!

— Mai bine te sun eu la spital!

— Cum doreşti! Mâncarea e în frigider. La revedere!

După plecarea doctorului, Şerban trece uşor cu mâna pe

clapele pianului, punând parcă un punct momentului liric de până atunci. Se aşază apoi la birou şi începe să lucreze concentrat...

29

În camera de la cămin, Mihai, stând pe pat, cântă la chitară. Întâmplător, şi melodia lui e răscolită de note elegiace.

Pe masa din mijlocul încăperii se află un platou încărcat cu bucăţi de plăcintă cu brânză, iar alături, o foaie albă de hârtie, pe care bunicul scrisese: „La mulţi ani!” Mihai desfăcuse pachetul, aranjase plăcintele şi-acum îşi aştepta colegii. Iată că unul a sosit: e Ionică, îmbrăcat în trening, care apare în dreptul ferestrei deschise (camera se află la parterul clădirii). Se opreşte din alergare, gâfâind. Ascultă câteva secunde cântecul lui Mihai şi apoi remarcă, de dincolo de fereastră:

— „Căci amorul e... un lucru foarte mare!... subsemnează Ghiţă Popândău”... Dar eu, Ionică – spune el în continuare te asigur că nici una nu merită!...

Mihai cântă mai departe fără să-i dea atenţie.

— Ştii la ce m-am gândit? zice, de data aceasta serios, în timp ce pisează asfaltul de sub fereastră cu „alergare pe loc”: o înlocuim pe Geta şi gata!

— Din inimă? întreabă ironic Mihai.

Ionică mai întâi oftează, apoi face precizarea de rigoare:

— Din formaţie!... Tragem un concurs pe cinste şi nu se poate să nu răsară o stea... pe firmamentul constelaţiei „Liceenii”!

— Dacă avea de unde, răsărea ea până acum – răspunde, cu aceeaşi amicală ironie, Mihai –, că doar toată lumea ştie cine bate la tobă!...

Alergând mai departe, pe loc, Ionică întreabă, chipurile ca despre un fapt divers:

— Auzi, aia era o foaie de trimitere la spital?

— Da! răspunde Mihai, lăsând chitara deoparte.

— E ceva rău?

— Cred că da!...

Uşa dormitorului se deschide şi Adrian îşi face apariţia, radios.

— La ora asta se vine, musiu? îl ia la rost Ionică de dincolo de fereastră, bucurându-se că poate să schimbe discuţia începută cu Mihai.

— Eu pot să-mi permit orice, chiar şi plimbări sub clar de lună – răspunde Adrian. Nu tu chitară, nu tu concurs, nici examen la facultate...

— Dar examen de ce nu? îl chestionează, mai departe, Ionică.

— Fiindcă trebuie să pun şi eu spinarea la bătaie – pentru cei patru de-acasă, mai mici...

— De scăpat, nu scapi: spune unde-ai fost?

— Mai exact: cu cine?

— Mă rog: „cu cine”?

— Cu una de-a noua!

— Aha: corupi boboace! îl ironizează Ionică.

— Pardon, le cresc! soseşte răspunsul prompt al lui Adrian.

— Şi la seral nu s-o fi putând, dacă tot e vorba de „spinare”? Munceşte şi învață! revine Ionică la problema examenului.

— La asta rămâne să ne gândim, colega! răspunde Adrian, aprinzând în aceeaşi clipă lumina...

Privirea îi cade pe platoul cu plăcinte.

— A fost bunicul tău pe-aici? Ori tatăl tău?

— Bunicul! răspunde Mihai.

— Extraordinar! exclamă Adrian, citind urarea de lângă platou. Ziua ta şi nu spui nimic? Ia dă urechile încoace, stimabile!

— Numai una, numai una! strigă Ionică, sărind în cameră, pe fereastră. Cealaltă lasă-mi-o mie!...

30

— A fost foarte bună plăcinta, bunicule! spune Mihai, aşezând câteva flori într-un pahar cu apă de pe noptiera de lângă patul lui nea Matei. Îți mulțumesc foarte mult că te-ai gândit la mine şi că mi-ai făcut-o!...

— Dar la cine ai fi vrut să mă gândesc? Hm?! la cine? zice bătrânul, privindu-l cu drag şi întinzând mâna să-i mângâie obrazul. Ia stai aici, lângă mine, să te văd mai bine! îl îndeamnă el. Că noi ne vedem rar... şi uite că nu prea apucăm să stăm de vorbă...

Mihai se aşază pe marginea patului.

— Ştii cine a fost mai adineaori la mine?... M-am bucurat foarte mult!

— Cine, bunicule?

— Un doctor, tatăl băiatului care e cu voi la orchestră, Şerban!

— Lucrează aicea? întreabă Mihai cu mirare.

— Tocmai că nu! A aflat de la fiu-său... Ce om cumsecade! A venit anume pentru mine!

Mihai a rămas pe gânduri... Simte ceva cald învăluindu-i sufletul... „Şerban mi-a dat o lecţie! îşi spune. Mă întreb dacă eu aş fi fost în stare de aşa ceva?!...”

În timpul acesta, o asistentă deschide uşa şi-l anunţă:

— Vine contravizita! Să nu te găsească aici, că mă ceartă!

— Mulţumesc, mulţumesc! îi răspunde Mihai, pregătindu-se de plecare.

— Sărut mâna, bunicule! spune el. Mai vin eu pe la tine! şi se apleacă să-l sărute.

— Mihai – i se adresează bătrânul –, aş vrea să-ţi spun...

Băiatul îl ascultă cu atenţie.

— Vreau să te rog... să nu uiţi ceea ce mai discutam noi, când erai mai mic... să nu uiţi că-n viaţă trebuie să crezi în ceva! Cel ce nu crede e un om de nimic!... Iar, când crezi, eşti dator să găseşti puterea să mergi până la capăt!...

Mihai îl priveşte impresionat. Are senzaţia că se află în clipele rostirii unui testament. Îi vine să plângă, dar se abţine. Ochii i se umezesc, totuşi...

— Şi încă ceva – continuă bătrânul, scoţând de lângă el, de sub pătură, cavalul, renumitul lui caval, la care învăţase să cânte şi Mihai, după moartea mamei sale, şi al cărui plâns duios de doină fusese ascultat şi de Dana, într-o seară din vara trecută, pe prispa casei lor, din satul de lângă pădure... Ţine-l tu!... Să nu se piardă pe-aici! E o amintire... a noastră..., mai spuse bunicul. Ei, şi-acum du-te! îl îndeamnă el, schimbând tonul, du-te, că te pomeneşti c-apar doctorii! Şi să ştii, la concursul acela al Vostru vin şi eu.

— E peste trei săptămâni, bunicule!

— Vin, vin! precizează bătrânul, nu-ţi face griji!...

Mihai pleacă cu ochii împăienjeniţi de lacrimi.

*

— Cum e, mă? îl întreabă Ionică, nerăbdător, ieşindu-i înainte. Îl aşteptase la poarta spitalului. Nu vrusese să intre şi el, să nu-l mai tulbure în plus pe bătrân...

— Nu e bine! răspunde Mihai încă afectat...

După câţiva paşi, îi arată o sacoşă de plastic:

— Mi-a dat cavalul... „să-l ţin eu”!...

înţelegând semnificaţia gestului, Ionică se întristează. Figura lui capătă o expresie gravă.

*

— Ştii ceva, Ionică? spune Mihai, după multe minute în care amândoi păşiseră alături, dar într-o deplină tăcere... Nu mai dau la Politehnică! Mă fac profesor de matematică!

Ionică zâmbeşte ghiduş:

— Să nu te-audă diriginta, că te pupă drept în creştet.

— Să ştii că nu glumesc!

— În cazul acesta, fratele meu, e nemaipomenit! Ai merita să te îmbrăţişez..., dar las’ c-o fac la cămin, să nu râdă lumea de noi, pe stradă... Trebuie să recunoşti însă, revine bateristul după câţiva paşi, că, până la urmă, te-ai dat după mine!... Facem o *formaţie* la noi în sat, de le luăm maul la toţi!

*

Noaptea, la cămin, Mihai nu putea să adoarmă. Atâta îl impresionase starea bătrânului..., şi vorbele lui, că parcă-şi pierduse cumpătul. Îşi iubea tatăl, dar, după moartea mamei, bunicul, mai ales, îi fusese şi mamă, şi tată... Cu cât drag îl aştepta, când sosea în vacanţe, cât de frumos se

purta cu el, câte nu-i spunea şi câte nu făcea pentru el, ca să-l bucure, ca să nu simtă „că nu are mamă” – cum îl auzise, odată, spunând unei vecine de casă.

Şi-acum el – omul acela întreg şi bun –, aşa, dintr-o dată...

Când A sosit în cameră, nu ştia ce să facă, unde să pună cavalul-acela, care era parte din ființa bunicului... L-a aşezat, mai întâi, în dulap... Apoi, părându-i-se că nu stă bine acolo, l-a pus în geamantan... Iar seara, l-a luat şi l-a strecurat sub pernă... „M-am prostit, mă port ca un copil”, şi-a spus. Ionică şi Adrian au observat, dar n-au zis nimic... Apoi au adormit...

Mihai se acoperă cu cearşaful peste față, sperând să se liniştească şi el. Dar, tocmai atunci, de undeva, din ființa lui, începe să curgă din nou firul acela de cântec, tremurat şi înlăcrimat, pe care de atâtea ori îl ascultase pe prispa casei, izvorând direct din sufletul bunicului şi căruia şi el se încercase, uneori, să-i dea viață... Acum şopteşte, şopteşte şi, din când în când, împrumută chiar glasul bătrânului de la spital: ... „în viață... să crezi în ceva!... Trebuie să găseşti în tine puterea să mergi până la capăt!”... Ori răsună precum chemarea, desuet patetică, a celuilalt bătrân – fotograful din Cişmigiu: „Poftiți!... O fotografie la minut!... Poftiți!... Durează toată viața!... Toată viața!”...

„Doare toată viața!” rosteşte, revoltată parcă, ființa lui Mihai, în timp ce băiatul, ridicându-se din pat, intră în camera de baie şi-şi bagă, sub jetul de apă de la robinet, capul înfierbântat...

31

Pe scena sălii de festivități a liceului, o fată frumuşică se chinuie să cânte o melodie de muzică uşoară. Efectul este

însă lamentabil. Băieții din *formație*, constituiți în juriu, sunt la instrumentele lor şi o acompaniază. Schimbă între ei priviri disperate...

— Mulțumesc, Sanda! spune Mihai, oprind-o. Apoi, adresându-se Danei, cu un aer oficial, întreabă:

— Mai e cineva înscris?

— Mihaela Soare, dintr-a X-a A!

— Prezent! se aude glasul fetei, care se ridică din rândul celor douăzeci-treizeci de eleve aflate în sală şi urcă pe scenă.

— Ce cânți? o întreabă Mihai.

Fata rosteşte titlul unei melodii şi începe să cânte, acompaniată de Mihai la chitară şi de Şerban la orga electronică...

În timpul acesta, Geta îi face semn lui Ionică şi amândoi se retrag într-un colț al scenei.

— Ia ascultă – i se adresează ea în şoaptă –, de ce n-o luați voi pe Dana?... Am auzit că anul trecut, la „balul bobocilor”, când eu am fost în spital, ar fi cântat foarte bine!

— Da’ ce crezi tu că ăsta nu fierbe? spune Ionică arătând spre propriul său cap... Toată dimineața m-am ciondănit cu Mihai pe chestia asta.

— Şi?

— E un catâr! Şi el zice că ar fi bună... Dar, auzi ce i s-a năzărit: cică, dac-o luăm pe ea, toți vor spune... mă-nțelegi...

— Ce să-nțeleg?

— Că a făcut-o anume,... aşa, ca să-i intre în grații, ... să se împace cu ea... Asta ar fi „primo tempo”... Şi „secundo” – că a promovat-o-n formație, fiindcă e prietena lui!... Zice că nu e principial s-o ia şi gata! Şi, poate că are dreptate, îl ştii cât este de exigent!...

— Of... şi Mihai ăsta, cu „exigența” şi „principiile” lui! exclamă solista enervată.

— Geta, nu-i chiar aşa – intervine Ionică. Ştii ce mai zicea?... „Să admitem că o luăm pe Dana... Dar dacă nu iese bine treaba? N-o compromitem? Şi-atunci cum mai dau ochii cu ea?”...

Fata care cântă în acest timp are o voce agreabilă. Interpretează cu o anumită acuratețe, dar nu depăşeşte limitele comunului...

Ionică s-a aşezat şi el la baterie şi începe să acompanieze, trăgând cu ochiul spre Geta, care acum discută aprins cu Dana, în sală. E clar că prietena lui Ionică îşi informează colega despre opiniile lui Mihai. Dacă cineva ar fi trecut atunci,pe lângă ele, ar fi auzit clar ceea ce preciza, „în concluzie”, Geta.

— Ai înțeles? De-asta nu te ia! îi este teamă c-o să se spună că vrea să se-mpace cu tine, să-ți intre în grații... Sau că, dacă nu va ieşi bine – te va compromite, ori el... nu vrea să facă aşa ceva!...

Dana priveşte lung spre Mihai. E o privire incoloră, nu ştii ce să culegi din ea...

Cântecul se termină. Cei din sală aplaudă.

— Gata! Vă mulțumim! spune Mihai, adresându-se asistenței.

— Urmează deliberarea juriului! intervine Ionică, bătând în tobă.

Rezultatul vi-l anunțăm noi! adaugă Mihai...

*

Sala e acum goală...

— Mihai, sare Ionică de la baterie, dacă vrei să plângi – uite batista mea. E mai mare! spune el, despăturindu-şi batista.

— Lasă-mă cu prostiile tale! îi răspunde Mihai, morocănos.

De-aproape un minut, Şerban o priveşte cu insistenţă pe Dana. Iată-l, în clipa aceasta, intervenind entuziasmat:

— Fraţilor, avem orbul găinilor! exclamă el.

Toţi întorc privirile, cercetându-l contrariaţi.

— *Solista* se află aici! continuă Şerban.

Cei de pe scenă o privesc pe Geta.

— Nu, nu ea – intervine mai-marele peste orga electronică –, la Dana mă refer!

— La mine? întreabă aceasta cu sinceră mirare.

— Da, la tine, subliniază, încă o dată, fostul prieten al Danei, în timp ce chipul lui Mihai intră tot mai mult în penumbră. Cine-a cântat acum un an, la „balul bobocilor”, când Geta era bolnavă? Nu tu? adaugă Şerban.

— Atunci a fost o întâmplare! răspunde repezit Dana. O-ntâmplare şi-atâta tot! Ce, eu am voce de concurs? Aceea era o reuniune...

— Dana – intervine Radu –, ia trece-te şi tu pe lista concurenţilor şi poftim microfonul!

— Hai, Dana, te rugăm! insistă Şerban...

Mihai se-ncruntă, din nou. Este evident că nu-i convine soluţia.

— Bine, mă supun, rosteşte Dana, uitându-se spre Mihai. Ce cântăm? întreabă ea, luând microfonul.

— Melodia noastră: „Liceenii rock ’n’ roll”! propune Ionică...

Mihai dă semnalul şi orchestra începe... Dana „intră” corect şi începe să cânte... Dar, pe măsură ce melodia se derulează, pe feţele celor din formaţie se aşterne dezamăgirea. Interpreta observă şi se-ntrerupe...

— Doriţi să continui? întreabă ea cu luciditate...

Se lasă un moment de stânjenitoare tăcere...

— Şi, totuşi, „solista” se află printre noi! spune, de data aceasta, chiar Dana.

Ochii tuturor se măresc ca la comandă... Ionică se preface că o caută printre instrumente, ciocăneşte în tobă:

— Unde s-o fi ascuns, dom'le? întreabă el „serios”.

— Este *şeful* formației noastre! continuă Dana, întinzând microfonul lui Mihai. Acesta însă nu-l primeşte, replicând tăios:

— Nu permit nimănui să-şi bată joc de mine!

— Mie mi s-a cerut să cânt – şi-am cântat! Fă-o şi tu!

Ionică se ridică de pe scaunul său de parcă ar fi proiectat de un resort:

— Mihai – i se adresează, ca-n momentele lor de cea mai caldă prietenie –, ştii că e o idee?

— Chiar aşa! intervine Şerban. De ce neapărat solistă? Tu ai voce frumoasă! adaugă el convins.

— Ar fi o găselniță! spune Radu.

— E şi fotogenic! glumeşte Ionică. Şi, dacă e nevoie, îl deghizam în solistă. Play-back-ul îl face Geta!...

Izbucnesc cu toții în râs.

Nemaiavând încotro, Mihai pregăteşte microfonul.

La semnalul lui, formația începe să cânte...

Mihai are un timbru cald, plăcut, iar interpretarea este vibrantă, convingătoare. Prinşi de melodie, cântă cu toții bucuroşi, cu dăruire.

Deodată, întorcându-se spre sală, Mihai îl zăreşte pe Socrate într-un fotoliu din ultimul rând. Se opreşte involuntar şi, o dată cu el, formația.

— Am priceput – spune directorul, ridicându-se. Pentru melodia aceasta poate era mai potrivită o fată... Dar e foarte bine şi aşa! Dați-i bătaie! mai spune el şi iese din sală.

Ionică radiază de bucurie.

— Dana, eşti mare! Dă-mi voie să te pup! exclamă bateristul-compozitor.

— Nu se poate, că te vede Geta! răspunde Dana, râzând.

— Ea nu e geloasă! subliniază Ionică, dintr-o dată cătrănit, privind spre Geta, care tocmai atunci stătea de vorbă cu Radu. Se-ndreaptă grăbit spre ei:

— Ți-am mai spus, mă, s-o laşi în pace! Nu ți-e de-ajuns că stai toată ziua cu ea în bancă? îşi admonestează colegul.

Radu râde, în vreme ce Geta, ridicând un deget amenințător, îi spune „amicului”:

— Ionică, nu uita convenția!...

*

Membrii formației păşesc ca într-un marş triumfător pe coridorul pustiu al liceului. Mihai, bucuros, se află în fruntea lor.

— De mâine, program non-stop! anunță el.

Deodată, Ionică ciuleşte urechile:

— Ssst! spune el, în şoaptă.

Se opresc cu toții. Zgomotul unor tocuri de pantofi înțeapă strident liniştea.

— Ghici ghicitoarea mea – zice Ionică. Şi, în clipa următoare, încep cu toții să silabisească:

— I-sos-... Apoi, fără tranziție, salută în cor pe aceea ce apăruse pe după colțul coridorului:

— Bună ziua, doamnă profesoară!

— Puişorilor, spune Isoscel, în loc de răspuns la salut, am aflat „bucuria”. Personal, nu sunt de acord, dar disciplina e disciplină. Aşa că – faceți repetiție de câte ori vrea directorul..., dar şi eu vă ascult... de câte ori am să doresc... să mă conving că învățați şi la matematică. Succes!

Apoi, întorcându-se către Mihai, îi ordonă:

— Tu vino cu mine!

*

De cum au intrat în Cabinetul de matematică, Isoscel a întors, dintr-o dată, spre Mihai o faţă emoţionată, de nerecunoscut.

— Am aflat că vrei să te faci profesor de matematică – spune ea, pe neaşteptate. Nici nu ştii cât de bucuroasă sunt. Îţi mulţumesc!

— Doamnă profesoară, încearcă Mihai o explicaţie...

— Nu, te rog! Nimic mai mult! Lasă-mi bucuria întreagă. Să ştii că am să te ajut cât am să pot eu de mult... Uite, ţi-am adus deja tabelele astea de logaritmi. Ţi le dăruiesc! Cu ele am învăţat şi eu când am dat admiterea la facultate – mărturiseşte ea, cu lacrimi în ochi... pentru imaginea tinereţii de-atunci, fără îndoială... Ia-le... ca pe un simbol!...

E rândul lui Mihai să se emoţioneze, văzând-o pe Isoscel într-o asemenea ipostază.

— Vă mulţumesc, vă mulţumesc din inimă, doamnă, spune el.

Isoscel îl sărută, ca o mamă, pe frunte...

32

Zilele care au urmat au fost, într-adevăr, cu „program non-stop”. Şi la repetiţii – pentru concurs –, şi la celelalte treburi din tacâmul bogat al obligaţiilor şcolare. În ceea ce-o priveşte pe Isoscel, ea s-a ţinut de cuvânt: i-a ascultat, în fiecare oră de matematică, şi pe membrii formaţiei... Într-o zi, a scos, în acelaşi timp, la tablă pe Ionică şi pe Radu şi i-a pus „la concurs”, după cum s-a exprimat ea, „la un concurs în avanpremiera celuilalt! Să vedem cine câştigă!”... Şi-a câştigat Ionică, terminând şi mai devreme „porţia” de probleme primite, şi fără nici o greşeală. Drept urmare, în rubrica din catalog, s-a aşternut un zece barosan şi

gogonat, care i-a dat, din ziua aceea, stăpânului său aplomb de adevărat matematician. Radu a primit numai opt: deşi „cu stofa”, a făcut câteva greşeli, pe care Isoscel le-a sancționat fără drept de apel. Ionică – în împrejurarea respectivă – s-a tot căznit să constate cât a crescut el în ochii Getei, o dată cu zecele de la matematică, dar, în concluzie, i-a comunicat lui Mihai îngrijorarea cum că ar trebui să treacă pe la doctorul de ochi, deoarece, cu siguranță, vina e la el, „nu mai vede bine” – atâta vreme cât în privirile Getei nu observă nici o modificare.

În schimb, de la eşecul de „solistă”, Dana era tot mai des împreună cu Geta – şi la şcoală (nu ştiu ce tot şuşoteau), şi acasă – când la una, când la alta, cică învățau împreună. Din când în când, Geta – „vedeta cântecului” – nu răbda să „nu-şi răscolească” repertoriul, folosindu-şi camera drept scenă, iar Dana se afla pe post de public – „avizat”, desigur, căci ea însăşi începuse s-o imite pe colega ei, propunându-şi să învețe cum „să cucerească sala”... Dar toate astea se făceau fără ştirea părinților Getei, mai ales a mamei, care cine ştie ce-ar mai fi „pățit”, supărându-se. De aceea, când fetele (dacă se întâmpla să fie împreună) o vedeau, de la fereastră, intrând în curtea casei, opreau imediat casetofonul (ascultau uneori muzică, chiar imprimări proprii ale Getei), ascundeau toate elementele de „recuzită” şi deveneau două şcolărițe cuminți şi harnice...

Într-o zi însă.

Dana sosise, ca de obicei, în casa colegei sale. Au băut cafele, citronadă, au discutat. Apoi Geta, deschizând dulapul în care-şi păstra rochiile, a invitat-o să-şi aleagă una spre a se pregăti să apară „pe scenă”. Văzându-le aliniate, multe şi frumoase, ca soldații la paradă, în ochii Danei au apărut fâlfâiri de umbre. A refuzat alegerea, îndreptându-şi privirea spre smochingul tatălui colegei sale, rătăcit, din întâmplare, în acelaşi dulap. A pus mâna pe el

şi, în nici un minut, a devenit un elegant cavaler, gata de dans.

— Evrica! a strigat Geta, începând să se dezbrace, cu gândul de a apărea în fața „cavalerului” cu o rochie pe măsură. Dana, nemaiavând însă răbdare, şi-a invitat „partenera”... dezbrăcată, la dans.

Tocmai atunci însă, adică în clipele în care dansul era mai îndrăcit, pe fundalul unei melodii rock ce izvora dintr-un casetofon, în uşa camerei a apărut – adevărată năpastă căzută pe capetele bietelor fete – Isoscel, profesoara lor dirigintă, care se afla în exercițiul unei „vizite la domiciliu”. Sunase la intrare, dar nu-i răspunsese nimeni. Auzind cântându-se înăuntru, a apăsat pe clanță. Aceasta s-a deschis. Apoi s-au deschis, tot astfel, şi alte uşi până la cea dincolo de care, iată – prăpădul de pe lume eleva ei, goală (adică aproape goală, fiindcă are acolo ceva – e adevărat, cu totul transparent – pe trupu-i de liană), dansează cu un „tip” în smoching.

Răcnetul de disperare este însoțit de un gest energic, care-l întoarce pe *individ* cu fața spre profesoară...

— Ați înnebunit? a mai apucat să strige, dispărând apoi pe uşă...

Când a constatat că Socrate „zâmbea a râde” ascultându-i povestirea, exprimată mai ales prin gesturi, a apucat cu mâna dreaptă o călimară de pe birou şi, trântind-o, într-un efort de descărcare, a slobozit dinlăuntrul acesteia o ploaie albastră care, pe loc, a „împodobit” atât propria-i față, cât şi pe cea a directorului. Un hohot de râs i-a cuprins pe-amândoi, în timp ce se apropiau de aceeaşi oglindă, stingând încordarea în lumina unui proiect de „demers educativ” ce-ar fi urmat, după opinia lui Isoscel, să fie îndreptat, în mod-obligatoriu, împotriva „neruşinatelor”.

La o analiză mai atentă însă, aplicată „cazului” chiar a doua zi, întâmplarea s-a dovedit o uşoară şi mai ales frumos

vinovată năstruşnicie... Mirarea cea mare a celor ce-au auzit această calificare a fost că ea a venit chiar din partea lui Isoscel...

Astfel s-au liniştit şi fetele, iar în ceea ce priveşte formaţia muzicală, lucrurile curgeau într-o albie normală, Mihai cânta bine şi frumos, repetiţii se făceau de mai multe ori pe zi, totul era în regulă. Chiar Socrate, directorul, asistând la un asemenea exerciţiu, va exclama, în curând: „Bine, băieţi, e foarte bine! Bravo!”...

33

Mihai pare mulţumit. Întins în patul său, îşi pune mâinile sub cap şi închide ochii... În liniştea camerei, nu pătrunde decât rumoarea specifică unui joc de fotbal, din curtea căminului....

Deodată, deschide ochii, devenind atent. Se ridică în capul oaselor. De undeva se aude melodia *formaţiei* lor, cântată de o voce vibrantă de fată. Interpretarea e caldă, extrem de nuanţată.

Mihai este buimăcit, nu ştie ce să creadă. Îşi astupă urechile, pentru ca, după câteva clipe, destupându-le, să audă iarăşi cântecul.

„Nemaipomenit!” exclamă, realmente neştiind ce să creadă. Orchestra pare a lor, dar ei nu sunt acolo. Parcă instrumentele ar cânta singure... Şi, lui Mihai, câteva clipe, chiar i se pare că, în cameră, cele două chitare – a lui şi a lui Radu – au început să cânte... Iată, totodată, ciocanele bateriei lui Ionică, de asemenea zbuciumându-se singure, ca şi clapele de la orga electronică a lui Şerban, care se ridică şi se coboară ca într-un dans numai de ele ştiut... Vocea însă?... A cui e vocea?!... Că nu pare să fie a Getei! Mihai ascultă şi mai atent... Nu, sigur, nu! N-a auzit-o niciodată...

Se freacă la ochi şi priveşte înjur... Cântecul îl învăluie tot mai mult!... Sare din pat şi deschide uşa: pe coridor – nimeni! Aleargă la fereastra deschisă... În clipa aceea, melodia se întrerupe brusc... Mihai priveşte atent, speriat: în curte se află doar câțiva băieți care bat de zor mingea şi un elev cu ochelari, ce trece prin apropiere de fereastră... Se-ntoarce, se aşază din nou pe pat, cu privirea pierdută în gol.

34

Cam în acelaşi timp, Ionică se afla în fața unui galantar cu prăjituri dintr-o cofetărie. Nu se hotărăşte ce să aleagă.

— De care doriți? îl întreabă vânzătoarea. „Margareta”? „Rodica”?...

Privind, o clipă, întâmplător, prin fereastră, băiatul o zăreşte pe Geta coborând dintr-un tramvai, care se opreşte în stație. Apoi se îndreaptă grăbită spre... Radu, aflat undeva, în apropiere, în aşteptarea ei.

— Geta! exclamă bateristul, rămânând cu ochii mari...

— Îmi pare rău, „Geta” n-avem! răspunde vânzătoarea, profesional.

*

— Uite, asta e *Culegerea de probleme*, spune Radu, dându-i Getei o carte.

— Mulțumesc! răspunde aceasta. Sper că nu te-am deranjat prea tare... Salut! Ne vedem mâine, la scoală! adaugă, în timp ce vrea să pornească spre un alt tramvai ce se oprise în stație.

De ei se apropie însă Ionică..., încruntat, cu paşi hotărâți.

— Mă scuzați că vă deranjez! – spune el cu toată ironia de care era capabil... Apoi, trecând la atac direct, afirmă apăsat:

— Acum v-am prins!... Ce mai ai de spus? i se adresează Getei, ca unei „inculpate”, față de care el, „procurorul”, este hotărât să nu mai aibă nici un fel de înțelegere.

— Că prietenia noastră s-a sfârşit! Acum! Aici! Definitiv! răspunde Geta, mâhnită. Ai încălcat „convenția”!... La revedere, Radule – adaugă ea, privind spre acesta, după care se urcă în tramvai.

Ionică a rămas năuc...

— Ce făcuşi, măi Ionică? îi spune Radu, cu reproş amical.

Bateristul fierbe şi priveşte... pe lângă colegul său.

— Geta ține la tine, măi prostule! adaugă Radu.

— Ba la tine ține! se rățoieşte la el Ionică.

Radu izbucneşte în râs...

Înfuriat, Ionică îi întoarce spatele şi pleacă...

35

Intrând încet pe uşa dormitorului, se trânteşte pe patul său parcă sleit de puteri.

Alături, în celălalt pat, Mihai priveşte mai departe cu ochii pustii...

— M-am certat cu Geta!... abia rosteşte fotbalistul... Am prins-o cu Radu!

Mihai întoarce capul:

— Ce tot bombăneşti acolo, mă?

— Trebuie să-i cer iertare! îşi continuă gândul Ionică.

Apoi se ridică şi se aşază la masă. Se pregăteşte să scrie ceva.

Nebăgându-l în seamă, Mihai îşi ia chitara, obsedat de gândurile sale, şi cântă un mic pasaj din melodia formației. E foarte concentrat... Se opreşte şi exclamă, pentru sine:

— Aici vocea-i suna de parcă era cu un semiton mai jos...

— Ce spui, mă? întreabă Ionică, întrerupându-se din treburile lui.

— Am auzit *melodia*! răspunde grav Mihai.

Ionică face ochii mari.

— Era cântată de-o fată... O voce extraordinară!

Bateristul se ridică de la masă şi se-apropie de Mihai.

— Când, mă?

— Adineaori!

— Unde?

— Aici!

Viitorul profesor de educație fizică îl priveşte cu multă mirare. Îi pune mâna pe frunte:

— Bă, febră n-ai!

— Cred că-s obosit – spune Mihai, frecându-şi tâmplele...

Ionică se-ntoarce la masă şi se apucă să scrie: „Dragă

Geta”... Dar, neştiind cum să continue, gândul i se învârteşte în jurul aceloraşi cuvinte, pe care le repetă, ca într-un mecanism stricat: „Dragă Geta”..., „Dragă Geta”... până ce, enervându-se, strigă deodată:

— Aud!

Mihai tresare:

— O auzi şi tu? întreabă el.

— Ce s-aud?

— Melodia noastră, cântată de o fată!

— Eu n-aud nici o fată! răspunde bateristul.

— Dar ce auzi?

— Fii atent! îi spune Ionică şi începe să ciocănească în paharele de pe masă, folosindu-se de stilou...

Mihai ascultă şi „traduce” „cântecul” pe corzile chitarei. Luând seama la ce „iese”, spune dezamăgit:

— Păi astea-s acordurile acelea de la cofetărie, din care s-a născut melodia noastră.
— Da, mă? întreabă Ionică, la fel de dezumflat.
— Da! răspunde Mihai, adăugând: *Geta, gelozie, inspirație*! Vrei o melodie nouă? Schimbă sursa inspirației! Schimbă *muza*!
— Cum? S-o schimb pe Geta? se miră Ionică...

36

Mihai cumpără flori, să le ducă bunicului său, la spital, în timp ce plăteşte, se uită spre Ionică, aflat alături, şi-i spune:
— Tu ştii că pe vremea bunicilor scrisorile de dragoste erau parfumate?
Ochii bateristului scapără.
— Am înțeles! răspunde şi alege şi el imediat câteva garoafe albe, pe care le plăteşte florăresei...
Cei doi prieteni fac câțiva paşi împreună, pe stradă. La o încrucişare se despart.
— Îți țin pumnii! îi spune Mihai.
— Salutări lui nenea Matei! îi răspunde Ionică. Nu uita, la şase – repetiție!
În timp ce Ionică dispare după colțul străzii, Mihai se strecoară grăbit printre pietoni. Deodată, fața lui începe să capete expresia unei mari nedumeriri: aude, din nou, melodia lor, cântată de aceeaşi voce de fată.
Priveşte, contrariat, în stânga, în dreapta lui... Se opreşte, căutând iarăşi în toate părțile.
Pietonii bagă de seamă şi îl cercetează mirați.
Melodia continuă să se audă. Pe lângă Mihai trece un băiat cu ochelari, care pare să semene cu liceanul văzut în curtea internatului.

Mihai trăieşte aceeaşi impresie din camera de la cămin: i se pare că, în jurul lui, instrumentele cântă singure, iar microfonul se mişcă într-o mână nevăzută...

Cu priviri rătăcite, se apropie de o bătrână care trece pe lângă el:

— Auziți o melodie? o întreabă, în disperare.

Femeia face urechile pâlnie:

— Ce spui, maică? răspunde ea.

Înțelegând că a nimerit tocmai o surdă, băiatul bâiguie o scuză, vrând, totodată, să se adreseze altcuiva, dar, brusc, acordurile melodiei se sting...

37

Apropiindu-se cu fereală de casa Getei, Ionică ar dori si intre în curte, ca să-i strecoare, dacă s-ar putea, scrisoarea prin fereastra deschisă a camerei, s-o găsească mai repede. Aşa îşi făcuse socoteala de la început. Acum însă, cumpărând şi un buchet de flori, nu putea decât să i le înmâneze personal şi să adauge şi „prin viu grai” câteva vorbe simțite, de scuză. Deci va intra şi va suna la uşă...

Iată însă că uşa casei tocmai se deschide şi, în pragul ei, apare Geta, îmbrăcată de stradă.

Ionică se retrage în grabă şi se ascunde în spatele unui copac. Geta însă l-a zărit. Zâmbeşte, făcându-şi, pe loc, un plan...

Iese pe poartă şi o porneşte în partea dreaptă, pe bulevard. Ionică se angajează în urmărire, lăsând între ei o oarecare distanță, spre a nu fi văzut!...

Încetinind puțin pasul, Geta aruncă o privire furişă în urmă, spre a se convinge dacă Ionică este prezent... Este!...

Tocmai când căuta o soluție, pentru ca „lecția” pe care voia să i-o dea să fie mai „eficientă”, intrând pe o altă stradă,

îl zăreşte – „Ce întâmplare nemaipomenită!” îşi spune Geta – chiar pe Radu, care, în fața unei tonete cu cărți, răsfoia un volum. Figura i se luminează. Traversând, îl strigă, fluturându-şi, cu exuberanță, mâna, ca şi cum urma să se întâlnească cu el aici.

— Radule!

Băiatul întoarce capul şi-o priveşte surprins...

Cătrănit de supărare, Ionică vede cum Geta, „fericită”, îl ia pe Radu de braț şi se pierde cu el în mulțimea pietonilor...

Radu păşeşte alături de ea, fără să înțeleagă nimic.

— Newton lucra concentrat lângă sobă. Şi soba dogorea îngrozitor. Ştii ce-a făcut? A strigat servitorul şi i-a spus: „Ia soba şi du-o de-aici!”... Îi spune Geta, izbucnind într-un hohot de râs. Trage, în acelaşi timp, cu ochiul spre Ionică...

Radu o priveşte stânjenit, neştiind ce să creadă...

Zdrobit de dezamăgire, Ionică încetineşte paşii. Apoi se opreşte, privind în urma celor doi. După câteva secunde, se întoarce şi porneşte, cu mişcări nesigure, de parcă ar fi bolnav, înapoi...

Acum paşii l-au dus până în dreptul statuii lui Eminescu, din fața Ateneului. Aşază buchetul de flori lângă altele, aflate pe soclu. Apoi, pleacă, rostind ca pentru sine:

Ce-ți pasă ție, chip de lut,
Dac-oi fi eu sau altul?!...

38

Membrii formației repetă în aceeaşi sală de festivități. Ionică îl mănâncă din ochi, „nefript”, pe Radu. La un

moment dat, încurcă „bătăile”... Mihai îl apostrofează şi o iau de la capăt...

Acum totul merge foarte bine..., merge până ce solistul, gândindu-se, din nou, ca de atâtea ori între timp, la cât de frumos cânta fata aceea, începe s-o audă brusc... În ființa lui... Se opreşte, ca paralizat. Băieții îl privesc cu nedumerire.

— Auziți? îi întreabă el, în disperare.

— Ce e, mă, iar te-a apucat? spune Ionică.

Mihai îşi trece mâna peste frunte, ca şi cum ar vrea să înlăture obsesia unui vis rău...

— N-a fost nimic! spune el nervos. Reluăm! Dar, după câteva fraze muzicale, executate foarte bine, se opreşte iarăşi, țipând:

— Nu pot! Nu mai pot! Vocea vine peste mine, nu înțelegeți? O aud tot timpul!...

Colegii sunt îngrijorați de-a binelea. Îşi aruncă priviri întrebătoare.

Ionică, făcând cu ochiul celorlalți, se apropie de Mihai şi-l ia cu binişorul:

— Măi Mihai, spune el, dacă n-auzim melodia, înseamnă că şi noi suntem foarte obosiți... Eu zic să mergem la doctor, să ne dea nişte energizante! Apoi, adresându-se în şoaptă celorlalți, adaugă: Că altfel, fraților, rămânem corigenți la muzică, poimâine este concursul! înconjurat de colegii săi, susținut de braț, Mihai se lasă dus, ca un abulic.

*

Iată-l acum aşezat pe un scaun special, dintr-un cabinet medical. Are privirea pierdută.

Din spatele său, se aude un clinchet ciudat, produs de medicul care-l consultă.

Băiatul întoarce capul.

Doctorul face un semn aprobativ către colegii lui Mihai. Aceştia, aflați într-un colț al cabinetului, asistă, înfrigurați, cum Mihai este supus, în continuare, la nenumărate teste, realizate cu aparatură electronică diversă şi sofisticată.

Radu face un semn de încântare cu privire la dotarea ultramodernă a cabinetului.

— Păi, ce, Socrate ne trimite oriunde? şopteşte Ionică, drept răspuns...

In urma tuturor testărilor, doctorul desprinde o rețetă din carnetul de pe biroul său şi-l întreabă pe „bolnav”:

— Cum te numeşti?

— Marinescu Mihai! soseşte, prompt, răspunsul.

— Vârsta?

— Optsprezece ani!

Dedesubt, la diagnostic, medicul completează cu litere mari: NORMAL! Probabil, ÎNDRĂGOSTIT! Ridică apoi hârtia şi-o arată băieților – care se grămădesc să citească.

— Ura! strigă ei într-un glas.

Citind şi Mihai, exclamă, parcă încercând să se convingă şi el de cele spuse:

— „Normal” poate că sunt, dar „îndrăgostit”, nu!

— Aparatele nu mint, dragul meu, îi spune doctorul, bătându-l părinteşte pe obraz. Aşa că: Succes la concurs!

Radu şi Şerban îl înconjoară bucuroşi pe Mihai şi ies pe uşa cabinetului, în timp ce Ionică, neobservat de prietenul său, rămâne puțin în urmă şi îl mai întreabă ceva pe medic...

*

Ionică şi Mihai se întorc la internat.

— Pe bune: intrasem şi eu la idei! zice Mihai, parcă eliberat de o grea povară.

— Eu ți-am spus: oboseala! răspunde Ionică.

— Şi, totuşi, cu muzica aceea e ceva! reia prietenul său.
Ionică se opreşte şi-i spune cât poate el mai serios:
— Ascultă, Mihai, scoate-ţi gărgăunii ăştia din cap, că, altfel, poimâine o-ncurcăm! O să te obsedeze ideea şi iar n-o să mai poţi cânta!
Mihai rămâne pe gânduri...
Ca să-i abată atenţia, Ionică o dă pe glumă:
— Să-ţi zic una tare: am vrut să-l încui pe doctor. Ştii ce l-am întrebat, la plecarea din cabinet?
— Ce?
— Dacă n-are vreo doctorie împotriva... geloziei...
— Şi?
— N-are! Mi-a răspuns că de-aşa ceva suferă şi el.
Amândoi fac haz, intrând pe poarta căminului.
Din ghereta lui, portarul îi vede:
— Ionică! strigă el.
— Poruncă, nea Pândele!
— Mă, pezevenghiule, mă, iar ai un răvaş de dragoste, spune bătrânul şi-i dă o scrisoare.
Ionică o adulmecă:
— Nu miroase! i se adresează el lui Mihai. Apoi o desface cu gesturi febrile şi citeşte cuvintele scrise înăuntru:

Mâine după-amiază, la ora cinci, Geta se întâlneşte cu un băiat în faţa Teatrului de Comedie! Iar, în loc de semnătură, aceleaşi cuvinte: Cineva care ţine la tine.

Ionică s-a făcut negru de furie:
— Îl omor! şuieră el printre dinţi...
— Pe cine, mă?
— Citeşte!... Şi-i întinde scrisoarea lui Mihai.

39

A doua zi, bineînțeles că n-a răbdat. Dădea târcoale locului cu pricina, începând de la patru şi jumătate... Cu câteva minute înainte de ora cinci, s-a ascuns într-un gang, la pândă, gata oricând să se arunce, ca un tigru, asupra „mizerabilului” – şi se gândea, desigur, la Radu.

La cinci fix, a apărut Geta, îmbrăcată cochet, ca pentru o întâlnire deosebită...

Începe să se plimbe, în aşteptare, prin fața intrării teatrului.

Din ascunzătoarea lui, Ionică o vede şi... spumegă de furie.

Fata priveşte de-a lungul străzii..., cercetându-şi, totodată, ceasul de la mână.

Bateristul nu mai poate răbda. Iese din gang şi se proțăpeşte în fața ei:

— Te-am prins! Pe cine aştepți? o întreabă el inchizitorial.

Geta zâmbeşte, învăluindu-l într-o privire caldă:

— Pe tine!

— Minți! îi strigă Ionică. Citeşte-aici! adaugă, întinzându-i scrisoarea.

— Nu e nevoie, eu am scris-o! răspunde Geta.

— Nu te cred!

— Cine o semnează? întreabă semnificativ fata.

— Asta să mi-o spui tu!

— *Cineva care ține la tine*! – răspunde Geta.

Lui Ionică nu-i vine să creadă.

Geta repetă:

— „*Cineva care ține foarte mult* la tine!”

— Adică... tu? Chiar tu?!... Şi, o dată cu întrebările, chipul îi devine rotund şi luminos... Şi-atunci de ce mi-ai scris biletul? mai întreabă, cu o zbuciumare de umbre în ochi.

— Simplu: ca să vii aici, să ne-ntâlnim şi să te invit la o plimbare.

Ionică a amuțit.

— Sau nu vrei să te plimbi cu mine? îl zgândără Geta.

— Plimbare? Cu tine?! explodează bateristul... Până la capătul lumii!... Hai! îi spune, luând-o de braț. Dar, după câțiva paşi, se opreşte ca trăsnit:

— Aoleu, nu pot!

— De ce nu poți?

— Mâine e concursul... Avem repetiție! Ultima repetiție!

— Chiuleşti şi tu şi gata! îi propune Geta. Ați repetat destul!

— Nu pot! spune Ionică întristat. Trebuie să am grijă de Mihai, să n-o ia razna!

— Cum „s-o ia razna”? întreabă fata contrariată.

Dar Ionică nu apucă să răspundă, fiindcă pe uşa teatrului iese un bărbat agreabil, îngrijit îmbrăcat, proaspăt ras, probabil actor. Geta îl priveşte cu mare atenție, după care ochii i se opresc pe una din fotografiile de reclamă din vitrină. În fotografie, mama ei, actriță la acest teatru, se afla în dialog cu „doctorul” care fusese în casa lor, atunci când „era gata-gata să facă infarct”. Înțelegând că, de fapt, mama îi înscenase o farsă, Geta începe să alerge după actor, sub privirile, nedumerite, ale lui Ionică. Îl ajunge şi îl abordează:

— Dumneavoastră?...

— A, tu eşti Geta? Fata colegei mele! răspunde actorul, dându-şi seama că fusese descoperit.

— Deci...

— Da, eu sunt!... Să ştii că mamei dumitale nu i-a fost uşor să facă teatru acasă! Şi nici mie! Dar voia aşa de mult ca tu să te ții serios de învățătură, încât...

— Vă mulțumesc! spune Geta, sărutându-l...

Ionică priveşte disperat scena.

— Vino să te pup şi pe tine, Ionică! Mama nu este bolnavă! exclamă Geta fericită, sărutându-şi prietenul pe amândoi obrajii.

— E clar: ne-am țicnit cu toții! trage concluzia bateristul...

40

În sala de lângă scena de concurs, în care aşteptau să le vină rândul, Mihai hotărăşte să mai facă o scurtă repetiție, atât cât „să se încălzească”!

— Ai grijă – îi strigă Ionică – să nu te-apuce iarăşi fandaxia aia a ta!

— N-ai văzut diagnosticul? „Normal”! Probabil „îndrăgostit”, răspunde acesta, făcând semn de începere...

Mihai cântă dezinvolt, cu voce caldă, timbrată. E sigur pe sine. Se simte că obsesia vocii acelei fete a dispărut...

Dar iată că, pe neaşteptate, melodia interpretată de fată se aude din nou din ce în ce mai pregnant. Culmea e că acum o aud cu toții.

Cu figura răvăşită, Mihai se opreşte... Încremenesc şi ceilalți. După câteva clipe, Ionică se apleacă spre unul dintre colegii săi:

— Ciupeşte-mă, Şerbane! îi cere el.

Preocupat, Şerban nu-l bagă în seamă.

Ionică se trage singur de nas, se ciupeşte de urechi...

— Sunt treaz! Sunt aici! încearcă el să se convingă.

Cântecul se aude acum foarte clar.

— Melodia! E la uşă! strigă Ionică, sărind de la baterie. Şi, în clipa în care o deschide, Geta intră înăuntru, însoțită de un băiat cu ochelari, în care poate fi recunoscut liceanul zărit de Mihai în curtea internatului, ca şi atunci, pe stradă, când a^auzit melodia interpretată de o voce de fată.

— Altul?! Şi mai ziceai că ții la mine! o apostrofează Ionică...

— Am venit să vă spun că... totuşi *solista* se află printre noi! răspunde Geta. Şi, cu un gest parcă de prestidigitator, scoate peruca şi ochelarii băiatului, dând la iveală adevărata înfățişare a acestuia: „liceanul” nu este altcineva decât... Dana.

— Şi acum, Dana, ai cuvântul! spune Geta.

Dana începe să cânte, fără acompaniament, refrenul melodiei. Băieții recunosc imediat vocea caldă, tulburătoare, care l-a obsedat atâta pe Mihai.

Apoi, fata apasă pe butonul unui mic casetofon şi vocea ei este acum însoțită de acompaniamentul formației.

Ionică se plesneşte peste frunte:

— Mihai, acuma ştiu: eu sunt vinovatul! Eu i-am spus Getei de ce nu voiai tu s-o iei pe Dana ca solistă... „Să nu se spună c-o promovezi în formație, fiindcă e prietena ta” sau că „vrei să-i intri-n grații, să te-mpaci cu ea...” Şi, mă-nțelegi, de-aia ne-au lucrat ele în foi de viță!... Vocea! ... Ai priceput? Au înregistrat melodia şi ți-au purtat-o ție pe sub nas...

— Ca să vă dăm o lecție! subliniază apăsat Geta...

— Dar uite că, până la urmă, nu ne-a lăsat inima şi tot am venit! adaugă Dana.

— Straşnică lucrătură, n-am ce zice! De nota cincisprezece! spune Mihai, luminat la chip şi... la suflet.

— Da' şi noi o „să-i lucrăm” acum pe rivalii noştri tot de nota cincisprezece! exclamă Ionică, frecându-şi mâinile de bucurie...

La concurs, melodia „Liceenii rock ’n’ roii” s-a aflat pe buzele a trei solişti: Dana, Geta, Mihai, care cântau pe rând ori împreună, ca şi pe cele ale întregii săli, angajate mai ales în murmurarea refrenului.

Cântând, Mihai şi-a adus aminte, la un moment dat, de bunicul său. L-a căutat cu ochii prin sală. Nu-l găsea. Aproape că se întristase, când observă că cineva îi face semne din marginea primului rând de scaune. Era bătrânul, care se ținuse de cuvânt: venise! După cum veniseră în sală, să-i asculte, să fie alături de ei în aceste momente de suflet, mulți profesori ai şcolii, în frunte cu Isoscel – diriginta – şi cu Socrate – directorul; şi ei se aflau în primul rând; şi tot aici l-a descoperit Mihai pe Adrian, alături de Mirela – colega de bancă a Danei, iar ceva mai în dreapta se afla Lia, care nu avea ochi decât pentru Şerban...

*

Şi melodia, şi. interpretarea au constituit realmente un triumf!...

— Bravo, bravo la toți! le-a strigat Socrate, după victorie. Apoi, îmbrățişându-i, le-a spus – cu vocea aceea a lui, care mângâia direct sufletul – că, la urma urmei, nu premiul întâi, pe care l-au obținut, contează neapărat, ci tot ceea ce au făcut şi au trăit ei până să ajungă la aceasta!... Iar la plecare, după ce „i-a tratat” cu ce-au dorit, la cofetăria cea mai... şi cea mai..., li s-a adresat scurt, băiețeşte:

— „Hai, salut! Şi – *excelsior*!”...

*

În după-amiaza aceea, Mihai s-a întâlnit din nou cu Dana. Trecuse, mai întâi, pe la bunicul său de la spital.

Bătrânul aproape că fugise ca să vină la concurs. N-a ştiut de soarta lui decât o asistentă tânără, care-i făcuse rost şi de haine...

Era fericit că-l văzuse pe Mihai şi că izbândise...

— Acum..., a vrut el să spună ceva, dar apoi şi-a înghițit cuvintele...

— Bunicule, se poate?!... a dat să-l încurajeze Mihai, dar a simțit că şi lui i se frâng puterile vorbelor…

— Du-te, du-te, băiete, că tu ai treburi, multe treburi..., a încheiat bătrânul.

De data aceasta, Dana şi nu Ionică l-a aşteptat la poarta spitalului. Vrusese să intre şi ea, dar cel ce păzea uşa nu le-a dat voie la amândoi…

S-au plimbat mult... Fusese o zi frumoasă şi caldă. Au ajuns în preajma bătrânului fotograf din Cişmigiu.

„O fotografie la minut! Poftiți! Durează toată viața!” i-a întâmpinat acesta, cu vechea formulă.

— Ce-ar fi?... a fost ideea Danei.

Nu le-a trebuit mult să se hotărască.

— Da, dar acum pe scaun stai tu! a spus Mihai...

— Le schimbăm? a întrebat, ca şi altădată, Dana.

— Le schimbăm, dar de data aceasta ne şi semnăm! a fost de părere Mihai... Aşa – ca amintirea să fie mai sigură...

— Ştii, Mihai – spune Dana, după câțiva paşi, făcuți cu fotografiile în mână –, la vară o să plecăm la Cluj, probabil definitiv. Tata a fost mutat cu serviciul acolo. Aşa că – facultatea... n-am încotro, acolo va fi!…

Mihai simte că i-a secerat cineva picioarele. Ar vrea să se aşeze, dar nu vede nici o bancă în jur…

— Dacă ar fi Socrate aici – spune el, privind-o lung pe Dana – precis ar exclama: „Asta e viața! Ea le încurcă şi le descurcă pe toate! Ea e *ultima ratio*: viața pe cont propriu! „

Dar faptul... nu ne împiedică să ne trăim, deocamdată, cât mai curat, speranţele... Şi să ne căutăm, mai departe, *drumul. Drumul* din noi...

Dana îl prinde de mână şi pornesc, în continuare, pe o alee... O boare de vânt înfioară totul în jur. Pe undele ei îi ajung, din spate, ecouri ale vorbelor bătrânului fotograf: ... „Durează toată viața!”... „Toată viața!”...

—— Sfârşit ——